

DEN SOM SÅG MIG

SIS UNGA BERÄTTAR 2025

En viktig person i mitt liv. I mitt hjärta det kommer vara min mamma. Hon har varit vid min sida. Fast på en logisk och hälsosam sätt. Efter varje dålig beslut min mamma va den som tog det in i min hälsan in i min huse. Sen ska jag till alltid

DEN SOM SÅG MIG

SIS UNGA BERÄTTAR 2025

ISBN tryckt utgåva: 978-91-89770-15-7

© Statens institutionsstyrelse 2025

Grafisk form och tryck: Stibo 2025

Förord

"Min mamma, min lillasyster – utan dem hade jag aldrig klarat mig. Dom höll mig uppe när jag själv föll."

Många av de barn och unga som vårdas inom SiS bär med sig traumatiska upplevelser. Inte sällan har de upplevt känslor av bristande stöd från både personer i deras närhet och samhället i stort. Årets SiS unga berättar handlar om de människor som faktiskt funnits där. De som klivit fram när världen runt omkring vacklat.

På temat "en viktig person i mitt liv" har placerade barn och unga skrivit berättelser där de reflekterar över livet, händelser och människor som funnits där för dem och verkligen gjort skillnad när livet känts som tyngst. Texterna skildrar hur det kan vara att växa upp i motgång och att möta svårigheter. De skildrar också hur det kan vara att finna styrka i en vän, en förälder, ett syskon, en lärare eller en medarbetare inom SiS. Texterna vittnar om smärta och saknad, men också om kärlek, framtidstro och en vilja till förändring.

Berättelserna har vuxit fram inom SiS skolverksamhet, där deltagandet varit frivilligt och lärarna har funnits som stöd. Språket och formen är ungdomarnas egna, och varje ord är ett uttryck för deras unika erfarenheter och perspektiv. Det är vår förhoppning att dessa röster ska beröra, inspirera och bidra till större förståelse för de omkring tusen flickor och pojkar som varje år placeras inom den statliga barn- och ungdomsvården.

Elisabet Åbjörnsson Hollmark
Generaldirektör

Innehåll

Lär dig älska dig själv innan du älskar nån annan!!!!	8
Min mamma mitt liv	10
Pappa <3	11
En viktig person i mitt liv – min lärare	13
En viktig person för mig är min mamma	14
Tänk!	15
Mormor är mitt blod och vatten	16
På vägen där jag brände våra broar	18
Min hemkunskapslärare	22
"I mitt fall är det min mamma"	25
Vill verkligen inte vara här	26
Sis vänner	29
Min bror	30
Tack Gud att du visa mig den rätta vägen amin	31
Alla människor har gjort misstag	34
Veil of care	35
Hjälp till en väg ut	37
Min älskade vän	38
Min bästa vän	40
Posted on the block där bland tabbar och thugs	41
Saknar	42
Låt dom inte förstöra	45
Hon ville ha ett bra liv men allt gick åt helvete.	47
Bakom kulisserna	51
Jag må va på SIS men utan denna viktiga person hade jag varit död	53
Den bortglömda flickan	54
Det är riktigt tufft	55
♡Family isn't always blood♡	56

Från ett annat land till SIS.....	58
Från bondgård till Ghettot.....	59
Guds straff.....	60
Åren går.....	62
Till er där hemma.....	63
Hiii, byee.....	64
Ni lever bara en gång.....	67
Livet på SiS.....	68
Alfons.....	69
Gör det du ska göra.....	70
Framtiden är framför oss.....	71
De viktigaste personerna i mitt liv.....	72
"Parfymen".....	73
Saknaden av dig är stor.....	74
"Jag är en tjej på 17 år".....	76
Shoo katt.....	78
En viktig person i mitt liv med blod svett och tårar.....	79
Tändaren i mörkret.....	83
Min syster.....	86
Min syster 2.....	87
En bror som blev en extra pappa.....	89
Pappa och Mig.....	91
Mamma Förlåt Jag Svär Ska Ordna Dethära.....	92
Min Bästa Bonuspappa.....	94
Min resa på sis.....	96
Min kära broder <3.....	98
Live i sis ha grabbarna.....	101
Stand upp little soldier.....	102
Den barmhärtiga, den kärleksfulla, vännen som skyddar och den odödlige vänskapen.....	106
Min viktigaste person.....	107
De ba så jag känner.....	109

"Tre viktiga personer i mitt liv"	110
"Jag sitter på SiS pga ett stort misstag"	111
Plötsligt kommer snäckan ut från sitt skal	113
Sheeeeeet blev till verklighetsförfattaren	114
Min resa	117
Familjen är viktig för mig.....	121
Vart ska man börja?.....	122
Du är evig för mig!.....	124
En viktig person.....	127
Min hjälte.....	128
God comes first	129
Jag ger aldrig upp.....	130
Jaaaa feeeemmm.....	131
Skadad fågelunge.....	132
Kämpar du så kämpar jag.....	135
Min dåliga väg.....	138
En vän jag aldrig kommer glömma	139
Min familjehemsamma	141
De kmr bättre tider!.....	143
Avviken från hvb-hem till sis.....	144
Error.....	145
Min mama	147
13 barre.....	148
Jag och w.....	149
En vän.....	151
Till dig som förändrade mig.....	155
Bara de bra vinner över de dåliga.....	161
Hela mitt liv ingen trott på mig.....	163
Livet e sne!	165
Två viktiga personer i mitt liv.....	166
En viktig person i mitt liv.....	167
Fuck Cancer Mannen.....	170

En viktig person för mig har alltid varit min mamma	171
15 år pojke.....	173
SOC vill se en förändring.....	175
Den som bar mig.....	178
En viktig person i mitt liv: min mamma.....	180
Familjehemssyster.....	183
Hej, jag är en 16-årig grabb	185
Jag saknar mina KP	186
Ljuset i mörkret	188
Mina räddare i nöden!.....	189
Musik.....	190
När min lillasyster föddes	191
SiS väggar.....	194
Älskade mamma.....	196

Lär dig älska dig själv innan du älskar nån annan!!!!

En viktig person för mig har helt ärligt varit mig själv. Det kanske låter konstigt men i livet har du bara dig själv.

Jag har suttit på sis nu i 8 månader och det har varit väldigt tufft men jag är väldigt tacksam för denna tid här. På 8 månader har jag hunnit förbättra mig själv som människa, jag har en helt annan syn på livet nu och jag kan faktiskt se en ljus framtid.

Innan jag hamnade på sis hade jag inte nån motivation till att fortsätta leva. Jag var så trött på att bli flyttad från hem till hem. Jag var trött på att vakna på morgonen och direkt ta droger, jag var trött på att jag inte hade nån familj som brydde sig. Under hela mitt liv har jag alltid varit den människan som alla har kastat skit på och jag lät folk trampa på mig hur som helst för det enda jag ville var att nån skulle älska mig. Då kände jag att om jag bara låter alla göra och säga vad som helst till mig så kanske de stannar och inte lämnar, det är hemskt men sant.

Under hela mitt liv har jag varit föräldrer till mina egna föräldrar. Ett barn ska aldrig behöva göra eller känna så. Eftersom alla har stampat, trampat och kastat skit på mig under hela mitt liv så känner jag nu att jag måste gå vidare i livet, inte låta negativa människor komma nära mig och fokusera på saker/människor som jag älskar. Jag har många år framför mig och dessa år ska vara de bästa år i mitt liv. Nu framöver är det bara jag, gud och mina nära och kära.

Alla ni där ute glöm aldrig av att ni är viktiga, ni klarar allt så länge ni verkligen vill!

LOVEYALLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLLL

Min mamma mitt liv

Det finns ingen människa som jag älskar respekterar eller avgudar mer än min mamma. Det finns ingen som skulle stå med mig som min mamma gjort. Min mamma har visat mig att när det känns som omöjligast i livet så finns det en osynlig väg ut från det omöjliga till det möjliga. Kvinnan som krigat ensam med mig och mina syskon lärt oss rätt och fel, format oss till personerna vi är idag. Utan min mamma så hade alla mina motgångar brutit mig på mitten och jag hade varit längst ner på havets botten.

Handlingar som hänt i livet som fått min mamma att fälla tårar gör ondare än 100 slag mot ansiktet. Att ha nån vid sin sida hela tiden gör att vi tar saker förgivet, att göra misstag är ett mänskligt fel, men att be personen man bryr sig om mest om, om förlåtelse för att sen göra samma fel igen bygger en ångest ingen kan ta ifrån en. Bara för att min mamma aldrig skulle lämna min sida ger mina handlingar henne sår som inte läker.

Jag kommer aldrig förlåta mig själv för det jag fått min mamma att genomgå men jag kan gott göra henne med att visa att jag ångrar mina dåliga handlingar och göra bättre ifrån mig. Vi är inte mer än människor nån av oss som bor på sis men vi har inte misslyckats för att vi hamnat här. Vi vet vad vi behöver för att lyckas men det är svårt när en tant på ett kontor tror att hon vet bäst för att hon läst dokumentationer som är byggda på lögnar av människor som säger att dom vill oss väl, och vill att vi lyckas. I slutet av dagen är inte detta långvarigt vi har tagit oss igenom så mycket så varför skulle vi inte ta oss igenom det här? Det finns dagar som är bra det finns dagar som är dåliga men det finns ingen dag som man inte tar sig igenom. Håll huvudet högt, för att en dag så kommer du att va tacksam för vad livet lärt dig.

//

Pappa <3

En viktig person i mitt liv är min pappa.

När jag var liten så bodde jag varannan vecka hos pappa och mamma men jag trivdes mycket bättre hos pappa för hos mamma var det typ bara skrik, bråk och våld. Mamma lurade mig och min lillasyster att vi skulle få en hund och en häst om vi var mer hos henne, vilket vi fick men det tog lång tid, inte så snabbt som hon sa. Men mamma sa att vi måste vara extra dagar hos henne för att vi skulle kunna ta hand om min häst och min lillasysters hund och det slutade med att vi bara var hos pappa varannan helg vilket inte var planen.

När jag var mindre så tyckte jag att det var jättejobbigt när pappa lämna mig på fredagar. Jag höll fast han och grät jättemycket för jag visste att det är en hel vecka kvar tills jag ser honom igen, sen visste jag också att det kommer vara mycket bråk och våld nästan varje dag så det gjorde det svårare för mig att bara bo hos pappa varannan helg.

Hemma hos mamma bråkade hon mycket med mig, jag var även mest utsatt av mina andra syskon. Jag har en storasyster som bodde också hos mamma då men till slut så flytta hon till sin pappa istället för hon tröttna på mammas beteende. När hon flyttade så blev det bara jag och mina två lillasysstrar kvar.

Eftersom jag bara bodde hos mamma då så fick pappa betala underhåll men alla dom pengarna gick till hästarna. När jag behövde nånting som till exempel kläder så sa mamma bara "jag har inte råd" när hon egentligen hade det. På grund av det så kom jag till skolan med för små och trasiga kläder. Därför så kom det in massa orosanmälningar om att jag hade för små

kläder och blåmärken, men soc gjorde inget åt det.

Hemma hos pappa var det lugnt och tryggt, inget våld eller skrik och bråk. Jag älskade att vara hos pappa därför att vi hade det roligt och kände ingen oro för att det ska hända nått. Där jag bor så fanns det ett lekhus med klätterställningar och sånt, som jag och min lillasyster älskade att åka till, så pappa bruka ta oss dit när vi var små.

Jag tyckte det var jobbigt med fritis och jag hade pratat mycket om att jag ville ha en kanin så pappa frågade om det blir kanske lättare om jag hade nått och längta efter när jag är på fritis. En kompis hade fått kaninungar och då köpte pappa en kanin åt mig som jag döpte till sötnos på grund av det så blev det lättare att vara på fritis. Hemma hos pappa hade jag en granne som jag var mycket med och det var bara att gå över gräsmattan till henne. Vi bruka leka i snön på vintrarna, hoppa i snöhögar och på sommaren så hoppa vi mycket studsatta, lekte häst och vi sov över ibland. Eftersom jag hade en kanin så var vi också mycket med henne, vi lärde min kanin att hoppa och gick mycket med henne. Min vän älskade att städa hennes bur så hon fråga om fick göra det och jag klagade inte på det så hon fick det.

Pappa är en bra lyssnare och det har hjälpt mig mycket eftersom ingen annan har lyssnat på mig. Han har alltid funnit för mig och han drack inte alkohol eller var våldsam så jag känner mig alltid trygg hos pappa och är aldrig rädd för att han ska skrika på mig. Om man gör ett misstag så pratar vi om det och sen blir det inget mer med det, men hemma hos mamma så blir det kaos om man gör ett misstag och hon använder det emot en till soc, att man bara är hopplös och inte fattar nått men det har aldrig pappa gjort och han är förstående.

En viktig person i mitt liv – min lärare

När jag fick veta årets tema hade jag svårt att bestämma en viktig person. Sen kom jag att tänka på min lärare som jag hade när jag gick i sjuan. Hon har liksom alltid funnits där för mig. Hon är typ den enda som faktiskt kan läsa mig och då har jag mött många andra sedan dess.

Jag kommer ihåg att jag alltid fick gå till hennes kontor när jag mådde dåligt och ibland fick jag stanna där efter skolan tills hon slutade när jag inte ville åka hem. Jag skulle haft henne som lärare i hela högstadiet egentligen men fyra dagar innan jag skulle börja i åttan så blev jag inlagd på bup för anorexi. Vi fortsatte ha kontakt och hon var med på alla mina soc-möten. Efter att ha varit på bup i flera månader bestämde sig soc för att jag skulle flytta till ett behandlingshem. Min första permission var efter tre månader, på min 15 års dag, och då träffade jag henne igen. Jag fick då ett halsband som jag aldrig tagit av mig sen dess. Jag har nu varit placerad i en jourfamilj, 3 hvb och nu sis. Idag har vi inte jättemycket kontakt men jag träffar henne ibland. Till henne vill jag säga att jag aldrig kommer sluta bär det halsband som du gav mig.

En viktig person för mig är min mamma

När man bor på sis så kan man träffa sina föräldrar, men det är jobbigt att inte vara med dom varje dag. Man känner ofta hemlängtan och vill vara med ens föräldrar. Man vill kunna vara ute och se samhället, när man sitter inlåst så ser man bara dom tråkiga väggarna varje dag. I denna text ska jag berätta varför min mamma är den viktiga personen.

Min mamma har hjälpt mig väldigt mycket i mina dar, hon har funnits där för mig i alla lägen ja behövt henne. Jag är väldigt tacksam över att hon hjälpt mig så mycket som hon gjort. Jag kommer ihåg den gången min mamma hjälpte mig när jag mådde som sämst hon prata med mig i telefon i flera timmar och hon åkte ända ner till mig för att hjälpa mig. De är okej att må dåligt och ha dåliga dagar men det är skönt att ha någon som står på ens sida och finns där när man behöver. Att sitta inlåst ett tag kan göra så man mår sämre för egentligen tycker jag att ingen borde sitta inlåst.

Jag vet inte hur jag ska tacka min mamma, hon som hjälpt mig så mycket som gjort. Hon är anledningen till att jag står på mina ben, finns inga ord som beskriver hur mycket jag älskar min mamma. Det bästa som har hänt mig är min mamma, för mig betyder hon allt och mycket mer.

Mamma jag älskar dig så himla mycket du är så grym och jag vill bara tacka dig för allt du gjort för mig. När du hjälpt mig när jag mår dåligt, när jag låste in mig i rummet och du tog ut mig för att vi skulle ha det kul. Jag är jätte tacksam för att ha dig i mitt liv.

Tänk!

HEJ jag har något o säga till dom som bor på HVB eller SIS om de är din första gång på SIS och du flyttar där ifrån kom aldrig tillbaka WALLAH för jag som har suttit på sis två gång ångrar de om du har fått 1 chans f*** INTE DIN chans om du märker nån vän är dålig för dig lämna den walla om den frågar dig säg hur du känner va aldrig rädd va modig och säg skit i vad andra tycker tänk på dig själv när du ändå sitter på sis eller HVB ta aldrig droger drick aldrig de kommer f**** ditt liv Wallah och tänk på din ålder innan du gör något dumt jag önska att nån sa de höra till mig förut Wallah jag fattar du kommer säkert inte Lyssna men tänk på de jag säger. Jag längtar att Ba flytta hem du kommer säkert också göra de senare jag försöker inte va så bossig och säga till dig gör inte så och så men du kommer ångra dig tänk och jag vet du kommer tänka WTF när du kommer till sis och så men tro mig alla sis är inte bra men dom gör sitt bästa för att hjälpa ungdomar ändå om vi slår dom och säger fula ord till dom så kommer dom ändå försöka hjälpa oss jag säger inte de höra bara för att säger de för jag bryr mig och vill inte att barn hamnar på fel gata eller där jag har varit men aa hejdåååååå.

Tänk på att SOC och Personal försöker göra sitt bästa för att du inte ska göra fel eller hamna på en fel ställe där du inte ska vara. TÄNK!

Mormor är mitt blod och vatten

Min mormor är den viktigaste för mig. För att mormor har alltid funnits där för mig oavsett vad. Hon förstår allt jag pratar om med min mormor och hon peppar mig när jag mår dåligt då får min mormor mig att må lite bättre.

Men flera perioder så mådde jag så pass så att jag har försökt ta livet av mig men jag hindrade mig själv att göra det. Jag fick så mycket stöd av min familj dom gångerna jag mådde som dåligast.

När jag mådde som dåligast så kunde ingen i min familj få mig att må bättre men under tiden så vände jag mig vid att må så dåligt så jag trodde att jag mådde bra men det gjorde inte jag egentligen.

Men 2,5 år senare så börjar jag verkligen må mycket bättre då börjar jag i skolan igen och börjar vara med vänner igen och mår mycket bättre än jag gjorde för 2,5 år sedan.

Sen när jag blev 14 år gammal så kom jag till ett sis-hem som inte är så bra för att vissa personal inte bryr sig när jag och andra barn blir mobbade. om hur man är och hur man ser ut och om mina och andras pappa eller mamma och mormor och morfar som inte ens lever längre. Så då blir jag arg och ställer mig upp och säger hur lågt får man sjunka och måste mobba andra för att må bra i sig själv. Så jag och andra har det tufft men nu mår jag bättre nu än jag gjorde det då.

NÅGOT SOM ÄR JÄTTEVICKTIGT ÄR ATT DU SOM HAR
VARIGT MED OM NÅGOT LIKNADE ELLER ÄR MED OM
SAMMA SAK ELLER NÅGOT LIKANDE SOM HAR

HÄNT MIG.

PS, NI ÄR HELT FANNTASTISKA OCH NI ÄR SÅ MYCKET
MER ÄN NI TROOR HEJA NI KLARAR DET HÄR.

På vägen där jag brände våra broar

Ibland önskar jag att jag lyssnade på alla som ville mig väl. Alla ser mig som ett monster. Jag önskar jag att allt jag gjort inte har hänt jag vill förändra på mig jag vill verkligen inte va ett monster jag önskar att en dag så kan jag bli förlåten jag vill va en bra förebild för min lillasyster jag vill inte att hon ska gå i mina fotsteg. Och lägga mitt liv i guds händer.

Min morsa brukar alltid säga "jag vill inte förlora ett till barn" jag pallar inte se mamma må dåligt mer. Min morsa har haft det svårt hon har de fortfarande typ. Önska att jag lyssnade på henne från första början. Mammas tårar brinner i mig. När mamma kollar på mig ser jag att hon e besviken. Önska allt va som förr. Mamma tror att allt e hennes fel men de är de inte allt är mitt fel. Pappa tror åxå allt e hans fel men de är de inte. Allt är mitt fel men ska inte göra er mer besvikna jag lovar.

Jag har förlorat 3 syskon min lillebror som jag va närmst förlorade jag förra året han blev 6 år. Han hade en sjukdom som va dödlig. Men ändå så förstod vi varandra. Jag älskar han önska han levde. Varje gång han såg mig så fattade han att de va jag han va smart för att va på så dåligt skick. hans begravning va jättejobbig. De förändrade mitt mående och mig själv jättemycket blev en hel annan person. Må han vila i frid min ängel.

Dom 2 andra syskonen som gick bort dog av förgiftning. med men må dom vila just nu har jag bara min mamma, lillasyster, pappa och X kvar i mitt liv min pappa sitter inne de sjukt synd han brukar alltid säga "ny tid ny strid" men han har mått skit av att han sitter inne. Jag ser och hör på han att nått inte är rätt. så nu brukar han ba säga "jag kommer dö här" han har typ

tappat hoppet men ändå inte. han kämpar varje dag och natt. Älskar min pappa så fkn mycket. min lillasyster är skitrolig och söt och glad men inners inne så känns de tomt utan mig brukar hon säga hon säger hela tiden till mig "du är världens bästa storasyster och jag älskar dig men jag är arg på dig att du har lämnat mig när kommer du tillbaks till mig?" jag vill förändra mig för hennes skull som jag skulle gjort för länge sen egentligen

Förlåt lillasyster jag älskar henne hon är mitt allt utan henne så mår jag skit jag har sårat henne flera gånger genom att säga "jag kommer inte lämna dig mer" men jag gör de om och om igen jag och min lillasyster klarar inte oss utan varandra men hon försöker kämpa för varje dag som går. Att min lillasyster kom till värden va de bästa som har hänt mig vet inte vad jag skulle göra utan henne mamma jag vet jag har sårat dig om och om igen jag älskar dig jag brände våra broar. Hoppas du förlåter mig.

Varje dag säger jag till dig att jag inte ska göra dumheter men jag gör de ändå vad e de för fel på mig? Förlåt mamma jag älskar dig och pappa han har alltid varit där för mig och har försökt men jag lyssnade inte.

mamma pappa och lillasyster jag älskar er ni betyder så fkn mkt för mig klarar mig inte utan er. Jag säger hela tiden att jag ska sköta mig men jag gör samma misstag om och om igen nu e jag 4 timmar bort från er jag saknar er så fkn mkt. soc särade på oss dom har nt hjälpt ett skit dom säger hela tiden "vi ska hjälpa er" men vad hände? Varför e jag här och inte med min familj varför mår jag som jag mår? Ja soc är inte de bästa som finns så va ska man göra. Det är åxå lite mitt fel om jag ska va ärlig.

Bara gud vet när jag är klar och kan logga ut de bara han som vet gud är utvägen. gud är min styrka han sträcker alltid ut handen. mina vänner har varit där för mig men vet ej vad som har hänt med de. Alla vände ryggen. Alla sa till mig hela tiden att skita i mina vänner men jag lyssnade inte och nu insåg jag att de hade rätt. Dom gjorde mkt för mig åxå.

Min ena vän vi kallar henne för X hon har alltid varit där för mig och sånt och jag älskar henne som min storasyster jag har alltid kunnat gråta ut i hennes famn jag har alltid kunnat prata ut med henne jag älskar henne med hela mitt hjärta. Jag kommer alltid göra allt för hennes skull efter allt e de ba hon som sicksar brev till mig hon förstår mig på ett helt annat sätt alla ser mig som ett monster men de gör inte hon. Att jag träffa henne förändrade mig till en bättre person om jag ska va ärlig, hon va där för mig när ingen annan va där för mig, hon hjälper mig upp på mina ben när allt e som sämst. Hon va där när min lillebror gick bort.

Många gånger har jag ba velat dö men de X som har räddat mig om du läser de här så vet du att du alltid kommer va i mitt hjärta älskar dej. gud kommer du rädda mig från de onda och hjälpa min familj? Förlåt mamma pappa lillasyster, och gud och alla mina vänner och alla mina nära och kära för allt jag har gjort och förlåt X om jag gjort dig besviken.

jag har bara kvar min familj och gud och X jag lovar mamma du kommer inte förlora mig och jag vill inte förlora er.

Många tänker att droger kmr hjälpa en när man mår skit ksk för stunden men inte för längden. Jag började med droger när jag va jag ganska liten typ. men i alla fall jag märkte att folk tog avstånd ifrån mig jag märkte att jag blev ba mer och mer dum i huvudet. Jag tänkte att "tänk om min lillasyster gör samma

sak". Och efter X höll på att dö av droger så tänkte jag fuck droger.

Pappa brukar säga "ta emot all hjälp du får och tänk till en extra gång på allt" han hade rätt en gång sa mamma till mig att "om du fortsätter att gå på fel väg kommer din lillasyster göra samma sak" och "de kommer va ditt fel om nått händer oss" du har rätt mamma. Jag älskar min mamma mer än allt på jorden det finns ingen bättre mamma än dej mamma, och lillasyster du ska inte gå i min väg. gatan kommer aldrig vara för dig jag önska att jag lyssnade på mamma och pappa istället för att lyssna på folk som ba ville hjärntvätta mig förlåt.

Jag önska jag kunde spola tbx tiden men nu kan man inte de så tänk till en extra gång innan du gör nått. jag lyssnade inte på dom som ville mig väl den dagen jag började ta droger och dricka osv så sa min pappa till mig du kommer fucka allt om du börjar men jag sket i och nu insåg jag att jag har fuckat allt.

Jag tappade hoppet min familj hjälpte mig att komma upp på rätt väg men nu när jag e utan dom börjar allt gå snett igen men kommer ändå ta mig upp för deras skull. kmr kämpa för min familj och X. jag önska att jag inte satt här på fkn sis men nu är de försent att tänka tillbaka så nu måste man ba hjälpa sig själv och tänka framåt aja de va min berättelse ni har säkert inte pallat att läsa men aja hahaha tack för att ni läste och sköt er och glöm inte att de inte är försent. Och ge inte upp. byeee bitches

Min hemkunskapslärare

Yoo AP här jag tror det här är den femte sis boken som släppts sens första gången jag hamna på sis vilket var den när jag var 12 år gammal i år blir jag 18.

Detta är även den första sis boken jag medverkar i men ajde jag ska berätta lite kortfattat om mig själv.

Som tidigare sagt jag har suttit på sis sen jag var 12, har fått 7 sis placeringar.

Har suttit med alla slags åldrar.

Nu sitter jag bara med jämnåriga eller yngre.

Har fyllt 13 på sis 14 på sis ska inte klaga fick bli 15 på en permission och 16 på sis.

Jag är en förorts brud från huvudstaden.

När jag var yngre så gick jag i en skola i trakten det var bara blattar där.

Morsan tyckte inte om att jag och mina syskon knappt pratade svenska så hon bytte skola på oss till en svensk skola i ett lite finare område i trakten.

Jag fick ganska snabbt två bästa vänner.

Min ena kompis XX och hennes bror var de ända svarta i hela skolan tills jag och min lillebror började.

Hennes mamma va mäklare o farsan va advokat.

Hon bodde i den största villan jag någonsin har sett till this day! Och hon hade pol.

Hennes familj va smutsigt rika.

Den andra kompisen YY var en vanlig sued i du vet villa, volvo, vovve två föräldrar med stabil inkomst.

Osen så hade vi mig som bodde i en 1a med fyra syskon en ensamstående mamma och en pappa som kom och gick som han ville.

I alla fall jag och XX bråkade hela tiden, YY och alla andra lärare i skolan valde alltid hennes sida.

Förutom en kvinna i skolan, hon va en äldre svensk dam vid 50 årsåldern och jobbade som hemkunskapslärare. Hon sa alltid att hon ville adoptera mig hon brukade pussa mig på pannan, trösta mig när jag var ledsen och lyssna på mig när jag ville prata.

Efter typ 2 år fick jag bytta tillbaka till den skolan jag först gick i long story short blev placerad börja umgås med folk jag inte borde umgås med och hamnade på sis 2 gånger när jag flyttade hem hade morsan flyttat till en större lägenhet i en ort bara 10 min från trakten min.

Så jag började i en ny skola bara ett stenkast från mitt hem.

Det gick inte så bra det slutade med att jag blev avstängd. En dag som jag hade skittråkigt så hörde min skola av sig till min mamma och sa att jag skulle börja i en regional undervisningsgrupp typ som en akutskola bara att man kunde gå ut hela skolan där. Jag vägrade börja men jag hade tråkigt så jag gick ner till skolan för att prata med en lärare från den skolan, när jag öppnade dörren såg jag hemkunskapsläraren jag sprang emot henne och hon gav mig en stor kram hon sa att hon hade undrat hur det gått för mig, att när hon såg mitt namn satt hon bara och grät. Blev så glad ville börja där direkt. Det gick bra lyckades plocka på mig några betyg. Hon brukade köpa mat till mig och mina syskon och kläder ansiktsprodukter och snus till mig med tiden blev hon mitt familjehem. Jag åkte in på sis igen men hon stod kvar där vid min sida vi pratade varje dag hon skickade kläder, godis, cigg och snus nästan hela tiden när jag kom ut igen så flyttade jag hem till henne. Hon fanns där för mig men jag stötte bort henne vet inte varför men människor

och frestelser distraherade mig. Bodde där i ett år vi började bråka jämt efter bråken brukade vi prata och reda ut allt men med tiden så tröttnade jag så vi löste inget vi bara gick vidare det byggde mycket agg och frustration.

Jag brukade sova hos min kille hela tiden ibland hörde jag inte ens av mig. Jag var så otrevlig mot henne ignorerade henne hela tiden skrek och svor till slut så fick jag en stödlägenhet och sen den dagen jag flyttade har vi inte pratat vilket var för ungefär ett halvår sen. De första dagarna drömde jag om henne varje dag kändes så tomt utan henne. Jag började röka igen åkte in på sis ungefär 2 månader efter.

På sis kom känslorna ikapp jag drömde jag om henne nästan varje dag.

Under dessa två tre år gjorde mer för mig en min mamma gjort under hela mitt liv.

”I mitt fall är det min mamma”

En viktig person i mitt liv

I mitt fall kommer det vara min mamma. Hon har alltid varit vid min sida. Fast på ett logiskt och hälsosamt sätt. Efter varje dåligt beslut min mamma va den som tryckte in kloka tankar i mitt huve. Sen jag kom till Sverige Jag va 12 år då, min mamma har varit min bästa vän. Bara hon förstår mig utan att ens ställa frågor som ”Varför gjorde du det?”. She just gets me.

Jag kom från en sån mörk plats, och idag är jag 18 år och älskar mitt liv. Blir glad när fåglarna sjunger, när solen skiner. Tack vare min mamma lärde jag mig att man ska uppskatta små grejer i livet.

Ibland vi ungdomar vill ha en komplicerad lösning, men svaret ligger djupt i oss och är inte lika komplicerat som vi tänkte oss. Vi måste bara hitta vår inre fred. Allt som hände oss igår, har gjort oss till den vi är idag. Ångra aldrig nåt, ta bara en läxa och tänk vart du inte ska hamna igen. Du är för fin för sånt. Tänk på alla som brister i sin hälsa, kanske kan inte röra sig fritt, behöver rullstol. Tacka gud för det livet du fick och gör nåt gott av det för ditt eget bästa.

Sen skulle jag vilja tacka min kille, tack för allt klokt du har sagt till mig. När jag träffade dig, jag fick en riktig käftsmäll, vad missbruk kan leda till. Tack att du sa att jag va värd mycket mer. Att jag förtjänar nåt mycket finare och bättre. Nu är jag på väg ut och snart kan jag påbörja mitt liv från noll. Då kan jag fatta nya beslut.

Önskar till alla er mycket lycka till och kämpa genom det här

Vill verkligen inte vara här

Tänkte lilla jag

Jag vill berätta lite om mina tankar om sis

När min soc väckte mig med samtal att jag skulle in på sis tänkte jag bara abowwww de här är slutet.

Nejj bror sa min närmaste vän på mitt hvb, så dum som jag var jag lyssnade inte alls va hon sa för jag va såå upprörd över samtalet. Jag klev upp från min säng o satt o tänkte lite, försökte tänka att detta kommer hjälpa mig med mitt mående och mitt missbruk och att tillslut kommer jag må bra igen om jag tar den hjälp som jag får.

Men efter dom tankarna kom bara jobbiga tankar så jag ställde mig upp började packa lite men sen fick jag impuls att jag skulle ta droger för en sista gång innan jag skulle in på sis. Jag satte mig och rulla min sista joint gick ut o rökte men personalen märkte ingenting.

Tiden gick och min soc ringde o va att hon va 5 minuter från hvbt, Bror jag vände mig om till min vän o sa "Abowwww bror ska hon se mig såhär pundig då jag kommer aldrig ut "

Jag hade ingen telefon då så jag loggade in på snap på min väns lur o jag skrev till mina närmaste vänner om att jag skulle in på sis. Min soc va utanför sen, jag kramade mina vänner jag bodde med och personalerna som jobbade den dagen, Jag ska inte ljuga jag trivdes ändå där med allt gick så fort o jag hann inte tänka på vad konsekvenserna skulle bli. Avvika efter avvika, joint efter joint pill efter pill. Och ändå undrade jag

varför jag skulle in på sis. Jag önska jag hade tänkt om i dom stunderna jag inte tänkte alls o bara gjorde saker jag kände för, för walla personalen gillade mig o sa till mig varje dag att om du fortsätter såhär kommer du bli inlåst tills slut. Nu jag tänker bara varför lyssna jag inte.

Jag satte mig sen i bilen med min soc o försökte bete mig så hög som jag va.

Jag kommer in på intagen på sis o tänker bara så jobbiga tankar.

Men bror walla har bott på sis i 9 veckor nu o jag har aldrig mått så bra som jag gör nu, inga droger ingen telefon, ingen som fucking stör mig när jag försöker tänka på hur jag vill leva i framtiden.

För bror jag vill inte sitta på gatan med pundare som vänner o sitta o puffa o hamna i fuckteup situationer som man bara kommer må dåligt för.

Nu sitter jag på sis o tänker på vad jag vill göra med mitt liv, hur jag vill leva.

Jag hade aldrig tänkt på samma sätt utan sis. Så se sis som en paus på allting o tänkt på dig och ingen annan. DUUU är den viktigaste personen i ditt liv, gör ingenting för någon annans skull för i slutändan kommer dom inte finnas kvar i ditt liv.

Jag svär även fast jag inte vill skriva detta så är jag ända tacksam att min soc satte mig på sis, för walla jag vet om jag va ute just nu, jag hade varit ute någonstans och personer som bryr sig om mig hade varit oroliga över vad jag utsätter mig för.

Jag vill tacka alla personal på SiS-hemmet ni har fått mig tänka om och är super tacksam över att jag flyttat hit och fått en ny start på mitt liv. Ni gör ett grymt jobb.

Sis vänner

Polisen väckte mig och satte mig på ett privat plan till ett SIS.

När min utredning var klar och jag blev placerad på låst SIS.

Där träffade jag 1 tjejer och vi blev bra vänner.

Jag blev jätte nära med henne och idag betyder hon mycket för mig idag.

Så tiden jag ska sitta kommer gå mycket snabbare nu.

//E

Min bror

Jag och min bror har bott med varandra nästan hela livet på familjehem, jourhem, hvb och hemma framtills jag blev typ 14 år då jag fick lvu och har bott på familjehem och flera olika hvb. Förra året blev jag gripen polisen tog min lur och jag fick byta hvb några dagar efter hade jag soc möte och jag såg polisen komma och de grep mig jag satt i arresten innan jag blev förflyttad jag kommer ihåg att jag tänkte mycket på min bror när jag blev anhållen jag hade häktesförhandling och blev häktad jag tappade nästan där jag va helt isolerad. Jag saknade min bror jag saknar han fortfarande jag fråga min soc om han hela tiden under häktestiden totalt satt jag häktad många dagar Nu sitter jag på SIS för första gången Jag tänker mycket på min bror och jag vill tillbaka till min familj jag får prata med min mamma o pappa men inte min bror just nu väntar jag på rättegång som kommer efter sommaren Jag ska till behandlings SIS först jag hoppas min bror inte gör samma misstag som jag och att vi får prata snart.

Tack Gud att du visa mig den rätta vägen amin

Namnen som nämns är inte äkta

Allt började då jag var 12 och flyttade till en stad från en by. Mina föräldrar separerade i april och vi flyttade till ett litet samhälle men två år efter separationen i september flytta vi och där blev relationen med mamma värre än innan så jag var med vänner mer o mer så jag lärde känna fler och i den staden var de mycket droger just då så blev bekant med hasch vid 12 års åldern men tog inte utan var med de som tog de mesta. Men drack ett par gånger. Mina aggreationsproblem var ett stort problem, sneade lätt och vägrade gå till skolan i 1 års tid o 6 månader och min relation med mamma var det värsta i mitt liv de var därför jag blev så arg av mig.

Så två år efter flytten blev jag placerad på familjehem i panik o traumat började tveka o som att de talade till mig "slåss är de normala!" de komplicerat att förklara men de otrygga blev tryggt så jag slogs så fort någon rörde mig och jag hade sömnparalys i de första 2 månaderna som placerad o då familjehems mamman skulle väcka mig tog hon på mitt ben så jag sparka till henne jag ville inte o visste inte att jag gjorde det tills hon berättade de. Jag fick panikattacker 2ggr per dag så jag bodde bara där i 5dgr sen blev jag placerad på HVB för att få trauma behandling vilket inte funka och jag var fortfarande förvirrad efter att flyttat hemifrån till familjehem till HVB på 6 dagar så jag slogs och rökte hasch och kollade på film o åt sen spydde de var då min ätstörning uppmärksammades så efter 2 månader på HVB blev det speciallösning det är som ett stödboende. På stödboendet fuckaaa jag uuuuuur de blev

K.A.O.S slogs dag in dag ut om de gjorde ljud då jag sov om de sa ifrån o Gud vet vad. De va skämmigt o snuskigt beteende! Fy fan kan inte sätta ord på allt. Jag fick psykos efter 2v där jag gissa att de va för jag rökte på, på HVB hemmet jag va på och sen efter 2v går de ur kroppen så jag fick psykos. Jag fick för mig känslor, att nån tala med mig o såg saker. En gång "såg" jag ett havsdjur eller vad de nu var för djur men i alla fall så låg jag och kolla på vikings och en sak börjar låta och rör sig så jag ringer en vän och gråter sen lägger vi på och den går ut så jag tänker ye nu kan jag döda den så jag kastar en ljusstake på min personal som jag då tror är den hära farliga saken o sen stampa jag på henne. Detta är vidrigt. De är vidrigt att jag inte fick hjälp utan typ lowkey var på sis men i en lägenhet ba. Inte stor skillnad men jag har kommit till den insikten jag ångrar mig och fattar att jag gjort fel. Kan sätta in mig i andras perspektiv jag var vilsen och osäker led av mycket ångest och stress trauman speciellt! Om jag bara fick rutiner, kramar, chilling billing och folk som fattar mig! Jag hade nog inte varit så rädd o våldsam men de som hänt har hänt de bara att bevisa att jag är inte så längre jag tog Jesus hand och såg framemot en stor förändring jag får inte nämna äkta namn men vi kan kalla henne Dinosaur hon och jag asså chefen här säger vi är mamma och dotter energy hahah hon klagar men vi är for real som mamma dotter jag älskar henne inte ba lallish "i love u" utan hon betyder skit mycket! De är en till vi kallar han leopard jätte random men hittar ba på nått i alla fall han fattar mig mer än de andra de ba dinasour och leopard o 2 till de fattar hur man ska reagera de är batman också han har inte fucka ur o gjort av saker medans andra skulle ge mig skit utan o tänka båda perspektiv sen ananas han var feeeett rolig o hade fet musiksmak kommer sakna de 4 mest luv <3 utan er jag vet inte vad jag skulle göra respekt till er bröder o systrar <3 sen mina föräldrar som fortsatte ha hopp över mig jag har varit dålig på att visa känslor men tack mamma och pappa älskar er

och tack att ni fortsatte ha hopp jag ska göra er stolt och såklart
tack Gud amin <3

DET FINNS HOPP MINA BRÖDER OCH SYSTRAR DE
FINNS

Alla människor har gjort misstag

Man kan bara acceptera att misstagen är gjorda och att inget kan spola tillbaka tiden och göra misstaget ogjort.

Jag har suttit på SiS i 1 år och 2 månader nu. Under tiden har jag utvecklats väldigt mycket och jag har fått insikt i mitt beteende. Nu har jag på börjat permissioner och jag sitter på öppen avdelning. Jag trodde aldrig att det skulle bli bättre men jag hade fel det blev faktiskt bättre. Under min tid på SiS har mina föräldrar och mina bröder varit mina största supportrar och dom har lyst upp mitt liv när det har känts mörkt.

Min familj är de viktigaste i mitt liv.

Tiden på SiS är allt annat än enkel, instängdheten och ensamheten är jättejobbig och livet känns mörkt. Det känns som mörkret och ensamheten äter upp en, men du är inte ensam!

Veil of care

Behind the doors that seem so bright,
a daily tale of quiet plight,
Each smile a mask, each laugh a shell,
in this haven that promises to quell.

The walls are painted in pastel hues,
yet shadow linger, a darker news;
Where dreams are bartered, hopes are sold,
and whispered secrets dare not unfold.

Tables set for meals of silence,
conversations stilled by compliance,
Eyes cast down, while hearts take flight,
in the corners where ghosts of sorrow write.

They come here young, with stories untold,
each one a thread in a fabric grown old;
Trapped in systems that fail to embrace,
while yearning for warmth, a semblance of grace.

The clocks tick slowly; days blend and blur,
in a place that's meant to softly confer.
A sense of safety, yet shadows of strife,
are tangled within this fabricated life.

Pasted smiles hide the cracks beneath,
where dreams are swallowed by disbelief;
What's written on paper seldom reflects,
the tangled mess of human defects.

Beneath the canopy of care's soft guise,
the cries for love don't echo to the skies;
Each solitary tear tells a story profound,
the truth in silence, in heartbeats sound.

Yet amid the heartache, flickers remain,
connections held tight through laughter and pain,
In shared glances, we break through the mould,
finding warmth in the stories of the bold.

So, let's break the silence; let them be known,
the lives behind the facade, the seeds that are sown;
For in every struggle, every unspoken scar,
resides a spirit that reaches for stars!
//

Hjälp till en väg ut

För 4 år sen fastnade jag i droger och visste inte hur jag skulle ta mig ur det. Tappade fler och fler vänner och hamnade i fel kretsar och fel vänner. Började testa fler andra farliga droger och åkte in på överdoser. Har varit nära döden flera gånger. Fler började bli oroliga och mina föräldrar började bli oroliga och soc började kopplas in i mitt liv. Jag började må sämre och började dricka alkohol. Då blev värre och värre för mitt mående och började ta mer droger. Senare så blev jag tvungen att visa på pisse men det ville inte jag göra.

Efter ett tag så träffade jag en person som sen började betyda mycket för mig och hjälpa mig med mitt drogmissbruk. Jag började må bättre och jag började märka hur många som brydde sig om mig och fler och fler försökte hjälpa mig. Förstod att det kan bli bättre och att droger inte hjälper och att det finns hjälp att få. Jag lyckades sen få rätt hjälp och mitt liv är bättre nu och min vardag är bra nu. Jag hjälper andra som sitter i samma sits som jag.

Min älskade vän

När jag var 4 år skulle bli 5. Då blev jag och mina syskon tagna från vår familj och satta i olika familjehem. Jag och min syster hamnade i samma familjehem. Det var en helt vanlig familj.

Efter typ 2 månader fyllde jag 5 år jag hade umgänge med mina syskon och mina föräldrar. När vi skulle åka tillbaka till familjehemmet började jag gråta för jag ville inte lämna minna föräldrar och så blev det varje gång jag skulle åka ifrån mina föräldrar. Den sista gången jag träffade mina föräldrar var jag typ 7 år familjehems mamman ville inte att jag skulle träffa dom mer för att jag blev ledsen varje gång jag skulle lämna dom.

Jag bodde i 10 år i det familjehemmet efter alla dessa åren rymde jag för olika saker.

Jag placerades i ett jourhem. 2 veckor senare flyttade dom mig till ett familjehem närmre min hemstad. Efter nästan 1 månad började en kille vara skum jag vaknade en dag och då låg han i min säng. När det gått en vecka rymmer jag till min vän. 3 dagar efter kommer killen och hämtar mig. Några dagar efter rymmer jag igen men denna gången tar jag tåget till minna föräldrar. När jag kommer fram till mina föräldrar sa dom att dom var tvungna att ringa SOC och det förstod jag. Vid typ 20 kommer killen och hämtar mig några veckor senare rymmer jag.

Efter 3 veckor hemma hos mina föräldrar flyttas jag till ett HVB och där är det bra i början. När det gått några veckor rymmer jag för dom var helt tröga. Jag hade S***t mig och dom tog mig it till sjukhuset utan jag och min vän fick gå ditt själva. Efter att vi hade varit på sjukhuset blev dom arga på mig för att dom tyckte att det inte behövdes.

När det gått typ 3 veckor blev jag arg på dom så jag rymde. Efter några timmar anmälde mig försvunnen men jag kom inte tillbaka för det.

SOC satte mig i olika jourhem men jag fortsatte att rymma och jag gjorde det för att det var dåliga jourhem.

Den näst sista placeringen innan sis var i en annan stad och då tafsade mamman där på mig och då rymde jag hem till mina föräldrar men SOC tog mig från dom igen.

Den sista placeringen innan sis var bra men jag var där bara två dagar sen hamnade jag på sis. Jag har varit på 12 olika placeringar under 2 och halvt år. Under alla dessa placeringar har min älskade vän funnits där för mig dag in dag ut 24/7.

Min bästa vän

En viktig person i mitt liv är min bästa vän, jag ser honom som en storebror. Han har alltid varit där för mig, ställt upp om jag behöver något, speciellt när jag förlorade en bra vän till mig. Jag mådde riktigt dåligt under den perioden, jag ville inte gå ut, förlorade min aptit, sov jätte dåligt och stötte bort min familj. Varje dag som gick så kändes det bara jobbigare och jobbigare, det kändes som att det var mitt fel på något sätt. Men idag vet jag att det inte var mitt fel och att jag inte kunde göra något för att förhindra det som hände, men såklart så önskar jag fortfarande att det fanns något jag kunde göra.

Posted on the block där bland tabbar och thugs

hej ni kan kalla mig för SS jag bor på ett sis hem. jag har bott på sis nu i ungefär 1år och 8 månader. Jag har flyttat runt från institution till institution och avdelning till avdelning jag bor nu på en låst behandlings avdelning enligt mig sis e inte värsta jag hade kunnat på längre men jag vill ju såklart hem igen alla vill hem men många ser it chansen för att komma hem. jag tycker att några viktiga personer i mitt liv är mina tre närmaste vänner jag har aldrig velat missa tid med dom men också såklart min mamma.

Saknar

Jag är 14 år, jag sitter inlåst på sis. Jag har aldrig suttit inne på sis förut. Det är mitt första sis. Aina och soc skjutsade mig hit till sis. Första dagen jag kom till sis så hamna jag i sis. Min familj som jag ser upp till dem min nr 1, dem är viktigast än allt. Jag tänker på hur jag ska ut härifrån.

Och jag kom till sis. Kl 21:30 måste alla vara inne på sitt egna rum och sova. När alla ungdomar var inne på sitt rum och sov, så var jag den enda som var vaken hela natten och sitter i mörkret med tårar som faller ned. Jag satt och tänkte på hur min familj mår, min familj som är nr 1. Medans aina och personaler sitter och garvar så satt min egna mamma under hela natten och faller tårar varje dag för att hennes fina söta dotter sitter inlåst på sis. Förlåt mamma för att jag sårade dig, förlåt för jag hämtade aina hem till dig när du inte visste vad som händer.

När jag hamnade på SiS försvann mitt leende, mitt skratt också. Allting blev tomt utan min familj. Allt känns tyst när jag brukar sitta själv. Min riktiga glädje försvann när jag hamna på sis. Jag kan inte känna ett skit på grund av hur mycket jag gråt. Jag hör inte mina föräldrar ropa på mig längre eller mina syskon. Jag är arg. Jag önska att jag kunde spola tillbaka tiden.

Håll er nära familjen och gud. Tänk innan ni gör runt. Tänk på vad det kommer att hända i framtiden. Ta absolut inte fel väg. Tro mig ni kommer antingen hamna i häktet eller sis och sen så kommer ni ångra er sist. Svär på gud... om dina riktiga föräldrar visste hur du mådde så kommer dem skötta er så att ni går ut snabbare. Vill ha tbk mitt riktiga leende. Utan min familj kan jag inte vara glad. När personaler ser mig skratta så tänker dom "Aha, hon är glad". Men hon är inte det. Önska jag

vart ett barn igen för då hade jag fattat mig själv igen. Jag svek mina föräldrar gjorde dom besvikna. Mannen jag fick mina föräldrars tro att jag sån snäll tjej o aldrig skulle skada nån. Jag svär på gud jag var aldrig sån innan som ba skadar andra, men wla jag ångra mig grovt. Baba och mama uppfostrade mig rätt men jag valde att ta den svåra vägen. Men jag vill inte att ni ska fälla tårar över en dotter som inte valde att lyssna på er. Det är inte eran fel mitt fel. Men jag vill att ni ska tänka på hur mycket jag älskar er. Men alla gör fel och lär sig. Men hoppas jag går ut snabbare inshallah. Jag älskar dig mama/baba...

Jag vet inte om jag orkar vara inlåst mer. Jag saknar de gamla mig. Jag väntar på ett svar från soc. X, jag kommer alltid att älska dig min fina storasyster. Bebin kommer att gå ut snart! Min lillesyster. Kom alltid ihåg att jag alltid kommer att finnas där för dig. Bara umgås inte med fel människor. Vänner hit o dit kommer bara fucka ditt liv. Men när jag behövde hjälp så fanns du min vän. Livet är svårt bror. Men de lallish man får döma dig. Så va försiktigt på vilka vänner du träffar. Några av dom kan vara ormar men dom är osynliga. Så lita aldrig på nån vän alla är falska. Dom klappar på din rygg för o sätta kniven rätt. Men man vet aldrig vad de planerar.

Lyssna jag har gått igenom mkt. Jag vet inte om jag orkar vara inlåst. Mamma snälla förlåt. Jag svek dig. Men jag lovar dig att aldrig göra de igen.. jag ångra att jag inte lyssnade på min mammas ord eftersom jag ser upp till henne så mycket. Det känns som jag har ingen kvar längre. Jag har förlorat allt. Jag kämpar på att komma ut. Jag ska starta ett nytt liv när jag blir fri inshallah nån dag. Jag sitter inlåst på sis för att jag var dum mot en bror. Men wlh jag ångra mig grovt.

Jag har väntat nu i 6 månader och fck fick inga svar. Jag har tröttnat på att vänta o vänta. Jag vill typ hem. Men jag orkar

inte göra något åt saken för att jag sitter inlåst på sis. Nu har det gått 1 dag och jag fick hem att jag ska fortsätta mitt LVU. Jag blev skit ledsen och arg.

En dag så hade jag besök med min baba. Min fina baba. När han skulle gå gav jag han en stor kram jaf. Innan han skulle gå han sa "lyssna min fina söta dotter om du sköter dig så bra och följer regler så kommer du ut snabbare, lita inte på ungdomar här de älskar bara o bråka så håll dig borta från andra ungdomar" fast han sa de på ett annat språk. Sen gav han mig en puss på kinden och gick.. Medans jag var på väg till avdelningen så rann tårar ner från kinden.

Jag har ett mål, jag mst börja bete mig. Jag har gjort kaos mannen. Jag måste skötta mig. Wlh älskar min familj skit mkt. Mer än mitt liv wlh. Men ni där ute sköt er lita aldrig på nån som sitter inlåst på sis, skratta med många men lite inte, sköt skolan, bråka inte, och ta hand om er mina bayatisar. Puss och kram till er wlh. Inshallah ni går ut snabbare.

– wlh, ia, ses :)

Låt dom inte förstöra

Asså jag är inte världens bästa att prata om min historia eller om mig. Men hela den här texten är för att hylla min mamma och min lillasyster som kämpat från dag 1.

Min pappa och jag har aldrig kommit överens då han missbrukar allt man kan missbruka. Så det har alltid varit jag, mamma och min lillasyster. Både jag och min lillasyster har vart placerad med ett grovt kontaktförbud mot min mamma. Än idag får jag bara prata med henne 12 gånger per år. Allt blev shorba när jag blev placerad. Det gick inte för mig att anpassa mig till alla slags regler som dom olika familjehem hade. Tillslut efter många familjehem blev jag placerad på akut hvb utan lur. Jag betedde mig ändå så jag kom ut till familjehem efter 3 månader. Jag kom till staden där jag har allt skit i så ni kan ju tänka att det blev kaos. Lite context, jag har varit aktiv i kriminella nätverk ända sedan barnsben. Jag har alltid haft en skum relation med det kriminella livet, jag har aldrig gillat att vara just kriminell men man blev beroende.

Men eftersom att jag fucka ur kom jag tillbaks till samma akut hvb för att sen få beskedet att jag stod i kön till sis. De kändes skumt men sen de smältes liksom in. Men jag levde som vanligt på hvbt och typ glömde bort. Sen en dag så blir jag väckt utav hvb personalen med soc i luren som säger att jag fått plats på en MBB-avdelning. Man hota med att kv skulle transportera mig om jag inte gjorde en stor grej utav det så jag tog det liksom lugnt bara. Jag satte mig med 2 personaler och blev körd till sis i 4 timmar.

Första veckan var absolut värst, men du vänjer dig. Tillslut så börjar du uppskatta vissa saker. Och mitt tips är verkligen att ta de lugnt, lyssna på personal, gå i skolan och försök att inte skapa kaos på avdelningen så kommer hela processen gå snabbare.

Jag satt på akut avdelningen i 3.5 månader för att flytta till låst behandling i 2 mån och nu är det min andra dag på öppen avdelningen. jag har börjat se en framtid utan den kriminella världen där ute, absolut det kommer vara jobbigt men jag är trött på att höra att en vän efter vän blir klippt där ute.

Jag har inte mycket att säga än att du stark du som läser detta, och sis är inte för evigt även om det känns som det. Så håll ut.

Och pgud jag skulle aldrig klara detta utan min mamma och min lillasyster och jage extremt tacksam att dom stått på min sida hela tiden även vad än dom gått igenom pga av mig.

Och tack gud för jag överlevt och att du skänkt mig mat på bordet och tak över huvudet

Lycka till / para sover inte

Hon ville ha ett bra liv men allt gick åt helvete.

Jag var en liten tjej som hade föräldrar och syskon som tyckte om mig men allt gick snett ändå. Vart placerad när jag var två år. Var placerad i 8 år sen fick jag flytta hem. Mycket hände på dom åtta åren vart våldtagen av min halvbror. Mamma skaffade en ny man och fick ett till barn. Min lillasyster var allt för mig. När jag äntligen flyttat hem så var det typ okej. Första året var väl bra. Mamma och min bonuspappa åkte och spelade bingo väldigt mycket. Jag var barnvakt hela tiden till min lillasyster. Hon betyder allt för mig hon fanns där hela tiden. Men efter att tag började jag må dåligt mammas spelberoende vart värre jag åkte in på psyk för första gången började dricka var skithög när jag var barnvakt till min syrra.

Kom in orosanmälan hela tiden pratade med alla förutom mamma. Vart då placerad i ett familjehem min lillasyster som då var tre vart helt förstörd. Till en början tyckte jag att familjehemsföräldrarna var väldigt udda. Dom hade väldigt konstiga regler jag fick inte sitta i min säng på dagen fick bara gå på toa vissa tider. Till slut gick allt över styr. Men min lillasyster fanns där hela tiden. Började avvika för att träffa min syster. Och försökte sedan ta mitt liv efter. Fick sedan höra varför tar du inte bara livet av dig. Ingen vill ha dig. Ingen orkar med dig. Fick höra det dagligen i ett år och fem månader. Var inlåst blev kontrollerad och slagen. Var så trött på livet ville bara få dö. Ville bara bli av med all smärta. Men de var något fel på mig jag lyckades aldrig avsluta det. Hur mycket droger jag än tog hur mycket jag boffade och självskadande alla rakblad alla knivar inget dämpade det vidriga ångesten men varför hade jag ångest frågade alla sig. Men jag viste exakt varför. Tack

vare familjehemsföräldrarna. Jag skulle inte behöva bli våldtagen hamna på akuten för misslyckat försök efter försök. Ingen hörde lilla mig men jag var väl bara en tolvåring ingen brydde sig om.

Jag bankade på rutan tände och släckte lampan allt för att få grannarnas uppmärksamhet för att jag behövde hjälp. Jag hoppade ut. genom fönstret och bröt nästan min fot allt för att komma därifrån. Jag gick och träffade en terapeut hon var den enda jag hade tillit till. Efter ett tag började hon skydda mitt familjehem hon visste att jag vart slagen men hon gjorde inget. Jag kom hem äckligt påverkad ni sa till mig sluta leka hög. När vi åkte till slut till akuten fick Ni skäll av läkarna för att ni inte tog mig in tidigare dom sa att det bara var ren tur att jag överlevde. Men jag ville inte leva jag ville bara att det skulle ta slut. Min älskade syster fick se sin storasyster halvt död på akuten med massa sår på hela mig låg där ned sövd med slangar överallt hon vart rädd när jag vaknade och hon såg hur förstörda mina ögon var efter alla sömnlösa nätter.

Familjehemsföräldrarna sa till mamma att dom var så fruktansvärt ledsna över att dom inte hann stoppa mig men ena stunden ville ni att jag skulle dö andra stunden fick jag absolut inte dö nej hur skulle ni då få pengar som ändå inte gick till mig.

Till slut sa mitt familjehem upp placeringen efter ett år och fem månader. Jag hatade dom så mycket dom var så elaka. Då tror ni kanske att jag tyckte dom var elaka för att jag fick ett nej. Men nej dom låste in mig kontrollerade mig vart i tryckt massa mediciner dom tryckte ner mig på backen flera gånger. Jag rymde så mycket. Till slut mordhotade jag dom då vart det ett jävla liv kan jag säga dig. Skulle äntligen få flytta. Flytten skulle ske på måndagen.

Jag kom till skolan efter tre veckors inläsning. På onsdagen veckan innan flytten skulle ske vart det kaos jag kommer hem från skolan vart det ett stort jävla bråk. Jag hade gått hem när jag hade håltimme och larmet gick. När jag kommer hem står familjehemspappan i köket vi börjar skrika på varandra. Han sa att jag borde vara tacksam för att jag fick bo där det enda jag ville var att få flytta. Ni förstörde en tolvåring. Snälla ni drogade ner mig låste in mig jag kände mig så äckligt förnedrad. Jag ringde polisen flera gånger så dom kom då berättade jag för dom hur de var. Fick till svar jag tror du egentligen har det ganska bra. Vart straffad för allt fick inte ringa mamma fick inte vara i mitt rum fick inte göra något. Känslan när man ligger på golvet och skriker av panik, rädsla och ångest. Jag var inte rädd för att dö. Jag var säker på att jag skulle bli ihjälslagen. Han viftade med en kniv. Han tvingar mig till BUP. Väl på BUP ber jag han dra åt helvete men han lyssnar inte jag blir mer arg och våldsam.

Efter två timmar drog han äntligen han lämnade bara mig har aldrig sett han sedan dess de har gått 9 månader jag hoppas dom rutna i helvetet. Flyttade till ett HVB över helgen. Flyttade sedan till ett annat HVB. De var mycket bråk jag mådde skit så flyttade därifrån efter sex veckor flyttade till ett familjehem där de var kaos vart skjuten med elchockpistol av polisen. De var ambulanser och poliser överallt jag hade ställt till det något enormt. Var på BUP i en vecka. Flyttade sedan till ett HVB bodde där i tre dagar var kaos där med. Låg och sov på BUP när soc. ringde och sa att jag skulle till sis.

Men min fina lillasyster fanns alltid vid min sida pratar med henne varje dag och hon betyder allt för mig och har inte träffat henne sedan i nästan ett år har suttit på sis början av förra året har haft vie hela tiden väntar på att få flytta. I min vie hörde jag hur personalen skrattade i korridoren hur dom

sprang på larm allt bankade och skrik och blåmärken vi har fått. Jag går runt med min mp3 i handen musiken lugnar mig när det blir bråk höjer jag musiken till max för att slippa höra hur personalen skriker på ungdomar när ungdomar skriker av smärta när dom pressar ner oss mot golvet jag hoppas att sis stängs ner för ett barn ska inte bli behandlad på detta sättet.

Snart fyller jag 15 år och ska fira min födelsedag på sis jag har vie och ingen avdelningstid jag har firat halloween, midsommar, jul och nyår här. Det känns så konstigt att jag levt ett helt år till när jag hade bestämt mig för att jag inte skulle fylla 15 år. Dom försöker uppfostra oss genom oklarare moment eller frysningar maten är så äcklig. Kylan är nästan allt ruttet vi behöver köpa egen mat men 150 kr i veckan kommer man inte så långt på. I 8 månaders tid har jag ätit samma bröd samma yoghurt samma flingor tre gånger om dagen jag har blivit helt fuckad av detta de kommer inte hålla i längden men vi får se hur det går.....

TILL DIG SOM LÄSER DETTA: HUR JOBBIGT DET ÄN ÄR
OAVSETT HUR JOBBIGT DU HAR HAFT DET JAG TROR PÅ
DIG OCH KOMMER ALLTID GÖRA DE TA HAND OM DIG
/ EN PERSON SOM ALLTID TROR PÅ DIG <3

Bakom kulisserna

Vet ni hur det känns att veta att mina vänner är ute och njuter av livet medans man sitter inlåst i ett tomt rum med personal som vakar över än 24/7? Många av er vet. Jag har bott på SIS i mer än ett halvår nu, och jag vet fortfarande inte vart jag ska efter.

Jag har avvikit två gånger från mitt tidigare HVB, där jag bodde i ca en månad, på promenad och till Ica för att köpa snus. Och bara för det ska man sitta helt isolerad från omvärlden och sin familj.

Jag har bytt avdelning från utredning till behandling, har varit i fyra olika grupper. Och nu när jag äntligen trivs med gruppen, ska dem flytta.

Jag känner mig så fruktansvärt ensam här. Alla som jag tidigare varit med orkar inte vänta på att jag ska komma ut och har fortsatt med sina egna liv. För jag har aldrig någonting nytt att berätta. Mamma ringer. Varje dag. Kommer på besök, tjuvar på min SOC, förbereder för att jag ska få komma hem. Men ingenting händer.

Jag sköter mig fläckfritt för att någonsin få höra att SOC börjat tänka på att flytta hem mig. Men allt dom kan se är förra sommaren och min barndom. Hur kan min barndom spela så himla stor roll för mig nu? Att folk i min omgivning haft problem betyder väl inte att jag är efterbliven idag? De tjuvar om traumabehandling med mera, även fast jag helt ärligt inte ens tänker på mitt förflutna. Jag tänker bara på framtiden.

Jag är egentligen här bara på grund av missbruk, nämner inte

vad. Jag höll på i tre månader i sträck och alla säger att "jag höll på att dö". Det stämmer nog inte. Jag har alltid känt att jag tål mer än andra. Det är nog inte så bra. Men jag har påbörjat Återfallsprevention, ÅP. Jag känner inte att jag behöver det men jag gör det för att typ försöka bevisa någonting.

Min SOC pratar alltid över huvudet på mig, som att mina åsikter och ord inte spelar någon roll. Om de bestämmer något nytt är det jag som får veta sist. Som att det inte alls är mig det handlar om. Jag berättar om hur mitt tankesätt har förändrats, mina planer när jag kommer hem, hur bra skolan går och massa mer som dem bara struntar i.

Det är egentligen inte så illa att vara här, men att inte veta hur länge man ska vara inlåst är mest skrämmande. Och att inte veta vart man ska efter. Nu har jag gått och övertygat mig själv om att jag ska hem efter men när folk frågar, får jag ont i hela magen. Jag är så himla orolig att inte få komma hem innan gymnasiet börjar.

Det känns som att jag inte ens kan uttrycka mina känslor, för att allt analyseras. Allt granskas. Om jag blir lite irriterad, har jag tydligen aggressionsproblem. Om jag blir ledsen har jag depression.

Jag har aldrig varit en våldsam person. Men jag har aldrig sett så mycket våld som på SIS. Nerläggningar, frysningar, avskiljningar, VIE, larm, allt är så himla obehagligt.

Det är lite av min uppfattning om SIS. Jag hoppas att ni andra inte har samma bild och kan se lite lättare på er tid här.

//

Jag må va på SIS men utan denna viktiga person hade jag varit död

Han är min bästa vän, min kamrat, min tvillingsjäl men allra viktigast min livlina. Han kom in i mitt liv när det enda jag hade va mitt rakblad, han kom in i mitt liv när jag va som trasigast och som mest vilsen. Jag hade tappat mig själv i ett djupt hål som kändes omöjlig att ta mig ur, mina dagar va räknade och hur länge jag skulle leva va bara en tidsfråga.

Jag minns tydligt första gången vi träffades, jag hade precis kommit ut från SIS och flyttade till HVB. Efter den jättelånga, tråkiga bilresan från SIS hemmet va jag framme. När jag kliver ut ur bilen ser jag en kille sitta och röka en cigg på en bänk vid ett träd framför HVB hemmet. Innan jag går in tänder jag också en cigg och börjar prata med honom.

Ända sedan dess har jag aldrig varit ensam och alltid haft någon som funnits där för mig.

Den bortglömda flickan

Hej jag är 14 år och Jag sitter här i mitt rum på sis, och ibland känns det som att hela världen har glömt mig. Jag ser ut genom fönstret och undrar hur livet ser ut utanför dessa väggar. Kommer folk ens ihåg mig? Jag har alltid känt mig ensam, som om jag aldrig riktigt passat in någonstans. Min uppväxt har varit en berg-och-dal-bana av kaos, smärta och sorg. Mamma och pappa var aldrig där för mig, mamma dog när jag var 9 och pappa ska vi inte ens prata om och jag har fått klara mig själv. Men mitt i allting har det funnits en person som verkligen brytt sig om mig. En kille som ja gillar väldigt mycket, som alltid har trott på mig, även när jag själv har tvivlat. Han har alltid varit där, med ett vänligt ord och en axel att luta mig mot. Det känns som om jag har hittat en perfekt kille, någon som ser mig för den jag verkligen är, inte bara för mina misstag. Vi pratar om allt möjligt, och jag känner mig mer förstådd när jag är med han. Det ger mig hopp, som om jag faktiskt kan förändras och få en ny chans i livet. Jag drömmer om en framtid där jag kan lämna allt det här bakom mig och börja om. Tack vare den här personen börjar jag tro på mig själv, och kanske, bara kanske, kan jag hitta min plats i världen.

Tips till er

Sköt er ni kommer komma långt.

Det är riktigt tufft

Hej, jag är en ungdom på 15 år. Jag ska inte ljuga till dig, det är riktigt tufft. Har suttit nu på sis ungdomshem i två år totalt snart.

Sis kan vara jävligt svårt och otroligt jobbigt, och det försåtligt och självklart, man tänker kanske "Vafan hållkäften låt mig vara, jag behöver inte er och er jävla hjälp". Men säger till er alla här och nu alla som sitter på sis, all respekt för er som kämpar men lider.

Fortsätt kämpa på vet det är som nästan dödligt tufft och det känns som om man inte kommer någon stans och att hela världen bara vände och allt är förstört och alla är emot dig, vet det kan vara svårt och ta emot hjälpen men försök, vet att som ungdom vill man oftast ha sista ordet och alltid ska vara så tuff, men för att vara stark så måste man också våga vara svag, våga ta emot hjälpen och fokusera på dig själv, När du har det jobbigt hitta någon som har din rygg, någon som alltid får dig trygg. Prata ut, psykolog, någon bra personal du kan lägga din tron och tillit i/på. Det kommer alltid finnas folk som är där och hatar på en tmm, Folk snackar mer skit än vad dom andas, SIS är bara en kort period men kan kännas som en evighet, att man står där ensam, men helt ärligt du är aldrig och menar ALDRIG ensam trots att det kan kännas så, Fuck alla som bara vill förstöra och se dig på botten. Det är du och ingen annan tänk på dig själv och jobba för vem du vill bli och bli den bästa du och flytta, dom som snackar kommer aldrig någon stans i livet. Men vi är bättre än dom där som bara pratar och hatar, vi vill och vi kan, vi behöver bara lite tid på vägen och nån som har din rygg och stöttar dig, och tro mig det blir bättre någon gång, det blir det alltid <3 //

♡Family isn't always blood♡

Jag vill bara säga att jag är extremt tacksam att ha er i mitt liv, Jag vet inte hur jag ska kunna tacka er. Jag kommer alltid älska er extra mycket, Min slagskämpe(Mi Amore) och Killen i mitt liv (Mio Marito). Vart hade jag ens varit utan er?

☼Mi Amore: Jag kommer ihåg dagen jag kom hit, Trots att jag bott på denna avdelning tidigare så trodde jag allt skulle bli kaos. Jag var jätterädd att vara med er ungdomar för jag kände ingen, Men trots detta så stormade du mitt liv med rolighet och knasighet. Jag glömmer aldrig att vi brukade sitta vid Tv:n och spela fight spelet och alltid säga "men lilla gubben lugna dig". Jag vet att allt gick väldigt fort och vi klickade direkt, Det var som att hitta sin syster som man inte visste att man saknade. Jag kommer aldrig glömma allt du gjort för mig, Allt du lärt mig och Alla stunder vi haft. Du är verkligen en sån person som man kan gråta med men också skratta och skoja runt med. Jag är så tacksam att just vi blev vänner, Ingen hade förstått mig som du gör och ingen har samma tankar som vi. Jag kommer alltid att skydda dig och se dig som en syster, Jag kommer alltid att hjälpa dig när du får problem. Jag saknar tiden när vi umgicks hela dagarna och ibland nätterna, Innan man tog mig till Vie. Jag saknar våra skratt och hur vi fattade av att bara kolla på varandra. Jag är så stolt över dig, Du har verkligen kämpat, Tagit dig framåt och visat att du klarar detta. När jag trodde att ingen kunde fixa min dag så kom du och gjorde så jag fick ett leende på läpparna. Jag kommer alltid se upp till dig och finnas för dig, Jag kommer alltid att knäcka alla som försöker ge sig på dig. Du behöver ingen att se upp till eller följa så länge din egna spegelbild är din hjältinna! Jag älskar dig med halva mitt hjärta Mi Amore♡

☸Mio Marito: Jag trodde aldrig att en så fin kille som du skulle vilja ha något med mig att göra, Men sen dag 1 har det varit vi. Jag är tacksam över att du alltid står vid min sida och alltid älskar mig trots att vi har haft det kämpigt, Både tillsammans och ensamma. Jag trodde aldrig jag skulle kunna tycka om någon igen efter det som andra utsatt mig för, Men du visar mig att det går att älska ändå. Du har verkligen hjälpt mig enormt mycket, Och jag vill även säga förlåt för att gånger jag lovat att inte göra saker för att sen skada mig ändå. Jag kan inte ens fatta att vi står här idag och krigar igenom varje dag sida vid sida, Trots alla hinder och svårigheter. Jag är så tacksam att du orkar kriga med mig mot Soc och staten och att du står ut med mig. Jag har alltid trott att magi är en illustration och att magi inte finns men du visade mig att magi finns, Magin mellan oss 2. Jag hoppas jag kommer ut snart så vi får en hel framtid framför oss. Jag älskar dig med halva mitt hjärta Mio Marito♡

Till er båda: Jag älskar er och med er går jag ifrån en maskros i misär till en stark och vit ros.

Från ett annat land till SIS.

Allt började när jag bodde i ett annat land. Min pappa åkte från vårt hemland till Sverige för att han fick jobb i Sverige. Det tog hårt på mig redan då, jag började slåss mycket i skolan och var stökig i skolan och utanför skolan. Några år senare så kom jag med resten av min familj och då bodde vi hela familjen tillsammans. Efter 3 månader så började jag i en skola som man skulle gå i ett halvt år för att lära sig språket och senare gå till en normal skola på en klass med andra ungdomar. I denna skolan så gick jag ungefär i 3 år sen började jag på en ny skola som var långt ifrån hemmet. Det var då allt började.

Jag började skolka, hittade nya vänner, gjorde dumheter med mina vänner utanför skolan och i skolan. Det skolåret fick jag två orosanmälningar och en polisanmälan. Efter det här så fick jag en kontaktperson. Vi gick ut med andra ungdomar och åt på olika restauranger, vi gjorde olika aktiviteter som go-cart, olika simhall eller läger. Jag träffade han i ett helt år men då så byte han jobb. Jag tyckte han var jättebra och hjälpte mig mycket, men när jag slutade träffa honom då blev allt värre. Jag och mina vänner började sälja droger göra andra kriminella aktiviteter, blev fångade av polisen och fick anmälningar hos polisen, socialen blev inblandade och till slut så hamnar man på SIS misstänkt för mord. Så kan det gå men jag hade hellre inte velat ha det så.

Från bondgård till Ghettot

Hej! Jag är en ung misstänkt kille på 16 år med många historier. I denna historien ska jag berätta om personer som har betytt mycket för mig i livet. Som t.ex. min gamla mentor innan jag hamna på SIS. Hon hjälpte mig med mycket i skolan även den perioden jag var kaxig och uppkäftig mot henne. Hon hjälpte mig att få bort min F-betyg hade 8 F en period. Innan jag skulle börja 9an fick jag en F. Hennes påverkan i skolan hjälpte mig mer. Jag fokuserade mer och satsade mer i skolan. Men en olycklig dag blev jag misstänkt för grova brott. Hamnade i häkte. Sen dess har jag varit inlåst bakom galler. Finns positiva tider i SIS och även roliga och tråkiga tider. Men ett liv bakom lås är inget för mig. Tack och hej.

Guds straff

Hej jag är en tjej 14år och bor på sis. Jag kom hit med snuten och togs emot av 2 jättesnälla personal.

Jag ska ta detta från början: Jag har bott på över 8 familjehem, 1 HVB och nu ett sis. Jag blev placerad för första gången när jag var 5, mamma var missbrukare och gick bort och sen har jag en pappa som är narcissist. Jag fick en familjebehandlare som vi kan kalla för S. Hon har alltid funnits där för mig även när jag avvek

Jag kom till sis för att jag var dum nog och avvek med min dåvarande kille. S har aldrig gillat att jag har killar för dom har aldrig varit bra för mig.

Men det var en specifik händelse där det kändes som om gud straffade mig.

Jag blev tillsammans med en kille som vi kallar P.

Jag rymde till P i en storstad, utan att jag viste drogade han ner mig och våldtog mig. Dagen efter var jag väldigt nära en överdos, så jag åkte tillbaks till mitt hvb för jag mådde skit. Jag kände mig smutsig och äcklig men samtidigt som om jag förtjänade det. Jag ringde till S och berättade allt om hur P drogade mig och videorna jag hittade på min mobil. Jag bara grät och grät, jag tänkte detta är all karma det här är guds straff.

Jag hamnade sen på sis och fick den rätta hjälpen så tack S för att du har funnits i mitt liv.

Nu har ja bott på sis i ca 6 månader, jag är på låst men ja tror jag kommer ut innan sommaren samt jag sköter mig så aa.

Så mina mål är att fortsätta på rätt väg och mitt tips till dig som läser:

Tro mig det hjälper att prata och du kommer lyckas ta dig ifrån skiten jag tror på dig.

Free mig haha nej men asså ja vill tacka alla runt mig speciellt mina KPs och flera av ungdomarna.

Åren går

Åren gått finns inget sätt

att ta tillbaka dem

mamma gått igenom

mer än hon kan klara

av.

De jag som sitter

inlåst fast de hon som

räknar dar, ibland jag

tänker för mig bäst om

benin bara drar fast

utan dig jag ingenting och

utan mig vad har du

kvar.

Till er där hemma

Jag åkte fast för ett allvarligt brott och satt häktad i 1,5 månad innan jag blev skickad till SiS. Men det är inte vad jag vill skriva om egentligen, jag vill skriva till min älskade familj som drabbats 100 gånger mer än mig.

Min älskade mamma, förlåt mig för att jag inte lyssnade på dig och sårade dig, och tack för att du så stark.

Till pappa, förlåt för att inte spenderade lika mycket tid med dig som jag skulle och tack för att du tar hand om mamma.

Till min storebror, jag skulle ha lyssnat alla gånger du varnade mig och gå denna väg men jag vet att du vände på ditt liv så jag tror att jag kan det också. Till min fina lillasyster, förlåt mig för att jag inte är hemma med dig. Jag saknar dig otroligt mycket men jag är snart hemma igen. Till mina vänner, hoppa ni sköter er och jag är soon back.

//

Hiii, bye

Hi guys so detta e min fattiga berättelse 😊 Så vi säger när ja va 13 år en dag i maj så börja det att jag var hos min farsa och vi bråka och bråket blev till att han misshandla mig så kl 01 på natten kom polisen för min lillebror hörde ju i rummet bredvid så han ringde min mamma som ringde polisen. Sen när ja va hos mamma för dom tog mig dit så sa dom t mig att ja inte ska bo hos han på ett tag. Nästa dag ringde min soc o grejer sen sa att ja heller nt ska bo där. O då bodde jag hos min mamma och när det var typ juli/augusti så börja jag rymma för ja trodde ja kunde klara mig på egen hand. När jag var ute då jag rymde gjorde allt ni kan tänka er röka, lustgas, dricka, sova hos vänner, gå ut sent på kvällen kanske till o me hela natten osv.

Och en dag catcha polisen mig så dom körde hem mig och detta e då samma polis som har tagit mig innan och som känner igen min mamma då. Så när dom har pratat klart går vi upp t lägenheten, när vie uppe så frågar min mamma mig om en sak och ja säger nej, o de irriterar henne såklart så det ledde till ännu en misshandel men denna var grovare, hon kasta ut mig från huset utan skor, bara en hoodie, och shorts. Så med inget val ja springer till bussen och tar mig till stan när ja väl sitter på spåret så frågar en svensk pappa mig vad som har hänt. Ja svara inte, sen han gav mig en röding bad mig köpa skor o byxor o nått att äta. När ja är framme i stan möter ja på en vän som ringer till mina vänner o berättar om att ja blivit misshandlad av min mamma osv, sedan går ja t MC för o äta o då kmr min vän o möter mig sedan åker vi t hennes familjhem där ja får sova en natt, sedan kmr hennes föräldrar och kör ner mig t stan igen sedan åker ja till min vän och vi åker för o möta en annan vän sen frågar hon hennes mamma om ja får sova

över och hon säger nej o då blev P sur så hon säger ja ska rymma med dig, ja ba nej edu sjuk elr. Hon ba ja skiteri lallaalala, sen ja ba om due säker säker att du ska rymma m mig så har ja tänkt o åka till en ny stad. Hon säger ja o e p. Sen vi åker t stan baxar en kasse mat för resan. Vi sitter på tåget typ vid 21 o e framme 01 elr nått sen vi väntar tills de e morgon o vi fick sova p ett hotell nära där o fick laddare också, sen p morgonen går vi t en skola där vi möter kompisar. Sen vi gick t stan o eftersom vi inte hade biljett när jae framme i stan knr polisen tar mig t soc och min soc lägger mig i ett hvb i en annan stadsdel.

Där sköte ja mig o min vän bodde där också så de va fett kul. Sen i hvbt typ september så börjar ja smyga in min kille och dom hitta tuber i mitt rum o en gång drack vi sönder och gick t en fest o vi torska. Så de blev till att min soc ville skicka mig t tyskland, o de led till att jag rymde ännu en gång. I typ november var detta då sen efter några veckor så torska ja så hamna i ett jourhem nära en stad. Dom var skit snälla o allt där o dom ba "du kanske knr till X som bodde här innan hon rymde 4 gng från detta fönstret" asså i rummet ja skulle bo i hahhahah. Anyways där gick de skit bra fick pengar, kläder, allt ja behövde, men då kom ännu en impuls så ja rymde o ja va borta 3 månader ksk tills mars odå hamna ja här i sis.

Min första avdelning ja hamna på var helt okej asså bara ja hade haft ipad där hade det varit det bästa lxm. Men första 2 månaderna var jag fryst, sen blev avfryst i typ 3 veckor sen fryst igen, oså blev de så tills ja flytta typ. Sen flyttade till behandlings avdelning där redan efter två veckor fick en personal ute (för rymde en gång p andra avdelningen) anyways sen fick ja ipad osv. Började åka ut o grejer, fick obehagad ipad efter typ 2/3 veckor en personal utanför området asså ghädaaa, anyways en så länge går de bra ska få persmision i oktober

om ja sköter mig som ja gjorde o får ja inga oklarade moment
så kanske ja skulle få flera förstärkare

o aaa. Men om ja sköter mig så kanske ja redan kan flytta i
november faktiskt MEN MEN DETVART ALLT. BY-
EEEEEEEEEEEEEEEE

SHOUT OUT TILL E C JA TRÄFFA HÄR <3 //E

Ni lever bara en gång

Jag hamnade på mitt första sis, 3 veckor efter det så bytte jag sis till en Utredningsavdelning, jag gillade inte detta sis hemmet skulle ja vela påstå men ja skötte mig o bodde där i några månader sen efter det så flyttade jag till en öppen avdelning medans jag väntade på ett familjehem, jag gillade heller inte denna avdelningen heller, samma rutiner varje dag.

Men ungefär 1 månad efter de så kom jag in i de o började gilla avdelningen, ungefär 5 månader efter de hade min Soc fortfarande inte hittat ett familjehem, jag orkade inte vänta o rymde därifrån. Än idag så bor jag fortfarande på denna avdelningen och ska flytta till familjehem om ungefär 1 månad. Gör va ni vill men gör de försiktigt för ni lever bara en gång.

Livet på SiS

Jag bor på SiS och har bott här sedan länge. När ska Benim mucka. I alla fall jag har träffat många trevliga personer här och vissa personer kommer vandra med mig hela livet. X. Jag svär vissa personal har varit cok sköna. Speciellt X. Har suttit nu här ca 10 månader och de kommer larm efter larm.

Jag ska mucka om ca 2 månader.

free grabbarna

Alfons

En viktig person för mig är Alfons. Alfons är den osynliga mannen i mitt rum. Benim snackar med honom på kvällen och Alfons gillar kittla benim när han sover och flytta på täcket. En gång vakna jag upp 03:33 av Alfons. Han satt och skrek. Det var skitjobbigt Wla men jag träffar bara Alfons efter jag är på min 5 blå sjukt wla. Alfons sjunger så så så fint åt mig innan jag ska sova varje natt.

Gör det du ska göra

I dag vakna jag klockan 8:30 men inte i min vanliga säng utan på sis säng.

Jag steg upp ur sängen stack till toan gjorde de man ska och skötte mig för komma Hem snabbare till morsan. Jag gör allt det här för morsans skull och familjen, o ett tips från mig till den som läser texten vill jag säga sköt dig o följ reglerna gör det här inte för min skull gör det för din morsas skull och din familj o när du kommer ut glöm alla dina misstag du gjorde innan och spendera mer tid med din familj, o gör aldrig din morsa ledsen eller besviken för Hon vill ditt bästa.

Framtiden är framför oss

Jag heter x och Jag är 15 år och jag hade ett svårt uppväxt. Jag har suttit inne i 1 år och 5 månader. Och de är inte roligt här inne de svårt men Jag och du klarar de. Jag hoppas att de är min sista behandling sen kan Jag komma hem till min familj och där hem har Jag, brorsor, systrar om mamma och pappa som saknar mig. Till dom som sitter inne ta hand om er.

Mvh //

De viktigaste personerna i mitt liv

Är min familj och vänner. Jag har varit borta från min familj i 8 månader. Har bott på 2 familjehem för att jag inte har skött mig. Jag flyttade till mitt första familjehem. Jag bodde där i typ 2 veckor. Efter det så flyttade jag till mitt hemland.

Jag bodde där gick i skolan där. Skolan där var inte samma. Till sist slutade jag gå i skolan för efter 4 månader flyttade jag tillbaka till Sverige. Efter 4 månader jag fortsatte missköta mig så satte mig på ett annat familjehem i en stor stad. Första natten rymde jag och sen kom tillbaka. Efter några timmar efter det så blev jag placerad på ett HVB hem. Jag bråkade mycket där, och till slut hamnade jag på SiS.

”Parfymen”

En viktig person i mitt liv.

Fasonerna kommer fram.

Under alla dessa månader som jag varit placerad har jag träffat så många och fina människor. Eftersom att man inte får nämna namn så ger jag honom namnet parfymen. Den här personen träffade jag under en placering. Första gången jag träffa han va som om hela världen stannade. Jag fastna i hans ljusbruna kristall ögon. Parfymen är en sån person som man mår bra av, varje gång jag ser honom är som att allt ba stannar, man känner tryggheten hos honom, man känner sig säker, men framför allt känner man sig lugn. Man kan prata om vad som helst med honom. Jag träffar knappt honom så ofta men när jag väl gör det så blir allt ba bättre. Jag hoppas ba att jag en dag får dela de med honom. Det värsta med allt är att det inte är så lämpligt att känna så för just parfymen för att jag är så pass ung. Fjorton år är inte alltid kul att vara. Men jag kan inte hjälpa de. En sak med människor som vi alla har gemensamt, är att ingen av oss kan kontrollera våra känslor. Jag tycker om honom, jag vill ba va med han, ligga i hans famn, kyssa han och ba säga de jag känner. Varje gång jag försöker blir de som en klump i halsen, de jag tänker säga kommer ba inte fram. Det är att jag har konsekvenstänk, och är rädd om de som kommer ända efter att jag sagt. Så jag kommer nog ba va tyst. Han kallas parfymen för att alltid luktar så gott. Man känner den från meters avstånd. Wallah ta hand om er mina bröder och systrar där ute

//kram x <3

Saknaden av dig är stor

Sho Jage en brud på 16 bast

Tänkte berätta om en grabb som jag tyvärr fortfarande älskar.

Allt började ett år i juli. Jag bodde i HVB o va ute och rökte en cigg o så får jag en notis från ista. Jag kollade vem de va o de va en grabb han skrev på finska o frågade hur gml jag va så jag sa hur mbl jag va. Han fråga vart jag bodde o vilket land jag va ifrån. Sen fick jag reda på mer om honom. Så jag fråga vart han bodde o han bodde nära mig o våra familjer kände varandra så det va lugnt. Vi börjar prata facetime mycket för han bodde SiS så vi kunde inte träffas.

Sen så ringde han o sa att han skulle på permis hos sin släkting o dom bodde typ 20 min från mig så vi bestämde att vi skulle träffas då. Så han skulle presentera sig för mina äldre. Man såg hur nervös han va haha. Sen drog mina äldre så vi rökte lite o så fick vi för oss o gö en tatuering hemma. Först sa jag nej men han pusha på så vi gjorde varandras första bokstav på handen. Sen gick vi ut och åt. Sen softa vi ba ute hela kvällen tills han skulle bli hämtad. Han drog hem sen dagen efter så drog han tbx t hans SiS o vi fortsatte prata facetime.

Nu märkte jag att han va fett off mot mig o han hade precis börjat i en ny skola. Och jag märkte att han fixa sig för mycket typ som köpa nya kläder, raka sig

Jag tyckte d va tjockt konstigt.

Så jag fråga vem han fixa sig för, han ba dig såklart. Sen en dag så va han helt off

ja ringde men inget svar så kom på att jag hade hans inlog till hans snap så jag logga in o såg att de va nån brud. Men dom hade inte skrivit nåt så jag logga ut. Men nåt sa te mig o logga in igen

så gjorde de o såg att dom hade skrivit

blev för ledsen, dom hade skrivit "vill du ut o äta med mig" vi kan dra hem te dig"

Jag flippade, ringde han o fråga vem det va? Han sa ba att hon gick i hans skola o massa annat skit

Jag blockade honom

Han försöker få tag i mig, tillslut fick han tag i mig på insta o skrev att han saknat mig o massa bullshit.

Tillslut såg jag att dom va tsm men så fort jag träffa nån så visste alla att jag hade varit tsm med honom men innan jag åkte in så skickade han fof mig men aja kmr alltid att sakna honom han va nått annat

Aja kämpa mina bröder och systrar du klarar detta

//

”Jag är en tjej på 17 år”

<3 En viktig person i mitt liv <3

Hej jag är en tjej på 17 år. En viktig person i mitt liv är min mamma. Hon är en viktig person i mitt liv just för att hon har alltid funnits där för mig när jag har behövt henne <3 För min mamma kan jag gå igenom eld, vatten, blod och berg <3 Min mamma är min skyddsängel <3 Dagen hon går bort är dagen jag förlorar min bästa vän <3 Min mamma är den enda som förstår mig och står kvar min sida oavsett vad <3 Min mammas famn är den tryggaste famnen som finns <3 Tack mamma för alla gånger jag fått gråta i din famn <3 Tack för att du tror på mig när ingen annan gör det <3 Tack för att du peppar mig när jag är osäker. Mor min tro på dig själv, så som du får mig att tro på mig själv.

Min mamma är den starkaste kvinnan jag känner. Att du mamma orkar fostra upp mig och mina syskon är det bästa. Det måste inte ha varit lätt men du gjorde det och det är jag glad över <3 Mamma jag vet att jag inte är lätt att stå ut med men du gör det <3 Du är den enda som inte har lämnat eller kommer lämna mig <3 Mamma du är min förebild och min idol <3 Med dig min älskade mamma har jag det alltid roligt <3 Så många tårar jag har torkat bort från din kind åhh <3 Jag kommer aldrig att sluta torka dina tårar <3 Allt vi har gått igenom har gjort oss starkare än någonsin förr <3 Det har även gjort oss till dom vi är idag <3 Jag är så glad över att gud just gav mig dig som mamma! Du är inte bara min mamma utan min bästa vän min finaste <3 och min ängel <3 När det var kaos med min pappa var du den enda som trodde på mig och fanns där samt stöttade mig.

Mamma förlåt alla ser mig som ett monster. Du är den enda som förstår, även om du förstår det har varit väldigt svårt. Det är som jag bet handen som gav mig mat. Det har aldrig varit meningen att såra dig så hårt <3 Mamma förlåt för att jag gick fel väg och sårade dig. Ville aldrig att du skulle bli så sårad <3 För mig du är hela min värld <3 Mamma jag vill finnas där för dig men mentalt så stannar jag i mina egna tankar.

När jag tog avstånd från dig mamma så trodde jag att jag gjorde familjen hel men jag förstörde det bara mer men nu ska du veta att när jag kommer ut ska jag göra dig hel igen <3 Love you mamma.

Shoo katt

Uppväxt bland missbrukare, droger blev normaliserade i tidig ålder. Mamma va aldrig hemma hon va alltid ute me polare o tog droger o pappa tog hand om mig o min bror fast han alltid va påverkad.

Tillslut flyttade mamma runt till olika behandlingshem o pappa klarade inte av att ta hand om oss längre så soc flyttade oss till ett familjehem, det gick bra i början men två år senare gick mamma bort av en överdos o då började allt gå skit, jag började röka på ta droger skita i skolan baxa på affärer o dra från familjehemmet så efter fem år i det familjehemmet blev jag utslängd o flyttade runt till olika familjehem och jourhem o allt blev bara värre o värre tillslut satte dom mig på hvb där sket jag i alla regler avvek nästan varje dag tog droger vägrade lämna pisseprov, sov i trapphus när jag inte hade nånstans att ta vägen så blev flyttad till ett annat hvb, där blev det ingen skillnad tills jag träffade min grabb, han fick mig att må bättre o han kämpade med mig för att jag skulle bli ren o kunna få ett bra liv.

Men de va försent o soc hade redan hittat en placering på sis o nu sitter jag här men tillskillnad från förut så har jag motivation till att sköta mig tack vare min kille. Han fick mig att börja tro att jag faktiskt förtjänade ett bra liv

En viktig person i mitt liv med blod svett och tårar

Den här personen har vart med blod svett och tårar under mina 17–19 år på den här jorden.

Jag är en tjej på 17–19 år som har levt ett kaos liv yani det har vart knas under hela uppväxten.

Men min mamma har funnits där för mig hela åren genom allt kharra (dåliga).

Hon fanns där för mig när jag bråkade med hela pappas släkt för att dem kunde inte acceptera den person jag är idag eller var då vid den tiden. Jag har två nationaliteter så det har vart mycket heders relaterat i familjen för att min Baba inte har kunnat låta mig leva som en tonårstjej som dem andra.

Men min mamma fanns där för mig men hon försvann en kort stund för att det var mycket jobb o möten så vi två hade aldrig tid att sitta med varandra. Men under uppväxten så fanns inget som hette "det är ok att gråta o släppa ut känslor" eller "jag mår inte bra" så redan från 8 års ålder så stängde jag av mina känslor helt. Bes wallah det blev knas sen vid 14 år jag började fjuza grönt, brunt osen börja ta benzo o tram för att dämpa allt skit som jag hade med mig.

Sen vid 15 år jag blev indragen i kriminellt nätverk. Min mamma visste inget för att hon var ensamstående och behövde jobba för att vi ska ha tak över huvudet och mat på bordet. Under tiden i nätverken fick jag rusher o fick bra para för det. Under den tiden jag sket i allt o alla och deras känslor. Jag var helt känslokall tills jag förlorade min farfar två veckor

innan min födelsedag och sen min bästa killkompis blir ihjälskjuten några minuter innan vi skulle ses. Efter det jag tänkte bah "det här är knas kan inte fortsätta wallah" så jag skrev till dem i nätverket att jag palla inte mer och att jag lämnar. Dem alasäs godkände det jag skrev till min killkompis som är involverad i ett större nätverk och jag visade deras svar och han sa att jag skulle tagga från min hemstad innan jag blir en av deras nya måltavla. Under den tiden det var psykos, stress och ångest jag tittade över axel varje hor tid mannen jag börja skriva till min mamma att jag ville att hon skulle möta mig ute när jag skulle hem då hon börja misstänka mig att någon är efter mig. Och hon ville flytta mig till min faster yani ame så långt bort som möjligt men jag som vanligt nekade till allt men sen under sommaren så blev jag indragen i en annan skit för betydligt större nätverk o dem skicka mig till en av Sveriges grannländer och jag blev internationellt efterlyst i hela Europa aina var efter mig och det var bah knas alltihop sen jag åkte tillbaka till Sverige och aina storma in i mitt hem o sätter mig på förhör och jag som alla andra gånger nekar till allt men blev misstänkt för en grov grej men i lägre grad men dem tog bort den misstanken på mig.

Min mamma var ledsen och mådde inte bra det gjorde ont att se henne fälla tårar för den skiten jag har efter mig men jag var fortfarande iskall o brydde mig en kort stund och sket i allt sen jag börja taq mer droger. Wallah hade psykoser där var jag nojig att aina skulle ta mig eller oppsen mannen dem tog bilder på mig ute på natten och kunde skicka bebens för att radera mig wallah jag tyckte det var bah lallish eftersom jag tänkte hela tiden jag är guzz så dem kommer inte ta mig men man ska aldrig ta något förgivet för att har du vart involverad i nätverk o gott djupt in i det så det finns inga vägar ut. Under samma sommar blev jag indragen i en annan rush i en annan stad och blev gripen och satt häktad i 7 månader i en hög

säkerhetsklass 1. Min mamma blev förstörd men hon ville ändå finnas där för mig och sträckte ut sin hand till mig och där tog jag emot den o höll den hårt. Men jag blev misstänkt för flera olika brott.

I januari hade jag min långa dagars rättegång. Under den tiden min mamma var där med mig genom allt bara i distans kommer aldrig glömma när vi hade besök i häktet och min mamma såg mig med gröna KV kläder jag fick knappast krama henne och besöket var överbevakad med aina och jag kunde se i hennes ögon hur trött hon var och hur ledsen hon var där blev jag känslig och slutade vara känsloladdad under tiden i häktet blir min broder ihjälskjuten en dag innan hans födelsedag. Ingen tror på att vi var broder och syster, men fuck dem andra på min mamma när jag såg nyheten att han blev ihjälskjuten det kändes som ett djupt skott i hjärtat jag blev cok lakk men ledsen mina tårar föll med regnet hjärtat drogs sig i trasiga bitar o blev mörkare med regnmolnen och jag kunde inte krama om min mamma för att jag satt bakom en celldörr och hon var hemma i friheten och visste inget.

Hon fällde sina tårar för att hennes dotter satt häktad o firade sin födelsedag där, julafton och nyår. Medans jag satt i min cell och fällde mina tårar för mina bröder som dog med krut och blod. Min mamma sa till mig att "Det du gör är mellan dig och Allah det är han som kan ta dig till rätt väg bara om du väljer att lyssna på han nu annars du kommer ligga i graven med krut" Jag vet inte vad som hände men det gick in i hjärtat men jag är evigt tacksam över att ha henne som min moder wallah.

Jag sitter på sis nu o väntar på min dom, men också kämpar för att ta mig till rätt väg jag har förlorat 3 bröder i skjutning men snart min familj om jag inte slutar med skiten men jag är tacksam att min moder håller ut handen till mig jag lovar dig

mamma att jag ska hålla mig till rätt väg och göra Allah stolt
ska kämpa för mitt liv o sätta ett leende på dina läppar och inte
låta dina tårar rinna ner för din kind, mamma jag älskar dig.

Allah yerhamo mina bröder vila i frid. Tack mamma för allt, du
är den viktiga för mig.

Tändaren i mörkret

Hej!

Jag ska berätta lite kort om hur jag hamna "här".

Jag är en kille på 15 år. Som de flesta andra, så har skolan varit kaos för mig. I 3:an hade jag en tant som ringde hem, hela tiden! Jag hade oftast inte ens gjort något, men hon va en lärare som älskade att klaga till föräldrar.

Klarade NP i 3:an och 6:an så gick ut låg/mellanstadiet med godkända betyg. Men det var i 5:an som allt ändrades.

Började kampsport i orten där jag bor, för att bli snabbare och starkare. När jag hade graderat till mitt andra färgade bälte och den dåvarande nybörjargruppen hade börjat hos oss, så såg jag en tjej som hade bott i samma ort redan när jag flyttade dit. Hon va född 09, vi hade tränat 4 år i samma grupp och varit nära vänner. Jag har varit förälskad i denna kvinna enda sedan vi möttes på våran första träning ihop. I årskurs 7, vågade jag berätta för henne hur jag kände för henne. Hon sa/skrev att hon inte kände samma. Vi var typ bästa vänner i två år och då i våras, så skrev hon att hon e typ kär i mig och att hon blivit det nyligen. Men jag fuckade mina chanser till att utveckla vår relation under sommaren.

Allt pga en situation hemma. "Nån" i min familj har gjort sexuella övergrepp mot mig, säger ej vem i familjen, personen vet själv vem hen är. Dem som vet, dem vet. Iaf, så valde Soc att flytta mig till HVB, för det som dem fick veta från det jag nämnde innan. Men också för att jag var våldsam och skrek mycket hemma, DÅ.

Jag och min mamma gick med på placering enligt SOL. För att annars skulle dem lägga LVU, redan då. Det var inget vi ville såklart så SOL blev det. Det gick väl okej där, hade fetaste KP:n, som bara va chill.

Soc-möten hit och dit, jag ville bara hem. De vägrade lyssna, så jag ballade ur TOTALT. Började kasta tegelsten och vanliga på fönster men ännu sjukare, på HVB-bilen. Skulle egentligen skrivas ut då när det hände, men chefen gav mig en chans till. Bodde kvar i två veckor efter det. Dagen kom, när jag fick likadant utbrott igen. Tog loss ett stolsben och slog sönder fönsterrutor, två st fordon och kränkte/hotade en personal som jobbade då. Stack därifrån efter att jag hade gjort kaos. Kom dock tillbaka för att jag hade lugnat ner mig och ville be om ursäkt. Efter 10 minuter tillbaka på HVB:et, ringde mamma och grät vansinnigt mycket. Jag fattade inte varför hon grät så mycket, då sa hon att jag var utskriven och skulle till närmsta SiS-hemmet.

Soc ringde och de förklarade vad som skulle hända. De hittade ingen plats åt mig samma dag. Så bodde kvar en natt till, fast jag var utskriven egentligen. Dagen efter åkte jag och min dåvarande KP in på SiS-hemmet. Bor kvar på samma avdelning nu som jag kom in på. Har bott på SiS i ca 2 månader och har det väl okej här. Ibland kan man ha dåligare dagar, men det viktigaste är hur man hanterar det. Kommer bo här iaf under jul och nyår, men kommer kanske hem innan januari är slut. Jag och min tjej brevväxlar därför att än så länge, så har jag inte henne på min kontaktlista men hoppas på det snart.

Om det inte vore för henne så hade jag nog satt mig själv placerad på grund av mitt dåvarande beteende. Men hon får mig att kämpa. Kämpa för att komma hem och va med henne. Jag saknar henne så mycket så när jag är ute på aktivitet, så

kollar jag upp mot himlen. Tänker att var jag än är så den himmel som är ovanför mig just nu, är samma himmel som är vid henne varje dag.

"Det var mörkt, men vande mig vid mörker, så länge att jag fick mörkersyn och hittade en tändare. Det var hon".

// S.

Min syster

Jag e en tjej på 16 år och jag ska berätta om min bästa vän och hur vi lärde känna varandra.

Vi träffades på ett hvb hem. där vi bodde tsm och hon hade inte problem med sos som jag asså hennes föräldrar kunde inte ta hand om henne bra så de va därför hon bodde där. Hon var den roligaste människan jag träffat ja svär och hon hade ett hjärta av guld och hon fick alltid mig och skratta. Vi var ganska lika så vi blev nära direkt och sen flyttade jag till ett familjehem och då hade vi inte lika mycket kontakt men sen fick vi mer kontakt och hon flyttade hem till sin mamma och jag bodde i en annan stad.

Vi har känt varandra i två år nu och hon är som min syster och hon förstår mig bättre än nån annan kan göra asså och jag saknar henne så mycket och nu sitter jag i sis och jag hoppas vi ses snart igen.

//

Min syster 2

Liten flicka på 4 år blev tagen från sin mamma men skitsamma blev ändå av med "pappa".

Han slog mig och mina syskon och visade aldrig någon kärlek.

Därefter ett jourhem som skulle svika mig ännu mer.

Hela livet behövt kämpa, droger blev något som fick dämpa.

Soc lyssnade aldrig därför såg jag det här som en lösning.

HVB till HVB det blev bara mer problem.

14 år första gången, glömt hur det känns att bli fången.

Dom sa alltid det kommer bli bra, och jag trodde alltid på de dom sa.

Jag minns det som igår, familjehemsmamman som gett mig sår.

Hon som alltid tog alkohol och droger före mig och mina syskon, aldrig någon lugn morgon.

Jag kommer aldrig glömma känslan att bli tagen från sitt allt, livet utan henne vid sin sida skulle bli så kallt.

Under alla dom år placerad har jag träffat många fina personer, men min syster går inte ens att jämföra med miljoner.

Jag saknar min syster, mitt allt och min bästa vän,

kämpar för henne och lovar henne att jag ska komma hem igen.

En bror som blev en extra pappa

Jag låg och sov när en polis kom och väckte mig ifrån min djupa sömn. Det första jag såg var 7 stycken poliser i mitt rum och jag tänkte fuck off!

När jag skulle gå ut ifrån vårt hus såg jag min bror full av besvikelse och jag kunde inte se rakt in i hans ögon!

Jag skämdes så mycket att jag ville försvinna därifrån i samma sekund!

Jag fick hoppa in i en civil polisbil som körde mig raka vägen till polisstationen och förhörde mig i timmar.

Polisen sa att jag skulle bli anhållen i tre dagar för brottet jag är åtalad för!

De här tre dagarna ville jag hem och samtidigt inte på grund av att jag skämdes rejält och att de hade så stora förhoppningar på mig!

Tiden gick fort till att det blev häktesförhandling, på förhandlingen blev jag häktad i två månader och två veckor,

Under den tiden började jag tänka på min bror, min bror som går på universitetet och ska bli civilingenjör medans jag blev häktad.

Jag blev avundsjuk på honom önskade att jag skulle bli som honom. Han som tar hand om sina syskon, bor själv och har en hund och klarar sig rätt bra i livet! Han upptäckte att jag var annorlunda jämfört med mina syskon, jag hängde med fel människor, han gör alltid aktiviteter med mina syskon medans jag aldrig var med utan bara var ute hela tiden.

Han varnade mig för att jag hängde med fel människor. Han varnade mig för kriminalitet och att inte hamna där och att det inte kommer sluta gott. Han sa att man blir antingen dödad eller fängslad. Min brorsa försökte bygga upp vår relation och

bli som en bästa vän som man kunde dela hemligheter med och, spendera tid tillsammans men jag backade ifrån honom. Jag önskade att jag lyssnat på honom men det var försent. Det blev rättegång, jag såg mig omkring och där var min bror. Jag skämdes hemskt mycket och ville gömma mig. Det tog lång tid men brorsan var där hela tiden. Rättegången avslutades och jag fick vänta på min dom. Jag var så glad att få se min familj igen efter ensamheten i häktet. Där och då fick jag reda på att jag skulle köras till SIS, tårarna började rinna, jag som knappt gråter blev hjärtekrossad och arg men mestadels besviken och chockad. Jag har aldrig känt mig så maktlös för mitt liv! Jag kunde inte sluta gråta och jag var så rädd, det kändes som mina ögon skulle börja brinna! Vägen till SIS tog två dagar och jag har aldrig suttit i en bil så länge, vi fick även sova över en natt innan vi var framme. Nu fick jag äntligen träffa ungdomar i min egen ålder, äntligen fick jag se folk det kändes som jag hade glömt bort hur det kändes att prata med människor!

Det första jag frågade var om man fick ringa sina vårdnadshavare? Det fick jag! Jag pratade med min bror och bad om ursäkt och att jag borde ha lyssnat på dig! Han sa be inte om ursäkt till mig be om ursäkt till GUD. Livet är inte slut bara en början, folk gör fel men det är det du ska lära dig ifrån, vänner kommer och går tills man hittar de rätta. De orden kändes i hjärtat!

Min dom kom idag, dagen gick så sakta, jag kunde inte koncentrera mig i skolan jag bara väntade på att advokaten skulle ringa.

När han ringde, så sa han att domen blev.....

//

Pappa och Mig

Jag kommer att berätta om en viktig person som betyder mycket till mig Det är min pappa. Han är en snäll och omtänksam och är väldigt impulsiv av sig själv. Han tänker först om sin omgivning före han lägger sig själv i prio1 och han vill bara allas bästa.

Men mer om min och pappas historia vi båda älskar fordon och håller på med dom så dom är fina och körbara. Vi har en fin Volkswagen från år 1973 som vi köpte för 2-3 år sedan. Vi har hållit på med ett tag men efter några händelser så har jag inte haft den tiden eller bara inte varit hemma på nästan 3 år. Så han har gjort de mesta av jobbet tyvärr men efter allt som hade hänt så har jag haft en god kontakt med Pappa och han stöttat mig igenom mina resor. Vi har ju såklart haft våra gnäll och bråk men det har alltid löst sig efter nån av oss har sagt förlåt.

Men det är normalt att jag eller pappa får skuld känslor på grund av att vi inte vill bråka. Vi har oftast haft bra kontakt och pratat med varandra iallafall 2 gånger eller 3 gånger per vecka bara för att uppdatera varandra så ofta som möjligt. Men det enda tråkiga är att enda sättet för mig att kunna träffa min underbara pappa är att boka in besök. Det är det ända man stör sig på här på Sis. det bästa hade varit att få flytta hem och få göra dom roliga sakerna med min pappa och familjen igen det är en önskan som kommer vara på den högsta listan.

Mamma Förlåt Jag Svär Ska Ordna Dethära

För det första vill bara säga förlåt för hur det blivit. Du betyder otroligt för mig mamma och tack för allt du har gjort för mig. Du har alltid funnits där för mig och stöttat mig oavsett vad. Jag ber så hemskt mycket om ursäkt för allt jag gjort mot dig mamma. Jag hoppas jag får flytta hem till dig igen, så vi kan skaffa häst och att allt kan bli som förr igen.

Nu börjar vi snacka om mitt liv med min fina mamma. Allt började i våran lägenhet när du jag å syrran bodde ihop. Allt va så bra då, alla mådde bra å inga problem fanns. Minns när jag skulle ta ut en tröja och fick hela byrån på min fot du blev jätterädd mamma du ringde ambulansen för att kolla om allt va som det skulle. När du satt på toan och slog i huvudet i badrumsskåpet och började blöda från huvudet. Jag å syrran blev jätterädda vi trodde du skulle dö. Vi vågade inte ens ringa ambulansen, så du va tvungen och göra det själv. Förlåt mamma för vi ej gjorde det ångrar det fortfarande. Och när jag låste ut dig på balkongen förlåt mamma för allt jag gjort. Sen efter några år flyttade vi till huset, där fick vi en nystart. Men inte så långt efter det blev du sjuk. Vi var hos mina vänner och vi fattade att något va fel. Du bu blev yr och mådde ej bra. Du ville ta med mig i bilen och åka t sjukhuset. Men du hade ej sovit på flera dagar, så farmor drog ut mig ur bilen. Vi ringde ambulansen men du ville ej åka, men till sist du åkte in med min väns pappa. Då var jag stolt över dig. Du va på sjukhuset några dagar sen fick du komma t psyk å bli inlagd där istället. Min andra väns pappa fick då ta hand om mig och jag fick bo där medans du va inlagd, tack p för att jag fick bo hos dig när mamma var inlagd. Sen 2018 du hade åkt

in på psyk ganska mkt och då kom soc in i vårt liv och jag fick en kontaktfamilj.

Men det funkade ej för mig då pappan i kontaktfamiljen hade ett missbruk. Jag fick flytta från dig för det ej funkade och det var det värsta soc kunde göra mot både dig och mig. Två år senare fick jag flytta tillbaka till min hemstad, och fick bo hos min pappas kusin medan soc letade familjehem. Men det var bra, för då fick jag äntligen möjlighet att träffa dig igen. Men sen efter jag fick flytta till familjehemmet de sa t mig du mår ej bra av att träffa din mamma så kunde ej träffa dig så mycket då. Men det ljög för mig för mådde bara sämre av att ej få träffa dig. Men sen efter flera familjehem HVB och sis hem så hamnade jag äntligen i staden igen. Vi sågs ofta, vi lyssnade på Överallt med Dizzy och Que sera med Medina på hög volym i bilen. Sen jag åkte in och ut på BUP pga min Äs, SH och suicidförsök. Sen hamna på sis i en annan stad men där kunde vi iaf ses och utanför siset. På restaurang och i stan. Sen kom jag till HVB igen och det var ända hvbt du klarade att gå in på. Men såklart fuckade jag det också som vanligt å va på BUP i 4 månader. Sen nu jag hamnade här. Vi skulle sets i onsdag men sen dom hära fittorna lät oss ej ses ute så det blev ej något besök. Älskar dig mest av allt i hela världen världens finaste mamma. Vill bara be om ursäkt ännu en gång för hur allt har blivit mamma.

//

Min Bästa Bonuspappa

Först vill jag bara säga förlåt för hur det har blivit. Du kom in i mitt liv när jag var ungefär 5 eller 6 år. Jag blev vän med din dotter i skolan. Vi umgicks i och efter skolan, jag kom hem till er och lekte lava på marken och man fick ej röra golvet. Min pappa gick bort, vila i frid min älskade pappa. Sen dess har du varit som en riktig pappa som mig.

Jag började bo hos er lite ungefär när mamma blev sjuk och åkte in på psyk. Tack för att jag fick bo hos dig! Sen dess har du betydit mycket för mig och alltid funnits där för mig i mitt liv. Saknar när jag, du och din dotter åkte på semseter. Vi åt fish and chips och vi åkte dubbeldeckare. Och när vi skulle gå till London dungen men din dotter blev rädd så vi åkte till shreck adventure istället. Och jag blev sur för jag ville gå på London dungen så efter vi hade varit på shrek adventure så åkte vi till hotellet och lämnade din dotter och du ville inte att jag skulle vara besviken så du och jag gick på London dungen. Några dagar senare åkte vi till någon du skulle intervjua till ditt jobb, och vi kollade på en haj film. Efter det vågade ej jag eller din dotter bada i sjö eller i havet på typ ett år. Alla gånger jag har fått följa med er till eran sjöbod på sommaren är jag så tacksam för. Alla gånger du har kommit och hälsat på mig på BUP och sovit med mig där, är otroligt tacksam för det. Förlåt för jag ej skötte mig på hvbt, vi som skulle åka till fjällen och åka skidor. Alla gånger jag svikit dig och alla gånger jag ej hållt det jag sagt att jag ska gör ber så hemskt mycket om ursäkt och jag hoppas du fattar att jag verkligen menar det! Och alla gånger du har åkt över halva landet bara för att hälsa på mig på sis hem. Hoppas jag kommer ut snart så jag, du, din dotter och din tjej kan åka utomlands tsm. Jag ska försöka sköta mig nu när jag kommer ut och få ett bra jobb och bjuda

dig på resor som tack för allt du har gjort för mig, det förtjänar
du. Älskar dig, du är världens bästa bonuspappa! //

Min resa på sis.

Shuuuu mina bröder och systrar. Idag är jag på sis. I början handlade om att lära sig sina nya rutiner. I början va det jobbigt och ensamt men efter ungefär en vecka började jag acceptera de. Jag går i skolan här och gör allt som lärarna säger åt mig att göra. Mina rutiner är att borsta tänderna borsta håret ta på mig kläder gå på toa och ja vaknar runt 08:15. I början så sov ja knappt men nu sover jag mer fast jag sover tvåärrr dåligt. Jag vaknar flera gånger på natten. I alla fall låt oss snacka lite om mig och mitt liv innan sis.

Så det börja med att jag va en liten tjej på 11-12 år då soc knackade på min dör. Min mamma va hos min moster och vi bodde 5 minuter ifrån varandra. När soc kommer till mig och jag öppna dörren så säger jag Ba snabbt min mamma är inte hemma. Jag trodde det va reklam eller nåt liknande. Sen säger hon som skulle bli min socialsekreterare "hej vi kommer från socialtjänsten och du ska hamna på ett akut HVB och du har LVU "Jag står där med min vän i luren och tänkte FUCK!

Då kommer dom in i min och min mammas lägenhet och tar min lur. Det va två civilpoliser bakom soc. Jag packar lite saker och följer med dom ut. När jag sätter mig i polisbilen så ser jag min kusin med sin elsparkcykel utan för min port. Vi ser på varandra i 5 sekunder sen åker bilen. Han följer efter polisbilen sen stannar han och bara står där och ser bilen åka iväg. Efter det hamna jag på det akut HVB jag va där 3 eller 4 veckor något sånt. Jag mådde skit där jag börja röka cigg jag va Ba inne på mitt rum. Man fick ha cigg, tändare, mobil och sånt så det va det ända som va bra. Jag kommer nog inte gå in på saker som ja varit med om när jag varit liten och min uppväxt men de har varit tufft och detta va det sista jag ville. Efter akut

HVB så skicka SOC mig till ett jourhem. Jag va där i 8 månader och vågade aldrig gå ner till nere våningen för att dricka vatten. Så jag hade en egen mugg jag gick till toan och fyllde på vatten med toa kranen i alltså 8 månader för jag va så rädd för de hemmet. Efter dom 8 månaderna så flytta min SOC mig till ett riktigt familjehem. Jag hade det bra där ett litet tag. Jag bodde där i 10 månader.

I början skötte jag mig men sen börja jag utnyttja min frihet. Jag började testa på mig droger tyckte det va kul till en viss början. Men jag kom inte så långt. Sen började jag testa alkohol med en tjej vän och det började spåra ur. Jag blev utsatt för övergrepp flera gånger. Mycket hände tills ja slutade med vissa saker. Jag slutade med alkohol som jag bara hade provat i nån vecka. Sen började jag med tunga droger som 'E' vill inte detaljera dom som fattar dom fattar. Efter det hamna jag på ett HVB ett öppet HVB men mitt i skogen. Det gick bra för mig i 4 veckor sen kom det en ny tjej o ja va fett taggad för jag hade varit helt själv dom 4 veckorna. Ja hade sagt att ja kan hantera det jag kommer inte bli påverkad av andra ungdomar men jag hade fel. Första dagen hon kom avvek vi. Jag började ta mycket droger och avvek mycket ja sket i min behandling droger va Ba de som tröstade mig och mitt mående. Hade soc lyssnat så hade aldrig mitt liv blivit så påverkat som de va. Jag bodde på de HVBT i 4 månader och en morgon så vecks jag av en personal och hon säger att ja ska flytta. Efter det hamna jag på sis och nu vill jag förändra mitt liv. Jag har varit här lite mer en än månad och jag tycker att jag har skött mig hittills.

SHOUTOUT till min mamma som alltid funnits där. Den viktigaste personen i mitt liv

#DONTDODRUGSSTAYINSCHOOL

Min kära broder <3

Hej på dig, jag är en tjej på 13 bast har inte direkt haft den "perfekta" uppväxten som man önska att man hade fått. Min uppväxt bestod utav övergrepp & våldtäkter, Misshandel, Missbruk, Alkolism, dålig ekonomi mm.

Men det finns en viss person som jag vill tillägna o nämna många gånger i texten o det är min äldsta storebror. Ni ksk undrar vrf men det är för han räddade faktiskt mitt liv.

Oktober. Så bodde jag på mitt 3 HVB och där bodde jag i 1,5 månad men en annan person jag bodde med hon tog droger o brukade röka på under natten och då frågade hon om jag ville röka på (hon rökte hasch) och jag hade varit ren i ungefär 5 månader men såklart så tog jag ju så under tiden jag bodde där så rökte vi på varje natt.

November. Så flyttade jag till mitt 4 HVB och där var jag i 1,5 månad. 6 timmar hemifrån och jag började avika därifrån. Och det blev alltid handräckning till soc-jouren och aina. Varje gång jag avek så plankade jag i 12 timmar och så höll jag på varannan dag och sen så jag trodde att min soc skämtade med att dom satt mig i kö till SIS men så va de ju inte.

Januari året efter så flyttade jag till mitt 5 HVB och jag svääär jag älska dom och det var bara 20 min hemifrån också. Men såklart jag avek ju därifrån till kompisar o sånt. Jag avek för o köpa droger, festa, dricka mm. Och sen en dag så jag skulle till stallet och precis när vi ska åka så knackar de på dörren och jag ba wtf och då öppnar personalen och då så kommer min soc in jag tänkte ba walla ni har ju slutat va fan gör ni här nu??. Och sen så kommer aina in och jag ba va fan händer nu och då

säger min soc "du vet att vi har ju satt dig i kö till sis" och då sa jag ba ja? Men vad gör du o aina här?" a vi har fått en plats nu och vi ska åka dit nu så du får gå upp och packa lite kläder" och då sprang jag upp på mitt rum och poppade typ 7 lyricka (jag hade redan poppat 4 innan vi skulle åka) och sen så hör jag personalen utanför dörren så jag skyndar att trycka ut dom och ta dom. Och då kommer personalen in i hjälper mig packa lite kläder medans jag skrev till alla att jag skulle till SIS. Och sen började resan hit till mitt första SIS.

Resan hit till SIS- Jag sitter och gråter hela vägen dit och jag satt inte och pratade med min soc eller aina. Jag trodde att jag inte skulle åka i polisskåpbilen någon mer gång men så blev det inte utan man skulle åka det en gång till. Och sen när vi kommer fram jag tänkte ba wtf e de här och sen under inskrivningen tänkte jag ba ok dessa frågorna e ju bekanta men sen så säger dom att jag ska byta om helt och hållet o gö en fkn 360 helt nek framför dom. Det första jag tänkte var "vad i helvete tror du due" men a jag gjorde som dom sa och fick fett förstora kläder. och sen när jag kommer in på avdelningen jag ba wtfff walla jag ska ut härifrån och sen när jag kommer in på mitt rum så tänkte jag direkt ba det ser exakt ut som psyket och sen så jag kom ju fram typ 20:30 och det var läggdags 21:45 och jag fattade inte riktigt något och såklart kunde jag inte sova första natten.

Men ni ksk undrar "du har ju it nämnt din bror någon gång?" ne jag vet men det är för jag ska skriva om honom nu.

Min kära storebror- jag vet it om du kommer o läsa detta men jag tillägnar detta till dig <3. Du har alltid funnits där för mig även fast du suttit häktad eller inne jag vet att jag alltid kan vända mig till dig oavsett vad det handlar om så finns du alltid där för o lyssna. Och jag vet att om jag säger något till dig så

stannar det mellan dig o mig om jag inte säger något annat.
Och jag älskar dig över allt annat och oändligt mycket det må
va 14 år emellan oss men det märks inte av för vi har haft
samma uppväxt.<3<3<3

Nu har jag suttit här i 1 månad ganska exakt och jag ska till ett
fkn familjehem efter detta och min soc vill it ha mig här länge
utan dom vill ha mig här tills dom typ har hittat ett familjehem
elle ngt jag har it riktigt förstått helt vad dom sa. Jag vet iallafall
att jag är inte här för behandling men jag är här för utredning.
Och min utredning e snart klar.

Och till alla er som sitter här inne gör INTE larm för polisen
kommer med blåljus och sirener och dom e framme på max 2
minuter. Och försök inte o avika på dina utresor eller något du
ksk tänker att det blir lätt men du vill it sitta på låstbehandling
i flera år. Och sträva inte eter o hamna i avskiljningen för det är
inte roligt o vara där inne så skapa it kaos eller slå någon.

Jag vet att vi alla sitter här för liknande saker så håll it på o
berätta för andra vad du varit med om för det sprider sig
snabbt satan och sköt dig o jag menar det för du vill it sitta här
i flera år du vill ju få din frihet o få komma ut.

Sköt er alla som valde o läsa denna text, och ta hand om er. Ni
e underbara.

Och mitt liv började it i oktober det år jag blev placerad utan
långt innan dess men det får inte plats på 2 A4 papper.

//xxx

Love to all of you <3

Live i sis ha grabbarna

Va säger ni grabbarna ja va 15 bast när aina tog mig t sis wla de va chorba men efter ett tag man vänjer sig. Jag var där i 2 månader p mitt första sis sen ja fick besked om att jag ska t ett nytt sis för o göra en behandling aläsas deras behandling ska hjälpa haha sen när ja kom ditt det va live efter ett tag fick ja permisar ja blaze på nästan alla permisar men ja ducka piss varje gång för här brushan inga amatörer sen ja landa p hvb efter 1 år på sis de va live i hvbet ja löste droger snabbt där borta sen vi rökte joints efter joints vi livea t oss på kvällarna personal va live oxå o sen på permisar ja livea mig också ja rymde nån gång för o chilla t mig me grabbarna yani.

Sen ja kom tillbaka me vilja o man flytta mig t ett annat hvb ja hämtade min dator o chilla t mig dära löste benäts i skolan de va live dära också speciellt skolan sen ja rymde igen p min födelsedag o sen ja rymde en gång till skulle gö en sån men den hann inte bli av ja blev misstänkt o häktad för de sen de plocka mig t sis igen wla va ska man säga aina... men ni alla som sitter free grabbarna Innan de blir försent tänk på din morsa o din familj yani tänk om du har en lille bror du ska vara förebilden som ska visa rätt väg för din lille bror o ta hand om dina systrar ha jalla da grabbarna.

“Education is the most powerful weapon which you can use to change the world.”

Nelson Mandela

Stand upp little soldier

Ända sen ja va liten så var det trauma i lilla barndomen:)

Börja med att min mamma och jag fick fly från pappa och slog mig ganska mycket.

Så min mamma fick fly till sin kompis i en annan stad ngn stans där typ hon va snäll ibland och min mamma fick ett jobb de gick bra jag fick börja i dagis o sen flytta vi till en lägenhet som min mamma fick råd med. När jag fyllde åtta då fick jag en Ipad i think ja blev ganska glad sen flytta ja o mamma.

Jag börja i skolan där men blev ganska mobbad o blev avstängd då o då för jag dampade och kasta en stol på en unge som va fett jobbig. O fick börja i en ny skola, gick där i tre fkn år de va en bra skola typ men anyways soooo sen flytta vi.

När jag fick bra vänner så kallar vi en tjej för diskmedel o andra dampungen kallar vi för agro okeej.

Men jag o diskmedel mobbade agro för han va en liten aggressiv dvärg. Där uppe brukade vi hänga vid fotbollsplanen och ja började typ självsskada lite.

O sen va ja ute 24/7 min mamma blev orolig o ringde polisen o dom skicka mig hem hela tiden men mamma träffa en ny kille o han va snäll kallar han för italienaren o jag och mamma o italienaren fick åka till en stor stad och vara där mamma trodde de skulle gå bättre BUT FUCK NO BITCH jag tappa bort mamma på tåget börja typ böla ja o diskmedel fick då åka tbx till där ja bodde då o så blev min mamma arg på mig o tog min mobil

Ja börja såklart dampa då tog jag en kniv för att ya know whatttt so fick jag tbx min lur o jag ringde polisen vne vrf men jahh hamnade på psyket i en stor stad me dom horbarnen tog tag i mig ja dammade sönder billyspanpizza fett gott anyways.

Så ja va frf arg på mamma så jag sa ja ville inte prata me henne då kom de två fulingar o sa vill du bo någon annan stans? Fkn dumbass jag ä o sa yee flytta till ett familjehem de gick bra nåra veckor men sen så avvek jag många ggr o en dag gick jag ut typ när de regnade o jag gick till tågstationen o tänkte åka till en storstad men då var de en man som sa du kan bo på Hotel o då sa ja okej då sovde jag där o polisen var utanför dörren och bankar tänker ba äre tanten som säger de frukost nu elr vah o då var de polisen då tog dom min lur o fick åka till polisstationen o ja fick åka o göra tester o dom tjtade på mig jag blev mer o mer som fkn agro diskmedel var med mig o då fick jag åka med polisen i flera timmar till ett akut HVB, fuck dom ja hade en kompis där kallar henne för energy ja o energy då köper redbull o så gåre bra sen när vi fkn ska köpa snus så är han i kassan frågar om legg bara för de vi ja blir mad asf o börjar skrika sen så går jag o energy och avviker. Då gåre mer o mer att polisen får hämta mig o energy

Så kommer det till min soc sa att du ska till ett nytt hvb så då tänker jag FUCK NAHHH jag springer o bankar på energys dörr o säger att dom kommer o hämta mig osv då säger hon nejj jag har en plan. O fkn mähä går på andras tomtar och vi går igenom skogar och jag o hon ser två polisbilar åker sakta o jag börjar slänga mig ner mot marken. O hon också sen ser vi dom försvinna jag hade en vape i handen o hon hade fkn spritflaskor sen vi går på vägen de typ tomt o sen ser vi en bil som bländar ljuset mot oss o då ser vi två män hoppa ut o säger är de ni som är ***** och ***** o då svarar puckot jag ja de vi o så satt vi oss i bilen tillbaka till hvb hemmet o ja

åker me dom till ett annat hvb o jag får två störda KPS kallar dom nu trama o link

Dom va ganska chill o köpte kläder åt mig men jag såg en tjej hon va ganska snäll amigo hon får väl kallas för welöl

Jag va o baxa doms larm i kontoret på natten o så är de en nattpersonal som skriker har do den larm o jag skriker tbx neeeeej de har jag inte sen kommer en polisbil och jag kollar lite åt sidan kollar på den klockan me larmet och springer för de blev alarm hos welöl och dom hoppar o skriker stanna så stannar jag för vill inte kaxa emot då frågar dom varför jag springer o ja sa att de min kompis som behövde hjälp barne kom de en som typ bestämmer över hela hvb hemmet o då tog hon mitt larm jag baxade därifrån o så körde hon lite o kom tbx o sa "ja glömde att du var lvu" gick hem tog en dag typ ja o A. en kväll tog metallrör o tog äpplen o hade typ råkat komma ett äpple mot grannens fula ugly ass bil o så tar han en byggare bob lampa på pannan o kommer emot oss o skriker era jävla små ungar ja kmr kn**a er lite för långt till en 60bäst gammal fkn morfar tror han knarkar lite

Men aja min kompis börjar fkn skrika på den där morfarn o min kompis gick för långt o börja typ putta honom sen kom personalen o börja ta undan dom små fkn agro dvärgarna o så kom de en dag när ja plankade så var jag ute tolv på natten o gick ut såg en bar och så kom en full liten kille typ 17år o randomly sa "jag snodde min brorsas leg vill du följa me in? Ja blev helt mindfucked o sa nej ja var där sen kom en kompis o ville lämna mig tbx o sen så kom jag till hvb i en annan stad de va najs där o sånt men då var de 5-7 små tjejer som bråkade så lilla störda jag sitter där o dör av garv o låter som en tekokare o kommer en å skriker åt mig att hålla käften o så får ja damp o fuckade upp allt i köket tog all diskmedel-städmedel-ägg o la

de i en hink ja vne men sen dan efter kommer personal o
bankar på min dörr för att vakna ja blir arg o skriker på honom
o sen spela ja fotboll me kev o fav men då kom dom o sa att ja
skulle flytta till ett annat hvb ja blev så fkn glad men ändå
ledsen o vi fick typ 30kr i veckopeng tf men aja så körde dom
mig i en bit o sen så såg ja en polis bil o dom va fett chill o om
ja skulle springa så sa dom typ spring inte du kommer
ingenstans så orka ja inte va för trött o sen hörde ja dom säga
vi är påväg me ***** till sis o ja trodde de var chill där men
dome här fkn favorisering men aja ja har fått äntligen öppet
hvb elr familjehem så äntligen bot från alla men aja

//

Den barmhärtiga, den kärleksfulla, vännen som skyddar och den odödlige vänskapen

Du är den som lyssnar på mig och som svarar på mina funderingar. Den som skyddar från att jag inte ska begå fler synder och ger anledningen (allt händer för en anledning) ... Vid de tillfällen jag lagt mitt huvud på marken och bett för mina bekymmer och övertänkande har du alltid svarat med att du finns där.

Du har alltid varit där. Precis som den gången som jag skulle utöva en stor synd som kan leda till helvetet, stoppade du mig så jag inte skulle bli skadad för resten av mitt liv. Så fort någon pratar om dig på ett dåligt sätt går jag direkt till försvar. Jag färdas tillbaka till den händelsen, hur du räddade mig från att jag inte skulle bli skjuten den dagen och för att jag skulle ha flera dagar på jorden för att kunna dyrka dig.

Du har räddat mig flera gånger för du har bestämt att jag inte ska återkomma till dig än, men som man lever sitt liv det så du kommer dö senare. Nu har jag mina 9 månader som straff och 5 år i mitt belastningsregister. Trots det känner jag din närvaro. Om jag gör en till grej är det på mig själv för Allah SWT (Gud) har redan skyddat mig från dessa händelser innan.

/// för evigt

Min viktigaste person

För ett tag sedan trodde jag inte på riktig vänskap. Jag har förlorat tre av mina närmsta vänner till gängkriminalitet och droger. Jag såg dem som min familj, och dom såg mig som deras.

Efter deras död blev jag beroende av droger och jag hade tappat bort ljuset helt och hållet. Jag hade gått vilse. Sedan dess slutade jag försöka skaffa vänner. Jag var rädd och osäker, ville inte förlora människor som jag bryr mig om och älskar.

Min Soc placerade mig på mitt första HVB. Där träffade jag min bästa vän. Hon var och är min ride or die, hon fick mig att börja lita på folk mer, gav mig en mening med livet. X. fick mig att se vad livet verkligen betydde, och det är min familj. Hon är en del av min familj. Visst, vi gjorde grejer som kanske inte var så bra, men det var alltid hon och jag. Det var allt vi behövde, varandra.

Första gången jag satt på SIS så trodde jag att mitt liv va över. Ja, det låter lite dramatiskt, men det var så jag kände.

Man satte mig på ett SIS mitt i ingenstans. Mitt mående började bli värre, det kändes som att jag inte hade kontroll över mitt liv och att göra vardagliga saker blev svårare för varje vecka. Men personalen gjorde det inte lätt för mig heller. Dom slog mig med knuten hand för minsta lilla, om jag skrek så gjorde dom nerläggning på mig och dom brukade lägga deras knä på mitten av min rygg när jag ligger på mage. Å samma om jag svor.

Min mamma va inte där för mig, hon ringde bara mig och skrek på luren. Och min Soc, dom ringde nästan aldrig.

Men en person jag alltid kunde räkna med att vara där är XXX.

Nu sitter jag på SIS igen, men allting är lättare när jag har min viktigaste person, min bästa vän, min syster och min familj. Jag älskar dig något så enormt mycket, XXX.

De ba så jag känner..

Svär det är knas här i orten mannen saker går snabbt

Ännu en till liten pojke här i orten blir jappt

För mycket stress mycket press det här livet ingen fest.

Jag vet att livet är misär, broder se det som ett test.

Jag vet att kärleken är knas fokusera på dig själv.

Allt för många har det bra ändå hör jag bara gnäll.

Hon kunde bli nått riktigt stort men hon hamna i en cell.

Men kastar aldrig bort talangen för nån sakkaz liten dräng.

Du är en stjärna, du är sol och himmel o vatten, det här är ditt liv styr den som du håller i ratten.

//

”Tre viktiga personer i mitt liv”

Jag har väldigt många viktiga personer i mitt liv det här är tre av dem. Min mamma, jag vet inte vart jag ska börja, mamma är så snäll och även fast vi inte alltid har klickat så bryr hon sig alltid och vill det bästa. Den andra personen är min pappa. Vi är så lika på så många olika sätt. Vi har samma intressen som t ex naturen. Men vi är också lika när det kommer till våra humör. Den tredje personen är min fostermamma hon är helt fantastisk hon är snäll, omtänksam, ärlig, hon kan låta hård men hon är väldigt rättvis. Jag har bott hos henne i totalt ca 3 och en halv månad. Det är ganska lite men jag har en sån bra relation till hennes familj. Jag bodde där två gånger. Första gången jag bodde där så var det min allra första riktiga placering. Sen andra gången hade jag varit på väldigt många ställen. Då var det väldigt kort tid. Jag ångrar mig så mycket att jag förstörde den placeringen två gånger, för jag trivdes jättemycket i den familjen. Nu har jag bott på SIS väldigt länge, lite över två år. När jag skriver detta är det tre dagar kvar till jag flyttar till eget boende.

Jag har ett mål med livet, jag har framtidsdrömmar och jag vet på ett ungefär vad jag vill i livet och det här är tack vare mina hjältar, mamma, pappa och min fostermamma. Älskar er så mycket och tack för allt ni gjort för mig!

// Tjejen Med Framtidsdrömmar

”Jag sitter på SiS pga ett stort misstag”

Jag sitter på sis på grund av ett stort misstag jag dömdes till slutet ungdomsvård i 3 år

Jag hoppas att jag får komma ut och att inte soc sätter LVU på mig efter tiden.

Jag har suttit i över ett år och jag känner att jag är den lilla procenten som inte kommer återfalla i brott eller vara dålig i samhället. Min soc jag har just nu skriver bara dåligt om mig, kommer kanske få byta till hösten så de känns bra. Min avdelning är jättebra alla personal är snälla och dem försöker sitt bästa med att försöka hjälpa ungdomarna på bästa sätt. Är väldigt tacksam över att jag fått komma till denna avdelningen och fått lära känna alla personal. Jag hoppas få jobba här som timanställd i framtiden för det verkar som ett roligt jobb.

Jag tycker att personalen här är väldigt viktiga för mig eftersom jag är trevlig och snäll om folk är det tillbaka, man ger vad man får. Det finns personal som hjälpt mig bli sjukt bra på pingis. När man mår dåligt så hjälper personalen än att bli på glatt humör. Det förstår än att man kan bli arg och vara arg och ledsen. De flesta skapar man kompisrelationer med det gör för mig att man inte vill bryta på reglerna för då får man skuld-känslor, tex om det var skitdålig personal så skulle inte jag vilja följa deras regler. Jag gillar också att det är en akut avdelning då kommer det nya men det är roligt när det kommer LSU som man klickar med.

Jag har suttit här länge nu och då blir man mer öppen och öppen så snart får jag aktivitet på utsidan och det känns väldigt roligt när man varit så pass låst som man varit under en längre tid.

Jag kan inte peka ut exakt alla personal jag tycker är viktiga men vissa personal går jag till idrottshallen och springer bort energi eller tar promenad.

Jag skrev denna texten som bevis till att det finns bra personal och sis hem för det finns mycket fördomar om sis och sis personal.

Bye ///

Plötsligt kommer snäckan ut från sitt skal

Till min familj

Ledsen i rummet som en snäcka där jag gömmer mig i mitt skal.

Jag är långt bort ifrån mitt hem där jag egentligen ska va.

Önska att jag kunde vara osynlig från allt hat och krav.

Allt jag vill det är egentligen bara att må bra.

Allt jag vill det är egentligen bara att må bra.

Men mina tankar får mig bara att känna mer hat.

Jag önska att allting kunde vara som det var.

När jag och min familj var tillsammans och hade det bra.

Just nu är jag i den situationen jag är idag.

Men de betyder inte att det alltid kommer att va knas.

Tänk dig en dag solen skiner och allt blir som de ska.

Sitter i bänken med familjen och äter vaniljchoklad

Sheeeeeet blev till verklighetsförfattaren

Lillebror, jag hoppas att du aldrig går i mina skor, tusen ord som jag har hållt inne men aldrig fått ut. Nu när jag berättar det kommer det att göra ont. Jag önskar jag kunde tala till dig och berätta för dig. Berätta allt du kommer att få se, för att skydda dig och förbereda dig på att du kommer få kämpa, och jag vill att du håller ut, det kommer bli bättre. Du kommer se ljuset en vacker dag. Du är älskad, av vår mamma, av mig (din storasyster) och pappa även om det inte verkar så. Du kommer vara tacksam för din uthållighet och styrka, men jag vet att många kommer vilja se dig fälla tårar och vilja se dig falla o många kommer trampa dig på tårna, du kommer känna dig fången. Du kommer att få utstå hot, bli skadad både fysiskt och psykiskt, man kan inte lita på folk så spela dina kort rätt o folk kommer göra allt för att bryta ned dig.

Jag vet att det låter hårt att säga så till dig hjärtat men jag är bara ärlig och jag vill att du ska förstå att livet är hårt, och du kommer förstå när du är äldre. Jag vet att det är svårt just nu men kämpa. Du har klarat så mycket, du har tagit dig igenom eld och vatten men ändå står du på dina små ben. Många i din omgivning behandlar dig som skit. Jag vet. Skolan kommer vara tuff för dig men du kommer klara det, skolan är inget problem för dig, bara ibland när du trampar lite snett och faller. Då kommer det kännas som att alla är emot dig. Du kommer att sitta hemma i ditt rum och tänka vad som är fel på dig, vad du gör fel. Men du gör inga fel, det är du som blir psykiskt och fysiskt kränkt ända sen jag satt inne och förlåt för att jag inte har stått vid din sida och varit en hemsk storasyster och en hemsk förebild som lär dig fel vägar i livet. Så med denna text

vill jag att du ska lita på mina ord, det kommer bli bättre!
Känns någonting omöjligt? Tänk inte så, det omöjliga tar bara lite längre tid.

Jag vet jag blev kall, min vän vi ses igen om några år min vän, jag ska bara vinna, jag kommer sen. När du försvann så ökade pulsen, tittar mot himlen andas in luften, vänner försvinner, blöter ned kudden. Jag har blivit kall, ni hör det på rösten, när jag satt inne jag läste bara böcker. Blev catchad på vintern och mucka på hösten, tror jag vart cursed ända sen jag föddes, puffa på rök blev den enda trösten. Jag har slut på tårar, jag gråter blod, grät så mycket så jag skapade en flod. Visa mig handling, inga ord, allt för många som packa och drog, falskheten är någonting jag aldrig förstod, ända till dagen jag ligger under jord. Säg mig vad var det du inte förstod, svär jag blev kall när min storebror dog, livet går fort, spela rätt dina kort.

Mamma och pappa jag vet inte hur många dagar, timmar nätter ni har lagt på mig men ändå så hamna jag här. Ni har lagt allt ni har och hade på mig för ni bryr er om mig för att ni vill att jag ska lyckas i livet. Jag uppskattar allt stöd och kärlek ni ger mig även om jag har svikit er 100 gånger, min fina mamma förlåt för alla gånger jag har fått dig vara vaken på kvällarna o nätterna förlåt för all stress jag gett när jag inte velat gå till skolan och varit efterlyst gång på gång och fått dig o leta efter mig på nätterna på gatorna i mörkret själv med lillebror. Varit vaken om nätterna bara för prata med vänner o stört dig. Dygnat och dygnat tills jag inte kan så du fick stanna hemma och ta hand om mig. Varit kall och tagit avstånd när du mest behövde oss min kärlek och support, kramar och tröstande, min närhet vilket du inte fick när du själv var nere o inte visste vad du skulle göra. Jag uppskattar verkligen allt o tar tillbaks allt dåligt jag har sagt om dig o till dig. Jag har världens bästa mamma och en bästa vän, jag hoppas du kan förlåta mig.

Pappa jag hade bästa barndomen när jag växte, se började vi glida isär vilket förstörde vår relation. Jag vet att vårt tjafs och bråk blev mer men kärleken för dig finns alltid kvar. Jag hoppas vi kan prata mer o skapa det vi hade o jag hoppas du kan öppna upp dig men jag vet det kan vara svårt men jag lyssnar och stötta dig i allt o tack för allt o för du sa till mig men jag inte lyssna. Jag vet att alla kan ha det tufft och tack för ditt stöd, du är världens bästa pappa vill jag du ska veta. Jag älskar dig o jag hoppas du kan förlåta mig.

// ingenting o ingen är perfekt till och med havet är inget utan sina vågor.// vi seeeeees mannen.

Min resa

Den här berättelsen handlar om en viktig person i mitt liv. Det är en kille som heter X som bor i förorten. Han bor med sina föräldrar och är 17 år. Han har det jobbigt hemma. Han kommer ifrån Y och kom till Sverige när han var 8 år. Han har det jobbigt i skolan för att han inte kan koncentrera sig, men när han försöker går det bra för honom. Hans vänner har samma svårigheter som han. Dom vill inte vara i skolan längre och börjar skolka. Då kommer X på att dom kan göra något som dom inte har gjort innan. En av killarna frågar vad dom ska göra och X säger att dom kan röka på. En av dom vill inte, men dom andra övertalar honom. Om han säger nej kommer de andra tro att han golar på dom. Efter att dom har rökt på säger X att han vill göra något annat, men klockan är för mycket. Dom slutar snart skolan och måste hem. Alla säger hejdå, men en av dom säger: "Ska vi inte ses efter att vi har lämnat våra grejer?". Alla säger okej och dom bestämmer att dom ska träffas vid klockan 18:30.

När X kommer hem känner han sig orolig för att det ska hända något. Föräldrarna vet inte att X inte var i skolan. När han kommer hem frågar hans pappa hur det gick det i skolan. X säger att det gick bra och ljuger för sin pappa. X frågar: "Var är mamma?". Pappa svarar att hon är på jobbet.

Okej, när kommer hon hem?

22.00, svarar pappa.

Okej.

Jag ska träffa mina vänner sen.

När? Frågar pappa.

18.30, svarar X.

Vad ska ni göra?

Jag vet inte och jag vet inte när jag kommer hem. Jag kanske sover hos en vän.

Jag vill att du kommer hem vid 20.00

Jag vill inte, jag ska sova hos en vän.

Istället börjar dom tjafsa. Då säger pappan att han får fråga mamma om han får sova över hos en vän. Då tänker X att om han frågar mamma kommer han aldrig få, men då säger han:

Om jag inte får sova hos en vän då ska jag inte till skolan imorgon.

Det får du ta med din mamma, säger pappa.

X orkar inte tjafsa längre, han bara går därifrån. Han går ut och träffar sina vänner. Han är irriterad på att han inte får sova över, men det skiter han i. Han gör som han vill. Han tänker: "Varför ska dom bestämma över honom?" Han ska ändå sova hos sin vän. X frågar sin vän om han kan sova hos honom. Då svarar vännen att han ska kolla om det går. Okej, säger X. Men han vet att han kommer säga ja för att hans mamma var inte ens hemma.

- Vi har hela huset för oss själva, säger han.

- Men vad ska dom andra göra?

X frågar dom och dom säger att dom ska hem.

- Varför? Frågar han, ni kan ju sova där också. Vi har ju hela huset för oss själva.

Men dom andra vill hem.

- Okej, säger X.

Han orkar inte tjata på dom.

Vid 20.00 ringer det på hans lur och då tar han upp telefonen ur fickan och kollar. Han ser att det är pappan som ringer.

Pappan frågar var han är. Han svarar att han är ute. Pappan säger att han ska komma hem nu. X säger att han inte ska hem eftersom han ska sova hos en vän. Efter det lägger han på. Det fortsätter att ringa men han bryr sig inte. Han stänger av luren.

Dom är ute länge nu och klockan är 23.00. X börjar bli hungrig.

- Ska vi inte hem eller? Vi kan gå ut sen.

Dom börjar gå hem. När dom kommer hem kommer han på att han har hasch kvar. Efter dom har ätit frågar han om vännen vill röka. Vännen säger:

- Inte här. Om vi ska göra det måste vi gå ut men vi kan ju ta en promenad.

När dom går tänker dom att dom kan ju gå till stan istället. Kanske dom träffar någon där i stan.

När dom kommer fram till stan träffar dom en kille som dom har bråkat med i skolan. X går fram till honom och jidrar med honom. Efter en liten stund börjar dom bråka igen med varandra. X:s vän blir slagen och då börjar X slå den andra killen. Bråket blir större och det är många som blandar sig i. När bråket tar slut hamnar några på sjukhuset, en är X:s vän som blev huggen med kniv.

Sjukhuset gör en anmälan till polisen och dom kommer efter en stund och förhör X:s vän. Det blir orosanmälan till soc på X och några vänner. X och hans vänner hamnar på olika behandlingar, bub, osv. Alla gör klart sina behandlingar samt har kontakt med varandra fortfarande. Efter några månader när X är ute misstänker skolan att han tar droger och säljer. Han åker in på hvbhem, pga misstänkt.

Efter ett år rymmer X från Hvbhem till en av sina vänner. Där börjar han ta droger igen och X börjar tänka att han behöver pengar till att rymma från landet. En av hans vänner känner en kille som kan fixa fram pengar, men han måste göra ett uppdrag åt honom. Uppdraget är att planera för ett mord. X funderar på vad han ska göra med pengarna om han lyckas och vad som händer med hans framtid. X bestämmer sig till slut att göra det och han är medveten om resultatet och konsekvenserna. Vänner som vet vad målet handlar om börjar ta kontakt med uppdragsgivaren. Sedan får X pistoler och efter det går dom och testat dom i skogen.

X sitter i en bil som har tonade rutor och kör till målet. Han är förvirrad och stressad så han börjar ta droger (tabletter) tills han tappat känslor.

Målet står vid en parkering. X tar fram pistolen och förbereder att skjuta, men han tappat fokus och han skjuter på benen istället för huvudet. Efter det kör de vidare och X får inte pengar pga målet är inte död.

Efter händelsen tar polisen reda på vilka som har varit inblandade i skjutningen. X blir häktad för mordförsök och dömd till flera års ungdomsvård.

X börjar tänka på vad som skulle ha hänt om han inte sköt fel och vad som då skulle ha hänt med hans straff. Han tänker också på hur han ska göra när han kommer ut igen.

Efter ett tag ändrar sig X helt och hållet. Han börjar förstå att snabba cash kan försvinna snabbt.

Elev

Familjen är viktig för mig

Min första dag på SiS jag kan inte beskriva ilskan med ord. Dagarna fortsätter men ilskan och shocken finns fortfarande kvar. Men familj är något man inte bryr sig om så mycket när man är ute i friheten. Men en sak du som läser ska veta om din familj lever och fortfarande älskar dig ska du ta vara på det. Det är de som gör din tid här inne enklare och jag har aldrig älskat min familj så som jag gör när jag sitter här inne. Familjen har alltid varit där för mig t.ex min mamma som uppfostrade mig själv det gör ont att man inte är med varandra. Men nu har jag bättre tankesätt när jag kommer tillbaka till friheten ska bli förebild. Du som läser detta som också har småsyskon, fokusera på dig själv och kom ut som ny person lita på mig. Låt inte kriminalitet och massa skit saker lura dig där ute fixa dig en utbildning och gör familjen stolt istället.

Citat – Inte många som vill dig väl bli ej intresserad i kriminalitet för när du åker in är det inte många som hör av sig endast familj. Så fort det sker missförstånd mellan dig och ett umgänge angående pengar så kommer ni glida isär

Vart ska man börja?

Under min tid här på SIS har jag gått igenom väldigt stora förändringar. Mitt tankesätt, mina värderingar, sättet jag ser på livet och mina drömmar om hur framtiden för mig kommer se ut har allt förvandlats till något helt nytt. Det jag såg framför mig när jag tänkte på framtiden för ungefär 9 månader sedan var en helt annan bild än den jag har idag, när jag tänker efter vet jag inte ens om jag riktigt hade nån framtidsdröm över huvud taget. Jag levde i en bubbla av droger, kriminalitet och kände att det inte spelade så stor roll om vad jag höll på med kunde ha för konsekvenser. Allt jag tänkte på var vad jag kunde göra för att tjäna så mycket pengar som möjligt, för att kunna köpa dyra märkeskläder och länkar. Jag sökte trygghet och tillhörighet, något som jag aldrig hade upplevt på riktigt tidigare. Jag hittade en falsk men ändå vad jag tyckte då vara en sann känsla av trygghet i cannabis och haschet, och känsla av tillhörighet bland andra grabbar som såg på saker på samma sätt som jag och som jag kunde relatera till. Jag kunde äntligen känna mig trygg i mig själv och i min omgivning. Jag kunde stänga av dom där jobbiga demonerna i huvudet och koppla av. Det var det jag trodde då i alla fall, jag insåg aldrig då att jag konstant hade djävulen på mina axlar som sa till mig vad jag skulle göra och vad som var rätt och fel, jag var på väg mot helt fel riktning, en som kunde sluta med döden precis när som helst.

Jag har tagit mig igenom en väldigt lång men ändå lärorik berg och dalbana för att nå den här förändringen. Jag har haft många olika idéer och drömmar om hur det kommer gå för mig och vad jag ska göra när jag kommer ut från SIS under min tid här. Men jag känner ändå att jag har lyckats hitta mig själv, och jag känner att jag har en väldigt tydlig dröm och plan om hur jag vill att det ska bli.

Såklart finns det fortfarande mycket för mig att lära mig, och jag kommer förmodligen komma på fler planer för framtiden. Men jag känner mig trygg med att vad jag än väljer att göra i framtiden kommer det definitivt vara mycket bättre för mig än hur det skulle ha sett ut om jag aldrig fick LVU och blev placerad på först HVB och sen på SIS efter att jag gjorde kaos på mitt HVB och avvek flera gånger.

Mina nuvarande drömmar och planer för framtiden kommer att kräva mycket jobb för mig och det kommer vara många stora steg jag kommer behöva ta. När min tid här på SIS är över så ska jag flytta till ett stödboende eller stödlägenhet i en helt ny stad, kommun, och region.

Anledningen till detta är att jag, mina kp och socialtjänst har alla kommit överens om att en flytt tillbaka till min hemstad inte är ett rimligt alternativ. Om jag skulle flytta tillbaka till min hemstad skulle jag mest troligt gå tillbaka till gamla vanor och vänner, vilket inte skulle gynna mig. Förmodligen hade jag fortsatt röka på, beckna och göra andra brott. Att gå tillbaka till allt det där hade bara slutat med att jag hamnar på sis igen eller eftersom att jag har fyllt 18år kan det bli anstalt.

Mitt mål när jag kommer ut från SIS och har flyttat till en ny stad är först och främst att fortsätta och göra klar min utbildning som är el och energi på gymnasium och att även skaffa ett jobb eller praktik som jag kan jobba på när jag inte har skola, jag vill även börja träna mer och gå till gym som jag har gjort periodvis förr. En viktig sak jag måste tänka på också är att välja rätt umgänge och vänner, för sanningen är att bara för att jag byter stad betyder det inte att jag inte kan fortsätta med kriminalitet och droger för alla vet att vart man än är så kan man väldigt enkelt hitta nya kontakter. På grund av detta så kommer det vara mycket viktigt att jag tänker på vilka sorters personer jag väljer att vara med.

//

Du är evig för mig!

En dag i taget....

Jag överlever till imorgon torsdag

En timme i taget...

Jag överlever till kl 11:20

En minut i taget...

Jag överlever till kl 10:21

En sekund i taget...

Jag överlever till kl 10:20 och 22 sek

Men om jag inte ens klarar en minut? Är det över då?

Jag har många viktiga saker i mitt liv, saker som får mig att kämpa för varje minut som går.

Det kan vara vänner, familj, idrotter men även djur. Det finns personer som kommer in i ens liv vid precis rätt tillfälle, personer som blir eviga i ens liv! Du är en sån person, du är evig för mig och jag kommer alltid att se upp till dig!

Du kom in i mitt liv. Då hade jag nyligen fyllt 18 år och mitt liv var väldigt rörigt.. jag hade de året förlorat min favoritidrott på grund av att de inte klarade att vara vuxna i flera lägen. De satte min psykiska ohälsa som att jag inte klarade av att idrotta... men jag var med på typ alla träningar och jag gjorde allt jag kunde för att göra alla nöjda. Men det räckte inte, de såg mig som den personen som mådde dåligt när de lika gärna kunde se mig som den som kör allt till 100% och inte ger upp. Och nej jag gjorde inte heller allt rätt men jag va ändå "barnet" i detta. Dagen efter en tävling när de visade mig det motsatta som de lovat, gav de mina föräldrar ett samtal som förändrade mitt liv totalt. Jag ska inte prata mer om detta då de inte har så mycket med detta att göra. Dagarna gick och det blev snabbt den

månaden jag fyller år i. Jag var inne på slutenvården hos BUP i 7 veckor innan jag blev 18 eftersom jag hade provat allt för jag ville verkligen inte fylla 18.

18 år såklart tänker ni att det är det bästa år man kan fylla. Man kan ta körkort, köpa tobak o nikotin men även att man blir vuxen då. Hur kan man inte gilla det?

Jo eftersom jag är en sån person som vill ha en trygghet nära mig, har jag svårt för förändringar och nya personer. På BUP hade jag kämpat i många år att hitta någon jag litade på, någon som ville förstå mig och faktiskt lyssnade på mig och inte bara mina föräldrar. På BUP hittade jag XX, fina XX, hon gjorde allt för mig i slutet. I början var jag väldigt arg på henne eftersom hon var precis som alla andra och sa "detta är inte så farligt" och "försök att andas" det hjälper ju lika bra som "andas i en fyrkant".

I alla fall jag pratade med henne och gav henne en chans till och det var en av de bästa besluten jag tagit, hon lyssnade mer på mig och gav mig den tiden jag behövde!

När jag blev 18 flyttades jag runt på vuxenpsykiatri och jag fortsatte med mina försök. Efter om och om igen fick jag en plats hos ett team jag inte kan säga namnet på då de kopplas till min stad. Där träffade jag denna människan som denna text handlar om. Jag hittade dig YY jag fann min trygga punkt! Första gången jag träffade dig var jag så blyg. Jag sa knappt något, men snabbt visade du mig att jag kunde lita på dig. Det första som gjorde mig trygg var att du hade en mobil som man kunde sms direkt till. Det låter kanske självklart när man har haft med sig att göra. Men för mig var det helt annorlunda eftersom jag inte alls var van vid det. Du hörde av dig till mig redan nästa dag och vi planerade in ett möte. Som jag skrev innan hade folk inte lyssnat på just mig, men du gjorde det YY, du lyssnade på mig!

Jag med min borderline har lätt för att hitta olika "favorit" personer. Personer som jag fäster mig vid och har svårt att se ett liv utan. Det kan både vara jätteskönt att ha just en man kan lita på. Men det kan även vara ett rent helvete... eftersom det inte är vänner jag fäster mig vid utan det är oftast personer som vill hjälpa mig och som lyssnar på mig. O som ni vet, personer som hjälper en eller som just jobbar med detta kommer inte att finnas med dig hela livet. De kommer och sen går dem. Men det jobbigaste med en favoritperson är om de sårar dig så känns det som att hela ditt liv går under. För man vet ju som sagt inte om den kommer lämna för alltid eller bara i en timme. Du är min favoritperson YY och jag hoppas jag har med dig länge. Men det som var skillnad med just dig var att jag för första gången kunde börja inse att man kan lämna en favoritperson. Inte för att du har lämnat mig, men du har gjort något annat. Du har fått mig att kunna va trygg i mig själv. Vad är det man säger, ensam varg är starkast.

Så..

Tack XX för att du fick mitt liv att vända! Och tack för att du både har lyssnat på mig, men även trott på mig när det varit som mörkast!

Du lärde mig att det inte tar slut om man inte klarar just den minuten, det kommer fler minuter!

Du är guld värd och jag ger dig all styrka att lyckas i framtiden.
Kram

En viktig person

Min viktiga person är min storebror. Allt började med att vi träffades på internet. Han kom in i mitt liv när jag kände att allt var hopplöst.

På den tiden var jag på HVB. Vi klickade från första början. Sen bråkade vi... Vi pratade inte alls på några veckor och det var dom värsta veckorna i mitt liv. Under den tiden tog min vän sitt liv. Jag ringde han en vecka efter jag fick reda på det och berättade allt för han. Jag bröt ihop och han försökte göra allt för att jag skulle må bättre igen och göra bra val. Jag gjorde det inte lätt för honom. Vi bråkade. Jag stängde ut alla människor som brydde sig om mig och istället umgicks med kriminella.

Jag hamnade på sis igen och ringde han efter några dagar och skämdes sönder. Jag hade stängt ut en människa som betyder typ allt för mig. Han blev arg och gav mig en rejäl utskällning. Han försökte snacka lite vett i min dumma hjärna. Jag förtjänade varje gång han kallade mig idiot och dum i huvudet. Jag började fokusera på mig själv med hjälp av honom. Han visade mig vägen till ett bra liv med kunskap och självkärlek. Jag hade inte klarat mig utan honom.

Jag fick lära mig att en viktig person är inte bara en person du tycker om på kärleksättet. En viktig person är den personen som aldrig skulle ge upp om dig. En som visar dig den rätta vägen och peppar dig till att fixa sitt liv. Det är någon som kan få dig att skratta när du mår som sämst och någon du kan gråta med utan att skämmas. Nu har jag kommit in på folkhögskola och jag kämpar varje dag med att försöka må bättre. Han räddade mitt liv och jag står i evig skuld till honom.

Min hjälte

Jag vill skriva till den personen som fick mig att leva. Detta är min lille bror, när han föddes fick jag en bästa vän. Jag har andra syskon men dom är äldre och därför betydde min lillebror mycket.

Jag minns att han och jag sitter i den vita soffan och pratar om roliga grejer för fem år sen. Vi skrattar i flera timmar. Vi skrattar tills vi får ont i magen. Detta är ett väldigt fint minne som jag har delat med honom.

Min älskade S, jag tackar gud för Gud gav mig dig. Utan min lillebror i mitt liv hade jag nog inte klarat mig. Du har gett mig så mycket, ditt skratt få mig att domna, ditt leende hade jag dött för. Min lillebror, jag hade gjort allt för dig jag hoppas att du vet det min kärlek till dig är obeskrivlig jag kommer alltid finnas vid din sida. Jag älskar dig.

//

God comes first

Jag är 17 år och första gången jag hamna på sis så va jag 14år gammal. Jag va en vilsen tjej som var fast i missbruk och psykisk ohälsa , jag hade ingen livslust och sket i allt tills jag fann gud. Livet kan vara svårt men de blir lättare när man har något att kämpa för. Nu har jag nått att kämpa för. Nu har jag kommit närmare gud och jag har aldrig mått bättre jag har varit ren från självskada och droger i snart 6 månader och jag ska flytta till egen lägenhet. Tack gud för att du lyssnade på den trasiga lilla flicka som grät till dig varje kväll.

Only god can judge me.

Jag ger aldrig upp

Bakom galler, bakom tid, men inom mig brinner en strid.

Nätterna tunga, dagarna grå, men jag ska resa mig, jag ska stå.

Mamma och pappa, de släppte mig ej, trots alla fel, de trodde på mig.

Brev fyllda av kärlek, ord som ger kraft,

de visade vägen när allt var som svart.

Jag bär deras styrka, jag bär deras tro,

Jag vet att jag klarar det, trots allt som gått snett.

I skuggorna runt mig, i tvivlets röst,

Jag ger aldrig upp, jag ska hitta min tröst.

//T

Jaaaa feeeemmm

Tjaaaa jag en brud som har bott på sis ett tag nu och när jag säger ett tag då menar jag etttt tagggggg. Jag fyller år snart om 3 månader och jag hoppas till gud att jag flyttar innan dess. Jag har bott på sis 2 år pågrund av psykisk ohälsa och lite annat. Jag har bott på flera SiS. Och jag försöker kämpa ut härifrån och sköter mig eller jag försöker mitt bästa iallfall. Anyways jag ska skriva lite om en viktig person för mig. En viktig person för mig är min mamma och lilla syster.

Vi börjar med min mamma. Jag älskar min mamma, hon är den bästa mamman i hela världen. Men hon har gjort saker mot mig som har sårat mig och hon va inte alltid på mina sida. Men jag har förlåtit henne fast tills den här dagen jag blir fortfarande sårad och ledsen pågrund av saker hon säger eller gör. Men för mig hon är fortfarande min mamma det spelar ingen roll, alla kan göra misstag. Jag vill säga mamma om du läser det här jag älskar dig no matter what.

Okej en annan viktig person för mig är min lilla syster. Åhhhhhh hon e så söt asså jag dör för henne. Jag skulle göra allt för henne. Hon e 7 år och jag saknar henne varje dag. Varje gång jag är ledsen eller vill ge upp så tänker jag på min lilla syster. Hon betyder allt för mig.

Jag vill säga till er att inte ge upp. Jag vet att ni kanske inte har en viktig person eller någon men tänk en viktig person kan va vem som helst. Det kan va en personal, en vän eller en lärare. Det kan va vem som helst. Ge inte upp för fan och jag vet det svårt men kämpaaa ni har hela livet framför er.

ALL KÄRLEK TILL ERRRR KÄMPA PÅ :).

Skadad fågelunge

Jag är en tjej som nästan nyss fyllt 20 år, mestadelens av mitt liv har jag inte mått bra och varit omringad av droger, psykopater till pojkvänner och massa mer. Det började med att bara röka en joint då och då, jag träffade en kille som psykiskt och fysiskt misshandlade mig i nästan 5 månaders tid. Jag missade många SOC möten på grund av honom och andra viktiga saker som han inte ville släppa iväg mig till och några dagar efter jag hade fyllt 18 kom polisen hem till honom och sa att jag skulle omhändertas enligt LVU. Allt blev bara värre och värre, jag kom till ett behandlingshem i södra Sverige och jag blev introducerad till heroin, dum som jag var testade jag och jag fastna direkt. Jag har tagit allt du kan komma på men heroin och blå förstörde mig.

Så 7 behandlingshem senare och massa avvikningar så kom jag till mitt första Sis, jag var jätterädd eftersom att man har läst så mycket om vad som händer där och vad det finns för personer, men jag hade tur som kom dit. Personalen var jättesnälla och roliga, och jag fäste mig direkt vid en kille som vi kan kalla Ketchup. Jag längtade alltid efter att han skulle jobba, tyvärr var han ingen ordinarie personal utan bara timvikarie så han jobbade inte så mycket. Men han var alltid så snäll och jag hade kul med honom, vi kunde prata om allt mellan himmel och jord. Utan att han försökte så var han den första som inte fick mig att känna massa sug över drogerna. Jag fick komma därifrån den sommaren och egentligen så var meningen att jag skulle sköta mig i 3 månader på ett behandlingshem.

När jag väl kom dit var jag där i max några timmar sen stack jag, dum som jag var. Men det kom ändå nått gott utav det,

efter 3 dagar på rymmen så hävde SOC polishandräckningen så jag skulle kunna åka hem till min storasyster. Jag fick LVU i hemmet hos min syster och jag skötte det ändå helt okej förutom att jag började röka en femma brunt om dagen. Såklart så blev jag ju jättekär i en kille, jag visste att han väntade barn men hade ingen aning om att han fortfarande hade tjej, detta sa han kanske 2 veckor efter att vi hade börjat prata igen. Jag började ta en karta blå om dagen här också, vi gick o bowlade med hans vänner, vi va alltid hemma hos hans bästa vän. Men sen fick hans tjej reda på massa saker vi hade skrivit och vad vi hade gjort så han var illa tvungen att blocka mig överallt förutom signal, han sa att vi inte kunde träffas mer och jag blev jätteledsen. Här fuckade jag ur totalt, jag åkte till en annan stad med min bästa vän och vi tog allt mellan himmel och jord dumma som vi var, massa droger varje dag i ungefär 4 veckor. En dag blev det torka på blå, fanns ingenstans, så jag hade sån fucking abstinens när jag vaknade, jag spydde stup i kvarten och var helt förstörd, jag ringde min syster och bad henne att komma och hämta mig.

Hon hämtade mig lite senare den dagen och åkte hem till henne, jag hade missat 100 sms och samtal från SOC och jag hade ju inte fattat att jag var avviken för jag var så borta på blå. Min SOC skickade ett sms om att hon hade bokat ett möte 3 dagar senare och jag trodde ju att det bara var ett vanligt möte så jag och min syster åkte dit. Fem minuter in i samtalet så sa hon "ordförande har redan tagit ett beslut och du ska till sis igen". Jag blev så jävla ledsen & jag tänkte fan, inte igen. Men jag försökte ju springa därifrån men kom inte så långt eftersom att det fanns poliser på andra sidan dörren. Dom förde in mig i polisbilen och iväg till arresten som jag fick sova i en natt. Morgonen därpå hämtade kriminalvården mig och jag hade så mycket abstinens att jag inte visste vart jag skulle ta vägen, när vi kom fram till sis:et så kunde jag knappt prata, hade så ont

att jag knappt kunde gå så de bedömde att jag behövde avgiftas först. Jag var på sjukhuset i ca 3 veckor innan jag åkte till avdelningen. Och nu har jag varit här i några månader, skött mig skitbra, inte bråkat med någon eller varit uppkäftig, men vet ändå inte hur länge jag ska behöva vara här, men jag kämpar 😊

Kämpar du så kämpar jag

Sho jag är en grabb ifrån förorten på 17 bast och är placerad på sis. Jag ska berätta min historia från start till punkt. Jag har haft det rätt tufft i mina år redan sen jag var ett litet barn. Jag skulle inte säga att jag har haft en bra uppväxt det var massa problem med min pappa han knarkade massor och misshandlade min mamma framför mig och mina syskon men min mamma gav aldrig upp hon har gjort allt i sin makt för att jag och mina syskon ska må bra. Min mamma är den starkaste kvinnan jag någonsin träffat hon tog hand om mig och mina 3 syskon helt ensam hon flydde ifrån min pappa och det var det bästa valet hon kunde göra. Min mamma har gjort allt för mig i både bra och dåliga situationer jag har alltid vart stökig och busig redan sen barnsben.

Min första placering var när jag var 15 bast jag kommer ihåg den dagen som det vore igår jag kommer aldrig glömma snacket jag och min mamma hade innan polisen storma in och tog mig. Jag bodde i ett HVB-hem i början var jag lite nervös men jag kom in i gruppen snabbt. Jag var den ungdomen som hade bott där längst jag bodde där i 1 år och 4 månader jag skulle flytta till ett familjehem efter det men det blev aldrig av. Jag blev gripen istället några veckor innan jag skulle flytta. Jag fick sova i arresten i 3 dagar sen kom jag ut därifrån och flyttades till häktet. Det var en svår period för mig eftersom jag inte fick prata med min familj och det tar hårt på mig eftersom jag är riktigt tajt med hela min familj.

Efter ett par månader så släpptes jag och flyttade till ett akut sis hem just nu och väntar på rättegång jag är misstänkt för lite grova grejer men jag hoppas på de bästa för jag vill ta tag i mitt liv på riktigt för det finns bara 2 vägar inom kriminaliteten

antingen så får du ett långt fängelsestraff eller till och med död och jag vill inte sluta upp så jag vill inte att min mamma ska begrava sin egna son o be sina böner vid min grav.

Under min tid i häktet och arresten har jag haft mycket tid att tänka på hela mitt liv och valen jag tagit och det slutar aldrig bra det är inte som på sagor där det finns lyckliga slut det är mer motsatsen. Jag vill bli en bättre människa när jag kommer ut jag vill göra en stor förändring jag ska satsa på skolan och börja ta min religion mer seriöst och hålla mig borta från allt som har med kriminalitet och göra. För när jag bodde i HVB hemmet så gick det bra i en början tills en annan ungdom flyttade dit det var då jag börja misssköt mig jag började ta återfall och avvika rätt mycket och börja falla tillbaka till mitt gamla jag. Jag gjorde grejer som jag aldrig gjort innan till exempel tjuvstarta bilar råna folks hus på dyra grejer och en massa andra grejer. Men visst de var mina val också jag kunde sagt nej men ibland faller man för gruppsytrycket. Om man kunde se hela mitt liv som en film så skulle det vart en hel actionfilm på flera år inte timmar. Jag började göra grejer när jag var ungefär 10 år jag minns det som igår det började med att jag och några vänner snattade godis från affärer vi blev tagna av en civil polis dom skjutsade hem mig och jag minns att min mamma var jättebesviken.

Åren gick och jag blev äldre när jag var ungefär 13 år så började jag råna folk och kasta sten mot polisen och desto äldre jag blev så blev det bara grövre grejer det gick från att busknacka och snatta till att börja med droger och massa andra skit. Men jag blev som jag växte upp. Det var mycket våld och droger och skit under min barndom det var min pappa som var orsaken till det min mamma har alltid vart världens bästa hon gjorde allt i sin makt så att vi inte skulle växa upp i skit utan ge mig och mina syskon en normal barndom. Min mamma är en

krigare hon har fått ta emot massa slag och massa skit. Slagen blev till ärr och ärren idag är trauma. Jag är lik min mamma kanske inte så mycket i utseendet men vi båda är krigare och tar oss igenom det värsta tillsammans. Min mamma sa alltid till mig tänk 3 gånger innan du gör något men jag lyssnade aldrig och i efterhand ångrar jag mig och hon sa också att man kan välja vänner men man kan inte välja familj det är en av dom kloka sakerna min mamma sagt till mig.

Dagen jag hamnade på HVB sa jag upp kontakten med nästan alla mina vänner för dom visade deras riktiga ansikten ingen frågade hur jag mårde och ingen fanns där för mig förutom min familj så jag vill bara tacka hela min familj men speciellt min mamma som alltid funnits där för mig i alla lägen oavsett situation så har min mamma alltid haft min rygg och stöttat mig jag skulle aldrig klara mig utan min mamma så jag säger det här till dig du som läser denna text gör något bra med ditt liv som gör din mamma stolt för ingen mamma vill begrava sitt barn spendera all tid med er familj för det är dom som finns runt dig när ingen annan finns där. En sista grej som min mamma alltid brukade säga "Min son, kämpar du så kämpar jag".

Min dåliga väg

Hej tjejer och grabbar

Jag är en hemlig person som bor på SiS men väntar nu på en LSU-plats men kommer vara ute om något år, ska bara vara en kort period i LSU. Jag blev dömd för några grejer men straffet var lite.

Jag är 16 år idag men för ett år sen var jag en annan person, jag hade en kusin och vi var grannar. Vi var ute med varandra 24/7, han var min bästa nära vän. Allt problem, skit som hänt har vi båda gått igenom. Det tog en tid för mig att veta vad som var rätt eller fel. Min kusin han hoppade av den dåliga vägen att umgås med fel vänner, han visste om nån av oss är med dem kommer man att göra dumheter, dåliga saker, tex begå brott.

Jag lyssnade ej på han så det slutade att jag blev häktad i två månader plus att jag hade värsta ångesten och var stressad och mådde skit. Efter det hamnade jag på SiS. Det var då jag började inse allt jag hade gjort fel.

Jag skulle ha lyssnat på min kusin att inte vara med dåliga vänner men det var mitt val och mitt fel. Det gör väldigt mycket ont i hjärtat och huvud för de jag gjorde. Jag ångrar mig skitmycket, skulle aldrig gjort det.

Men nu vet jag att jag kommer lyckas för jag har bestämd tid när jag kommer ut från SiS och allt skit som hänt här som jag har gått igenom. Det gäller att ha tålamod. Då kommer det bli enklare att klara dagarna här på SiS.

Jag har bra framtidsplaner så till er som är på SiS, gå till skolan plugga och sköt er.

Vi ses snart =)

En vän jag aldrig kommer glömma

När jag var 14 år gammal så blev det knas i livet för mig. Jag börja hänga med knas personer börja röka joint, blev helt stenad. Jag gick en dålig väg sedan ung ålder och kände mig som en rik unge.

När jag gick ut åttan blev det knas för mig. Då började jag att göra snabba pengar och röka zutt. Jag hade en vän som alltid försökte att stoppa mig med saker som jag gjorde under sommaren. Han ville att det skulle ta ett slut med det jag gjorde. En dag kom där jag blev nästan tagen av aina, det skulle blivit knas om aina skulle ta mig. Jag tänkte att det skulle vara sluten av min sommar att vara kvar här i området, tänkte att jag skulle få åka in i sis den dan. Jag hade på mig mycket hasch, skulle säkert blivit tagen till sis eller något.

Min vän varna mig hela tiden att sluta gå runt med hasch, sluta röka och sluta sälja. Min vän sa till mig "Du kommer inte ha en framtid, antingen du kommer sitta eller om du skulle tappa allt hasch den dan så skulle du dö av de äldre". Min vän var inte som de andra vännerna jag hade att de börja utnyttja mig för jag va yngre än alla andra från området. Jag tänkte till där, att min vän hade rätt, att det kommer bli dåligt för mig i framtiden. Redan den dan jag var nära att bli tagen, så är det bara en tids fråga att jag kommer bli tagen någon gång.

Jag och min vän gick till de äldre och sa till dem "jag kommer att sluta med att sälja". En av de äldre sa till mig "det är upp till dig bror du kommer att förlora para bror". Det blev tyst en liten stund. Jag svara att soc är på mig, att jag hänger med kriminella, fast det inte stämmer. Jag ville bara att han skulle låta mig vara. Hans svarade mig "tamam bror va försiktigt bara

aina är överallt! Det är bättre att du går nu så inte de säger till din Soc". Jag drog med min vän därifrån. Jag gick hem och min vän gick hem.

Därefter så tänkte jag att det inte finns vänner i den här världen. De ville bara få para från mig, den här vännen jag har är den enda jag litar på. Han fick mig att gå till en bättre bana, tänkte på min mamma och min pappa. De skulle blivit besvikna om jag skulle torska med hasch. Redan en i min familj är knas redan. Han sitter redan för grovt narkotikabrott. Min vän ville bara mitt bästa. Han ville inte att jag skulle bli som min kusin.

Några dagar efter allt så ser jag min vän och hans bror gå till de äldre och sa till dem "om ni låter han sälja igen så kommer ni få se vad som kommer att hända er". Efter den händelsen så sa min vän "du är fri från dem, du behöver inte sälja längre jag löste det bror". "Min fina broder tack så mycket jag uppskattar det" sa jag med ett leende på läpparna. Min vän han är som min familj. Han betyder mycket för mig sedan barnsben, han har hjälpt mig och jag har hjälpt han när vi har hamnat i bråk.

Jag lärde känna han när jag började skolan och då blev vi vänner, sedan dess så är vi vänner. Idag är Jag på sis nu för att polisen torska mig på gamla saker som jag gjorde förut och att soc är oroliga om jag skulle göra något knas igen.

Den här vännen kommer jag aldrig att glömma han fick mig att sluta med allt skit och nu lär jag mig av mina misstag.

//

Min familjehemsmamma

Hej alla fina som ni vet så har vi fått i uppdrag igen att skriva till sis-boken, och årets tema handlar om en viktig person i ens liv. Då fick jag direkt tanken om att skriva om den absolut starkaste kvinna jag känner.

Den jag valde är min familjehemsmamma. Jag lärde känna henne när jag var 12, då jobbade hon som nattpersonal på mitt första hvb. Hon och jag fick ganska direkt en väldigt bra relation dels för att hon samarbetade med hvbt och tog hem ungdomar som fick rida hos henne och för att jag vågade vara öppen med henne.

Jag red hos henne 1-2 gånger i veckan ibland till och med fler gånger.

När jag var närmare 14 så började jag sova över hos henne och sen nån månad efter så frågar hon om jag vill flytta dit. Jag blev helt chokad och extremt glad för varför skulle hon vilja ha mig hos henne, men det ville hon så jag flyttade dit.

Jag och familjehemsmamman hade extremt många samtal om hur jag ville hur mitt liv skulle se ut och det som jag kommer ihåg var att hon sa att hon skulle kämpa för att jag skulle få gå på ett gymnasium, o ni kanske undrar varför, för det är kanske en självklarhet för vissa men för mig var det inte det. Skolan har alltid varit jobbig och jag såg ingen framtid alls, men det som gjorde mig mest ledsen var att jag visste att min biologiska mamma inte skulle vara där om eller när jag tar studenten.

Under tiden jag bodde där så mådde jag extremt dåligt o började dricka väldigt mycket men min familjehemsmamma såg fortfarande mig som hennes unge oavsett hur mycket jag rörde runt, men det kom en dag då det blev ett stort bråk o jag fick flytta akut. Har nog aldrig varit så ledsen som jag var den dagen för dom var ju mina trygga punkter jag hade liksom allt där. Men allt det fina måste ha ett slut nån gång.

Jag har alltid sagt att min familjehemsmamma har varit mer mamma för mig än vad min riktiga mamma har varit. Just för att hon fanns där som en mamma ska göra och lyssnade på mig. Hon slutade aldrig kämpa för mig och det har jag med mig än idag. För jag vet att vissa familjehem kan vara piss men sluta aldrig tro för det finns goda människor där ute som vill hjälpa er, ta min familjehemsmamma som ett exempel och sluta aldrig tro.

Sen vet jag att sis kanske inte var det ni hade tänkt men eran tid på sis är en sån liten liten tid av erat liv. Fortsätt bara sköta er o följ rutinerna så ska ni se att ni är ute snart. Va starka o fortsätt kämpa.

Styrkekramar från the trouble maker.

De kmr bättre tider!

Yo, ja e en 16 årig kille på SIS. Ja har varit placerad ett tag nu o ja e it stolt över de. De har hänt mke i mitt liv som jag inte kan ta tillbaka. Men ändå har ja haft de bra. De e bah att göra ngt bra av de dåliga. Ja tackar alla sis-personaler, ungdomar och min fina familj för att ha hjälpt mig så mke på vägen till en bättre framtid. Mamma har vart mitt största stöd under mitt liv och i alla fuckt situationer och ja ska göra allt för att hon ska känna sig stolt över mig. Hon har alltid tröstat mig när jag haft de tufft, dragit upp mig när jag vart nere, vart där för mig när ingen annan vart de och när jag inte haft ngt så har hon gett mig. Hon är viktig för mig. Mamma kmr före allt. Jag ska ge tillbaka de hon gett och gjort för mig och mke mer. Nu ska jag snart mucka tack vare all hjälp ja fått från alla dessa personer och speciellt min fina mamma.

Ge aldrig upp, de kmr bättre tider.

Hissen är inte alltid bästa vägen upp, ibland de kan vara trapporna.

//

Avviken från hvb-hem till sis

Första gången jag fick lva var jag 12 år jag blev satt på ett sis hem sen har det bara varit fortsatt från familjehem till hvb hem. Från hvb hemmet rymde jag och var avviken i 8 månader. När polisen hittade mig hemma hos min pappa, full och lost, så körde dom mig till sis igen. Jag har på ett sätt blivit hjälp i att bryta miljö från droger och skit. Men på andra sätt blivit frångången min familj och flickvän. Nu i skrivande stund sitter jag på sis och väntar på sis behandlingshem i 2-3 månader. Sen äntligen få flytta hem och påbörja ett helt nytt liv drogfri och flytta ihop med min flickvän som betyder väldigt mycket för mig och som har stöttat mig igenom denna jobbiga och svåra tid genom att komma på besök. Det hjälper mycket när man sitter inlåst och känner sig ensam och bortglömd sen när jag kommer hem ska jag börja gå på industri och bli utbildad svetsare och tjäna feta para å må bäst.

... ps ta hand om varandra

/en kille på 16 år free grabbarna

Error

Hejsan barnnnnn, det är Skallepär här o jag bor på sis igen

Tredje året i rad men ni vet vad man säger tredje gången gillt.

Jag är nu hela 16 bast o har basically förlorat hela min tonår in i knark och hyss. Jag har både hunnit ligga i respirator och blivit jagad av tyskar på stan. Några Viktiga personer i mitt liv är min mamma, min pappa min lillasyster och såklart mina bästa extremt inkompetenta vänner. Mina föräldrar har alltid funnits där för mig oavsett hur jobbig jag än har varit. Dom har aldrig slutat tro på mig även när jag själv slutat tro på mig själv. Dom har alltid stått vid min sida o jag är så extremt tacksam över allt dom har gett mig, dom har gett mig trygghet o kärlek hela mitt liv o jag har i perioder underskattat det. Min lillasyster kan ibland vara en riktig satmara även om hon för det mesta e ganska lugn. Hon har alltid hamnat lite i skuggan då jag alltid har krävt väldigt mycket tid och uppmärksamhet från mina föräldrar, jag är så himla ledsen att hon inte kunnat haft den trygghet av sin storsyster som hon egentligen borde haft. trots det har hon växt upp o blivit hyfsat normal i alla fall. Nu försöker jag bygga upp den relation vi på sätt o viss gått miste om och den har blivit mycket starkare dem senaste åren även om hon ibland kallar mig för bitch

Mina extremt inkompetenta vänner är såklart ovanligt inkompetenta men dem har i alla fall aldrig lämnat min sida. vi har haft så extremt roligt ihop o dem minnen vi skapat är några jag aldrig kommer glömma. Det är dom som lärt mig vad vänskap egentligen är o deras namn kommer bli mina framtida barns mellannamn. Nu behöver jag helt enkelt tyvärr stå ut med dem men det är väl okej. jag är ändå tacksam att jag

hamnat på sis även om jag såklart inte vill va här. Jag väntar nu på plats till sis "behandling "

Sen lär jag ju va där i ett helt årtionde men men vad ska man göra.

Jag har väll egentligen bara mitt egna dumb ass att skylla på och lite på soc . jag hoppas i alla fall att detta e sista gången jag e på sis men

man vet aldrig . Shout out till peterianus, dorro , rittan och alla andra kromosom skador . nu är det slut för mig tack o hej leverpastej

"gula blend under köksfläkten ååå o till middag blir det vin, det blir inga julklappar i år ååå för vi har inte råd"

Min mama

- Min mama
- Vi bråkar fett mycke
- Hon snäll
- Kan laga mat
- Hon skum
- Mama hjälpa mig
- Mama köpa cigg t mig
- Hon jobbig
- Hon gillar kö bil
- Sthlm mama bo i
- Kantarellsoppa ja inte gilla
- Mama ha kattodling
- Hon ta hand om mig
- Mama gilla ostmacka
- Mama tycka om mig 😊

//

13 barre

Tjo guzzar och grabbar, hahaha, på 14 Barre jaja jag vet att jag sa att jae 14 blablabla Jae 13 Barre. Som sitter på sis, måste men vara Ano för skriva sis unga berättelse?

Jaja, vad som har hänt på dom månader som jag har suttit på sis, jag hittade en grabb, jag blev fryst och jag fick inte åka på min hempermis blev arg så klar, men det hjälpte it, dom snackar skit om min kille jaja hane 17 jae e 13 men och 4 år är ingett, ja vet att det är bäst för mig att it ha kille som är 17 men han e snäll, om personal förstår it mig kan ni förstå?

Bröder livet är så jävla orättvis så jävla trött, varje dag när jag vaknade i Stockholm såg jag barn gå med värsta luren, kläder och allt så då börja jag baxa saker jag var 7 år kanske, och där började allt.

Tillbaka till nu på sis, har en vän men det känns som att hon skäms över mig, ja bara okkkk? Så när vi är på avdelningen kommer hon och pussar mig på pannan och är snäll men i skolan tror hon att jag ska vara rädd henne, hon it snäll mot mig ja ba wtf.

Och en guzz som jag kände för länge sen innan sis försöker ta från mig min vän WTF. Jae så arg, men bort från det dåliga dom snackar alla skit fuck dom, jag ska få hem permis jae så jävla glad ni fattar it,

tack för ni läste bye lycka till.

Jag och w

Nu ska ni få veta mer om mitt liv och en betydelsefull person. Allt börjar på sommaren. Det är en helt vanlig dag, jag ligger hemma då en guzz jag känner sen tidigare skriver "sho bror kan du köpa eller lösa nån som kan lösa""jara", ja tänker tf samma brud som köpte t mig ber mig lösa "ajt bror möt mig hos amo om 5". Ja är omedvetande om att just den dagen skulle förändra mitt liv, jag hade fått en bästa vän.

Jag löste jara ti henne, hon frågar mig "ska du med ti vattnet" "aa bror vi går". Efter den dagen har vi hängt varenda dag. Tiden gick vi fortsatte hänga, hon visa mig vad en äkta vän va. Hon var rolig, snäll och vi var lika varandra. Vi lyssnade på samma musik typ.

Det var inte bara vi den sommaren. Vi umgick med kompisar och mötte flera andra.

En dag, som jag ångrar, skriver H ti mig "kom ti xx,finns booz" "ajt ja o min kompis tar bussen om 30" när ja o min kompis e framme möter vi två andra killar, det e en annan grabb med också, jag ser att han meckar, han frågar "ni smoke elle" Min kompis svarar aa, Grabben kollar på mig jag skakar på huvet, min kompis säger kom hon säger "du ska inte röka du kmr fastna"äh ska ba testa. Den dagen fucka jag upp mitt liv, jag fastna för droger. Jag önska jag lyssna på min kompis. Hon hade sagt åt mig att inte göra de för att hon själv fastnat i det tidigare. Min kompis ville skydda mig från drogerna. När jag insåg hur djupt inne i rushen vi va, vi hade gjort många knas grejer, grejer jag inte kan skriva här, skyddade vi varandra. Jag gjorde grejer, saker som skulle gör mitt liv t hell.

Jag har soc möte och förhör, stämningen va stel jag fattar att ngt kmr hända. Jag, mamma o syrran sover hos pappa den natten, jag sitter i pappas vardagsrum o tänker, jag blir stressad att va inne jag måste ut. Min kompis möter upp mig, vi går hem ti min mamma o hämtar röka "hur känns de att göra inbrott i ditt egna hus? ahahha" sa min kompis "käften du också" svarade jag. Vi rullar sen går ut igen, vi softar lite sen går vi hem, hemma hos pappa igen får jag en dålig magkänsla, jag tänker inte mer, jag vaknar dagen efter av ett samtal "du har 1 timme o packa, åker du frivilligt eller ska polisen hämta dig?"

Jag åker hem ti mamma, o då har hon redan börjat packa, jag ringer min kompis "bror dom plockar mig om 1 timme kom ti mig". Min kompis kommer och vi sitter med min syster o gör armband. Jag e ganska ledsen men de igt jag visar, jag visste inte vart jag skulle. Soc kommer o de dags o säga hejdå , jag kramar pappa, mamma o min syster. Pappa verkar arg på mig, mamma ser ledsen ut och min syster gråter, min kompis följer mig. Ja var så glad att hon var där. Vi kramar varann sen vänder hon sig o går. Jag står kvar tårarna börjar rinna, jag skulle lämna min familj o min bästa vän. Min kompis vänder sig o springer o kramar mig. Hon gråter med, de va de jobbigaste jag gjort, att säga hejdå till några man älskar.

Idag flyttar jag till institutionens behandlingsavdelning. Ja pratar med min kompis nästan varje dag och hon fortsätter att betyda mycket för mig.

En vän

En dag när jag va i skolan kom en tjej in i mitt liv som vi kan kalla AA, jag va med en annan tjej som vi kan kalla BB. BB kände då AA så jag och hon började prata med varandra och vi matchade varandras energi och klickade direkt, vi började hänga med varandra mer i skolan och även utanför hon träffade mitt familjehem och mitt familjehem kom lika bra överens med dom som mig. Vi fortsatte vara med varandra efter ett tag fick jag åka hem till henne och träffa hennes familj. Jag och hennes mamma klickade jätte bra och sov hos henne många gånger när jag inte orkade vara i mitt familjehem ibland så åkte vi till Stan och vi träffde några killar och dom höll på me droger så vi började lite smått med röka och sen blev det till tabletter ett tag efter så träffade vi deras vänner som sålde med så jag hjälpte dom och fixade kunder till dom ett tag.

Efter de bestämde jag och AA att rymma hem till de killarna och dom hade två lägenheter och vi hade bara varit i den ena och denna gången så möttes vi upp i den ena lägenheten och sen åkte vi till en annan stad och sniffade och tog tabletter denna dagen va vi helt borta och bestämde oss för att vi skulle vara där i ett tag så vi stannade ungefär en vecka hos dom och tog en jävla massa saker och vi hade hanräckning så vi softade typ bara i deras lägenhet medans dom va ute och sålde, en kväll drack vi och tog tabletter för en av killarna fyllde år så vi firade han lite men det vi inte visste va att vi skulle bli helt borta och de ledde till en sak till de andra vi fattade att dom hade gått på oss när vi låg och sov för vi va avklädda när vi vaknade men vi tänkte inte så mycket mer på det och fortsatte vara med dom som ingenting för vi ville lixom ha röka och tabletter men efter nån dag efter denna insidenten hände så bestämde vi oss att vi skulle ta taget så hon åkte hem och jag åkte till mitt familjehem.

Vi fick inte vara mer för hennes familj och mitt familjhem men vi sket i och sa att vi skulle ut med andra efter det hade lungat sig men vi träffade ändå varann och fortsatt att ta droger och vi fick lämna piss hela tiden efteråt men vi bytte bara ut till andras kiss och tog med det i en flaska dit, vi fortsatte va i några veckor och träffade fortfarande de där killarna.

En dag följde våra kompisar med till de där kollarnas lägenhet och vi softade där i några timmar sen frågade jag mitt familjhem om jag fick sova hos en kille jag höll på med under den tiden och dom visste han va bra kille så dom sa ja efter att dom funderat och snackat ihop sig, så jag sov där själv med han för dom andra gick hem efter nåpgra timmar, så de började bli natt och klockan va runt 2 så jag tänkte gå och lägga mig så tog en sista holk med han och han sa lite snabbt att han bara skulle gå och möta en kund så jag va själv hos han och kollade film till han kom och han kom ungefär en timme efteråt och sen gick vi och la oss inte mer med det.

Dagen efter så vaknade vi ganska sent för vi hade gått och lagt oss sent så vi vaknade typ 6 på kvällen och mitt familjhem hade ringt 100 gånger typ men min telefon va avstängd men jag tänkte att jag kan komma hem lite senare så vi vakna till lite och rökte en och träffade en kompis en stund, jag gick hem till mitt familjhem runt 9 och hade inte svarat dom på hela dagen så fick en utskällning när jag kom hem men deras dotter på 5 år låg och sov så dom pratade bara med mig och sa att vi fick prata om det dagen efter jag hade varit i skolan så jag gick och la mig och vaknade dagen efter till skolan men gick aldrig dit utan gick och träffade killen jag sovit hos istället hemma hos han och stannade där till kvällen, sen skulle vi ut och träffa kompisar i stan så vi gick ut och va påväg att möta han och sen ser vi han men sen kommer aina och hoppar ut bilen och börja gå mot han men han la rushen och sprang för han hade precis

hämtat saker, aina började få reda på vem jag va och lyssnade in mina samtal med de killarna jag hängde med dom började till med fråga mina vänner jag va med innan som inte håller på med skit om dom visste vart jag brukar vara men hade inte haft konakt me dom på ett tag, men sen gick vi hem till dom och vi rökte en fet och de va inte så mycket mer med det mitt familjhem började snacka om att dom ska säga upp mitt familjhem hos dom och jag rymde igen hem till min killkompis ovh efter denna gången så sa dom upp familjhemmet till mig så jag va på rymmen i en till två veckor, va hos killkompisen i en vecka sen bestämde jag mig för att jag skulle åka till min hemstad så jag sov runt hos vänner i en vecka till och åt knappt fixade bara pengar till droger och vännerna jag va med knarkade jag ihop med så alla fixade pengar till det, efter en vecka gick jag hem till min pappa för att få i mig lite mat när han va på jobbet men sen kom han hem en timme efter och jag gömde mig i källaren i väntan på att han skulle gå upp och lägga sig så han gick upp och la sig och jag sprang ut genom dörren samma dag som jag hade varit hos pappa får jag reda på att 4 polis bilar hade varit där och letat efter mig, så jag tänkte att jag går hem till pappa när han ha somnat för de va inte så kul och va sönder knarkad varje dag så när klockan va runt ett så gick jag hem till han och la mig i soffan och sov dagen efter när han skulle gå till jobbet såg han mig så han väckte mig och kramade mig och frågade vart jag hade varit men svarade inte på det, han sket i vart jag hade varit bara jag va oskadad och hemma fick inte gå ut alls och fick inte öppna dörren till nån för ingen visste jag va där så jag lyssnade på han och va bara utanför dörren och tog min morgonjoint som jag hade tagit med mig, de gick några timmar och han kom hem och han va sur fast ändå glad att jag va hemma, han ringde soc och sa att om jag får hem henne idag vad kommer hända och dom sa det vet vi inte men om du är säcker på att du får hem henne idag tar vi bort efterlysningen så dom tog bort den och

jsg stannade bara hemma men på natten när pappa sov passade jag på att gå ut med mina vänner och hem innan han vaknar och han märkte ingenting så gjorde så i några dagar och sen så bestämde jag mig för att sluta ta droger så jag skötte mig och gjorde allt jag skulle men ingen visste än att jag va hemma de tog en vecka för min soc att ringa och fråga om jag va hemma, två veckor senare fick jag börja gå ut igen så jag fortsatte röka och fick veta på att jag hade en plats i väntan på sis men sen ändrade dom det och sa att jag inte skulle dit så jag firade det sårklart med en holk men sen en vecka senare ringer dom och säger att jag ska till sis antingen kör min pappa mig eller hämtar dom mig med polis och jag tänkte att jag kommer ändå inte lyckas vara borta till jag är 21 så jag åkte me min pappa och idag har jag varit här i 1 månad och är ren från droger i 1 månad och bestämt mig för att aldrig röra en drog i hela mitt liv och aldrig va på sis igen.

Till dig som förändrade mig.

Du var bland den bästa personen jag visste, jag ville aldrig att vår relation skulle ta slut. Början av vår relation visade mig allt, du visade mig för hela världen och jag kände mig så trygg med dig och jag blev såå kär, riktigt kär. Men vad jag inte visste var att jag blev kär i en mardröm. jag blev indragen i kriminalitet och skadade människor som var oskyldiga. Älskling du skadade mig mentalt, jag tappade bort mig själv i varje andetag tillsammans med dig, jag sakta tog avstånd från vänner och familj, även världen tog avstånd från mig. Jag hade ingen annan än dig runt mig, jag tvingades av att stå kvar. Men vår relation kunde också vara så bra och kärleksfull, nånstans i allt kaos visste jag att du älskade mig, jag kände mig ändå trygg med vart jag hade dig. Jag visste att det inte fanns en annan kvinna i bilden och jag kunde alltid lägga mig och vara trygg med att du inte var med någon annan. Det vi hade var speciellt, dina vänner var alltid runt mig och tog hand om mig som att jag vara deras egna, jag tillhörde er som ensam kvinna. Jag fick allt jag behövde och jag saknade aldrig något, det var som att jag hade allt, de va inget jag ville ha som jag inte hade riktigt.

Jag minns vår första skottlossning i det jävla garaget, vi skulle aldrig gått in där. Där var dagen jag trodde att jag skulle förlora dig i min egna famn, när du blir träffad och jag visste inte hur jag skulle kunna rädda dig, du blir körd till sjukhus och de sista du sa till mig var "säg att du inte såg något om polisen frågar dig min älskling" såklart sa jag med tårarna rinnande ner på min kind. Bad till gud att rädda dig, du överlevde och kom hem som att de va vilken dag som helst, för dig hade ingenting hänt efter att legat på sjukhuset och varit nära döden. Jag var stolt för vem jag hade som man och tacksam för att gud lyssnade på min hjälp. Några månader senare visar det sig att jag var gravid

och du fortsatte med skiten och jag bad dig att sluta för vårt barn skull, men till slut valde du att lämna skiten bakom oss och leva för att vårt barn ska få det bra och framförallt en trygg uppväxt. Kärleken mellan oss blev så stark och du var alltid hemma, vi köpte saker till vårt barn, du skaffade en större lägenhet för att det skulle finnas plats för vår ögonsten, allt kändes bra och som att allt gick som det skulle.

Det går nån månad och jag vaknar upp av att jag fått missfall i vårt sovrum och jag finner än idag inga ord för händelsen och av att se din sorg i dina ögon, vi blev förkrossade och ALLT förändrades. Du typ försvann med sorgen och gick tillbaks till skiten och började med drogerna igen, gjorde människor illa, något jag inte kunde se på utan att i alla fall göra mitt bästa för att det skulle få ett slut, kärleken mellan oss försvann, som att kärleken du kände för mig försvann i samband med missfallet. Jag gick dagligen i vår lägenhet och väntade på att du skulle komma hem och ge mig den där kramen, jag gick och tänkte o tänkte på hur mycket jag saknade dig och hur orolig jag var för att polisen skulle knacka på och berätta att du gått bort. Jag gick med ständig rädsla i ett halvt år, men jag gav aldrig upp för jag visste att en dag kommer han komma hem och det kommer allt bli vi igen. Dagen kom och du satte nycken i låset och kom in i hallen och såg mig in i ögonen och tårarna rann ner för din kind, jag kramade om dig i timmar för att lugna din sorg. Du berättar att du ångrar allt du lämnat mig ensam i allt detta och att han bara varit såå arg och besviken på vad som skede med bebisen, han ville så gärna bli pappa och kunna ha en anledning till att kunna ta sig ur skiten. Jag satt med blandade känslor och grät varje natt efter detta och visste inte hur jag skulle kunna göra dig lycklig igen, varje dag såg jag i dina ögon att det var något fel och efter varje joint du rökt och efter varje lina du drog såg man sorgen du bar på. jag gick med ständig rädsla att du skulle flippa ur, jag kände hur obalans du

var. Din mamma såg mig i ögonen och bad mig hjälpa dig ur misären du ständigt levde i. Jag försökte att inte svika din mor men jag visste inte hur jag skulle kunna hjälpa dig på rätt sätt. Jag hade absolut kunnat stå och tjata och bråka om samma sak varje dag men jag visste någonstans att det var inte rätt sätt för dig att må bättre på och att det bara skulle förvärra allting.

Allt fortsatte precis som vanligt och ingenting hade visat förbättring, tvärtom. Allt hade blivit värre, vårt hem var inte ett hem längre, ingenting i hemmet kändes tryggt och stabilt. Det var alltid massa folk där och alltid massa skit i lägenheten. Nu kommer vi till dagen där allt förändrades, vi möttes i vår lägenhet och bråkade, på ett sätt vi aldrig hade förr. Jag var förtvivlad och sårad, du går ut genom dörren och jag hör efter nån minut skrik och bråk från trappan, jag öppnar dörren och hör att du har problem, jag springer ner och det är helt fullt med folk med vapen och ser dig sittandes mot en vägg och har en pistol siktrad mot huvudet. Min första tanke var att jag måste göra något, de finns ingen annan här som kan rädda dig från de här förutom jag. Jag ryker bort pistolen och sätter mig framför dig och ber dom döda mig istället. Allt hände så fort, du flyttas från min famn och jag blir måltavlan, dom kör ryskrolet på mitt huvud och jag väntade bara på att skotet skulle slå av. Jag hör dig gråta och skrika av tomhet och rädsla. Jag vet att du inte kunde göra något i den situationen, du var maktlös. Jag såg in i dina ögon och sa "jag älskar dig" dina tårar blev fler o fler. Tiden gick så sakta, de kändes som att jag satt där i timmar och väntade på att dö, men dom släppte oss och sa "blanda dig inte in i hans problem för vi tar slut på er både nästa gång" gänget rör sig mot dörren ut på gatan och jag faller ner i tårar i din famn och skriker. Jag har aldrig varit så rädd i hela mitt liv, jag såg i dina ögon hur jävla rädd du var att förlora mig. I den stunden ville jag ingenting annat än att bara få stanna kvar i din famn och aldrig låta dig släppa taget. Men

du startade ett krig istället, du valde att ge igen på vad dom gjorde mot oss. Jag ville ingenting annat än att du bara skulle släppa de och låta oss flytta långt härifrån och skapa den tryggheten jag visste vi kunde ha. Men i denna stad visste jag att de aldrig skulle kännas tryggt. Efter den natten har jag inte sovit utan att vara rädd i vårt egna hem. Jag ville aldrig vara ensam och jag ville aldrig gå ut. Jag isolerade mig hemma medans du var ute och alltid lika rädd för att något skulle hända dig.

De går ett tag och jag hamna i ett missbruk, jag såg de som ett sätt att dämpa allt, komma över allt vi behövt se och vart med om. Jag fick min första överdos och du räddade mitt liv, du berättade också att om vi skulle kunna vara tillsammans så måste jag ryka upp mig och vara med dig dygnet runt, så du hade koll på hur jag hade det och vilka droger jag fick i mig.

De började med att jag följde med dig på alla dina ärenden och bara fann mig i det. Efter ett tag blev jag mer och mer insatt i dina affärer och började följa dina spår. Jag sålde och jag skadade människor runt om oss. Jag svek min familj ännu en gång och jag sårade mig bortgångna mamma med att låta henne se på hur jag betedde mig mot folk, men framförallt hur jag behandlade mig själv. Vi levde ett liv med ständig stress och ständig rädsla, jag tappade mig själv och jag visste inte längre vem jag var. Jag blev ni, jag var längre inte jag. Tiden gick och vi vår kärlek för varandra försvann lite grann. Vi hade en fin relation alltid men vi prioriterade inte varandra på samma sätt längre och vi vår kärlek fanns i drogerna och problemen istället för till varandra. Jag fick min nästa överdos och hamnade på sjukhus efter att ambulans hade hämtat mig från dig. Du berättar att detta var det sista jag såg från dig och du försvann. Jag jagade dig, jag åkte ditt du var, jag ville inte att det skulle vara slutet på vår relation. Jag bad dig om en sista chans men du ville inte. Jag förstod inte vad det var som fick dig plötsligt

inte vilja vara med mig något mer, du förklarar att du inte kunde rädda mig från dessa överdoser mer och att du inte kunde ha på ditt samvete att jag kanske skulle dött och att behöva berätta för min familj att du inte kunde rädda mig. Jag hamnade i en hemsk period i mitt liv och mitt missbruk bara fortsatte och blev värre och värre. Jag visste inget annat än att vara med dig och leva det livet. Min sorg efter dig tog nästan död på mig, jag saknade dig på en annan nivå. Jag stod nu helt ensam i vår lägenhet som du lätt mig bo i, men inte en enda gång såg jag dig på ett år. Min sorg blev starkare och stakare. Jag fann ingen ro i något jag gjorde. Drogerna blev min kärlek. Jag levde med dig i fyra år och nu helt plötsligt var du borta. Långt borta.

Det var nu socialen på riktigt blev insatt och ville göra något åt mina problem. Men jag berätta att ingenting i hela världen kunde hjälpa mig ur det här förutom du.

Året går och jag hamnar i en lägenhet tillsammans med en gammal vän till dig och jag minns det som att jag ändå mådde lite bättre. Men då dök du upp, du stod precis framför mig och du sa hej. Jag känner än idag hur mitt hjärta slog och hur mycket känslor som flöt upp på en och samma gång. Jag var samtidigt glad av att se dig men jag var också så förstörd mentalt. Du tog mig till köket och kramade om mig och frågade hur jag hade haft det och hur jag mådde. Där sprack det helt, jag kunde nu inte hålla inom det mer, jag grät i din famn och berätta för dig hur jag haft det och hur mitt liv inte fungerar utan dig. Du tog dig en stund och ta in allt jag sagt men efter ett tag frågade du mig om vi skulle börja om. Jag blev så lycklig och jag bad dig aldrig lämna igen. Du lovade mig att aldrig försvinna och alltid finnas där för mig oavsett vad som skulle hända mellan oss. Jag vet inte mer vad jag ska tillägga i vårt förhållande men idag har vi ingen kontakt och

både har väll gått vidare och hittat en ny väg ut ur allt. Jag vet att du idag lever ett jättebra liv tillsammans med din nya. Jag är jätte glad för din skull verkligen, klart att det ibland kan kännas tungt när tanken slår än. Du var en stor del av mitt liv, min första kärlek. Sen allt vi behövde gå igenom tillsammans satte sina spår såklart. Under alla våra fem år så förändrades ingenting, efter varje gång du lovade att du skulle lämna skiten bakom dig, men de var bara tumma ord, inget du höll. Jag saknar absolut dig, jag har nog fortfarande inte helt gått vidare. Jag har gått vidare från dig men inte för allt som hänt. Jag hoppas från mitt hjärta att du idag har det bra och att du är lycklig.

Bara de bra vinner över de dåliga

Jag har precis som alla andra kanske inte haft en lätt uppväxt, men de har inte varit någons fel alla familjer har sina problem. Men jag vet att min mamma har gjort allt hon kunnat för mig och mina syskon. När soc kom in i bilden, så krossade dom så många trasiga själar. Dom splittrade oss fint asså,

Dom fyllde våra skor, de blev jobbigare och jobbigare för varje steg. Jag kämpade på, min dröm var att göra min mamma stolt, den drömmen var de som fick mig att fortsätta kämpa. Jag gick i skolan, fick bra betyg, dansade, min mamma ville verkligen att jag skulle dansa, så jag gjorde de. Men sen hände de som inte ska få hända. Min vän blev knivhuggen. Jag såg de hända men jag kunde inte göra något. Han sprang till ett hus och bankade på hjälp. Jag bad till gud att dom skulle öppna. Men dom som ägde huset var på semester då. Han fick så många hugg att han föll ner på marken. Hans krafter började ta slut, men han kämpade och kröp fram. Han fick bara fler hugg. De sista han sa var, ring ambulans, ring fucking ambulans. Både ambulans och polis va påväg redan. Men när dom kom fram var de redan försent. Och hans ord ekar fortfarande. Ännu en mamma som varit tvungen att begrava sin son, En pappa som varit tvungen att jobba för att sätta mat på bordet till sin familj samtidigt som han också måste begrava sin son. En syster som förlorat sin förebild, sin bästa vän men framförallt sin ända bror.

Jag var tvungen att få tyst på mitt huvud, bedöva min smärta. Jag började röka, de lilla ruset tystade ner allt lite. Men sen hjälpte inte de så jag började poppa olika piller, sen blandade jag med alkohol. De hjälte ett tag men när allt gick ur kroppen då kom helvetet tillbaka. Jag behövde bara prata med någon,

men de fattade jag inte då. Jag började festa mycket. Men jag slutade med de efter de hände en sak. Jag blev våldtagen. Jag försökte få honom att sluta, men de hjälpte inte. Min vän försökte få honom att sluta, men de hjälpte inte. De gjorde så ont. Men jag fick bara vänta tills han va klar. Tills jag inte längre kände något, tills de började rinna blod, efter 20 minuter. Nu fattar jag att de inte bedövar något med droger och fester. Kanske behövde just allt detta hända, för att jag skulle fatta. Att man behöver prata om jobbiga saker för att såret ska läka. Min mamma har hjälpt mig genom allt. Min mamma är de viktigaste i mitt liv. Jag hade aldrig stått kvar idag om de inte va för min mamma. Jag har lärt mig att i varje motgång måste man finna sin styrka, och bearbeta de som en stukad fot. Man kan fortsätta gå på den, men om man inte söker hjälp så blir den bara värre. Så är de med allt annat också. Man kommer inse de själv, man behöver bara va på rätt plats i livet för de. //

Abonenten du söker

Hela mitt liv ingen trott på mig

Allt började när min så kallade pappa gick bort och ja lilla 9åriga ja såg ingen lycka men förlorade min pappa men även min bästa vän. Jag fattade först inte att jag kommer att vakna utan min pappa nästa dag. Jag tappade allt efter hans begravning ville jag inte vakna upp nästa dag. Det va då allt började. Sluta gå i skolan som 9åring Såg ingen framtid Börja hänga med fel

Utbrotten som spåra helt Som sluta med bupakuten polisen ambulansen tillslut med alla dessa anmälningar från polisen kommer min mamma en dag gråtandes till skolan med min morfar och min mammas vän

Jag frågar vad äre som händer

Alla grät Vi åkte till soc kontoret och då hör 10åriga jag att ja inte får bo hemma mer
Min och min familjs mardröm blir sann Ja grät skrek gjorde sönder allt på soc kontoret Jag rymmer därifrån Säger till alla mina vänner
efter 10 timmar hittar polisen mig
De tar mig till ett akut boende Sen dess har hela mitt liv vart en karussell.
Sen dess har jag flyttat runt i över 5 år
mitt hjärta gör ont

Ordet kämpa blir svårare och svårare för varje dag
Jag drömmer varje dag om att få höra ordet du får flytta hem
mitt liv min kille min familj handbollen vännerna
de gör ont i mig Livet ja har bakom dessa låsta dörrarna

Varje HVB Varje familjehem Och SiS Som lämnat ett öppet sår
Varje möte förhör psykologen Åka in ut från sjukhuset Att
skada sig själv va lättare än sätta ord på hur ja mår Sitta på
varje möte och drömmer om samma ord tårarna rinner Såren
blöder Hjärtat gör ont Demonerna äter upp än Spökena i
huvet som dödade än Vara inlagd på Anorexi avdelningen för
det va de ända som ja kunde styra att vara så undernärld Att
åka runt på en sjukhus vagn med slangar dropp Nån som
kollar på än hela tiden

När ska ni öppna era ögon och tänka på oss Soc. Jag kommer
snart hem mamma och ja ska va den dotern du förtjänar. Min
älskade kille som vart med mig i allt Ja saknar dig mer än allt.
Allt blir bra med Gud vid din sida insallah

//

Livet e sne!

Sho, Jag är en guzz i 16årsåldern.

Detta e min historia för er.

Jag föddes samtidigt när jag förlora min baba.

Sen min pappa dog har mamma inte varit samma!

Min mamma börja ligga med folk och hålla på ta droger. Jag var 4 år gammal när jag var tvungen och lära mig laga mat för min mamma lagade aldrig!

Jag blev flyttat till ett familjehem. Jag bodde där tills jag blev 11 år sen börja jag rymma. Jag blev en grov knarkare och hade grov självskadebeteende. Jag blev flyttad till min första sis hem. Där träffa jag en tjej som vi kan kalla för Nono. Hon var en snäll vacker tjej! Vi blev vänner men jag va arg på personalen och bråkade hela tiden Tillslut fick jag byta sis. Det var bra där men dom stängde ner så jag fick bo på ett HVB. Jag mådde dåligt och hade ingen vän.... 2 månader har gått och jag skulle tbx till SiS fast ett annat sis. Så jag flyttar dit Sen träffar jag Nono där. Jag blev glad och jag och hon börja kämpa ihop.

Nu flyttar jag snart på behandling för mitt mående

Va starka guzzar och grabbar Ni e starka och ni e bra kämpare. Jag e stolt över er mina sötisar.

Älskar er alla mina syskon Tillsammans e vi starka Gud finns!
Puss Hejdå.

Två viktiga personer i mitt liv

Hej Jag är en brud på 17 år och jag ska berätta en liten berättelse. Det var en gång en flicka som hamnade på SiS på hösten och har bott där nu i flera månader. När hon kom till avdelningen hon skulle bo på så var ungdomarna väldigt stökiga. Två ungdomar bråkade med varandra och en bråkade med personalen.

Dagarna gick och flickan bad till gud att få komma ut från SiS. Flickans kontakt personer gör allt för att flickan ska må bra och trivas. Flickan älskar sina kontakt personer. Efter några månader så kom det en tjej som har bott på avdelningen som flicka bor på. Flickan och tjejen kom bra överens men ingen viste att tjejen skulle bli en viktig person i flickans liv. Flickan och tjejen hade det roligt med varandra

En dag så var dom i skolan och det kom en person XX som flickan började gilla. Hon älskar att vara i den personens närhet. I flickans ögon så är XX allt för henne. I flickans värld så är de dom ända som finns.

Men en dag så flyttade flickans bästa vän in till VIE så flickan och tjejen fick inte träffa varandra. Men efter typ en månad så fick tjejen börja gå i skolan med flickan. Flickan sa till tjejen "Du har missat mycket". Tjejen svarar med "Vadå? Vad har jag missat?" Flickan svarar "Du vet. XX Han har blivit min." Tjejen svarar "omg ni skulle vara jätte fina tillsammans. Ni hade varit jätte söta, era barn skulle bli jätte söta". Flickan svarar "ja, jag vet Jag är bara rädd". Tjejen svarar, "Rädd för vadå?"

Flickan svarar, "Rädd för att såra honom". Tjejen svarar "Du kommer inte såra honom. Det lovar jag dig."

Så tjejen och xx blev två viktiga personer i flickans liv <3

En viktig person i mitt liv

Sho alla grabbar och brudar som sitter inne. Jag är en kille och är 15 år gammal. Har suttit inne på Sis nu i 6 månader. Jag ska sitta länge till mer en ett år säkert haha man vet inte. Soc sa mer än 7 månader men skit samma . Låt oss börja från början. Det började redan sen 6 års åldern. Jag slutade lyssna på folk det blev som en demon tog över min kropp. Men sen började jag med att skolka, stjäla mopeder och slagsmål kände mig som en kung wla. Men det blev så alvarligt min mamma flyttade där ifrån men det hjälpte inte. Jag bara fortsatte med skiten som alla poliser tycker det e, sen wla jag började med droger!

Du vet när man va liten och man sa till sina föräldrar att man aldrig kommer röka eller knarka i sitt liv men sen det händer att du gör det. Man hamnar i en chock, men inte bara att jag började med det så började jag också sälja. Jag sålde mycket samtidigt tjäna jag mycket pengar i denna tid punkt var jag 8-10 år. Jag kände mig stor och stark så jag började ett gäng med mina vänner och vi blev ganska stora, men jag ville bli större än så, så jag gick med ett stort gäng. Kommer inte säga vilket ni vet Aina span, och är fortfarande med. Jag började med grova saker som baxade bilar, explosioner, sålde vapen, skott lossningar, rånade folk och sånt blev en demon haha wla. Efter det hamnade jag på HVB jag var 12 när det hände, så jag tog med mig in hash för HVB hemmet var liksom mitt ute i ingenstans, de som vet de vet. Jag var där ett tag knarket tog slut och sånt så tillslut jag började bråka med alla personal och ungdomar. Det fick mig att vilja rymma så gissa vad jag fixade araba som kom och hämtade mig. Så jag åkte hem när jag kom hem och det första som jag gör är att röka på som en idiot.

Jag får ta det lite lugnt tänkte jag. Andra dagen så åkte jag hem till en brud, softade hemma hos henne i några dagar för att ligga lågt. Man måste göra det annars man blir catchad wla. Vad är det man brukar säga de smarta och starka överlever längst. Men iallafall efter jag hade varit hos henne i några dagar så ringer min mamma och säger att Soc ger mig en ny chans ute wla. Jag blev glad. Så då jag fortsatte med kriminaliteten. Så jag fortsatte med det och det blev grövre och grövre med tiden, blev faktiskt ett stort namn i gänget och utanför, han vara ute 6-7 månader tills soc fatta att jag fortsatte med det bara att det blev grövre. Liksom jag klev och sånt och vapen brott, tvättade pengar och allt det jag gjorde innan också, så dem la mig på familjehem LVU tills jag fick plats på klass 1 Sis.

Som alla andra ville jag inte dit så jag rymde från familjehemmet, var på rymmen länge men en dag så var jag med min brud. Det var natt så det va liksom tid att sova som sin mamma brukar säga men i alla fall vi bazz wla. det var fett tyckte jag. Jag levde livet men jag fatta inte vad som skulle hända någon timme bort. Så jag gick och rökte en cigg gick in igen och däckade, att jag däckade fuckade allt jag svär, men så vaknar jag upp av att poliser står i ansiktet på mig. Jag blev arg så klart så jag börja tjafsa med dem. De visste inte att jag skulle vara där så de fixade inte Kriminalvårdstransport de hade bara sina polis bilar, så jag frågar dem ska jag tillbaka till familjehemmet. De sa nej du ska till Sis, men du ska inte till klass 1 för det fanns inte plats så du ska till en klass 3 akutavdelning. Jag tar på mig mina kläder och går mot polisbilen. Jag frågar en av poliserna om jag får röka innan vi går. Han säger vi har inte tid nu du får röka när vi kommer fram. Det var långt wla jag blev så trött så att jag somnade med en polis i bak sättet. Sen till slut när vi var framme hoppar vi ut ur bilen och jag sätter en cigg i munnen.

Personal kommer så frågar jag om jag får jag röka innan vi går in. Wla kuksugaren säger nej det är ett nikotinfritt Sis blev tjock arg. Jag går in i intaget och de börjar skriva in mig och skit de tar piss prov och sånt också. Ni vet hur det går till, men när de sitter och skriver in mig börjar jag tänka för mig själv hur ska jag överleva utan nikotin, hash, telefon och kriminalitet (mest kriminalitet). Så jag fick kläder efter jag har duschat men man gav mig Sis tofflor, inga byxor bara kalsonger och en tröja. De fick mig att gå så i minus grader ute genom rast gården och genom avdelningen. Jag kommer till mitt rum och lägger mig i sängen. Personal kommer och säger vi kommer ha din dörr öppen och vi kommer sitta utanför din dörr eftersom du var positiv på pissset. Man satt utanför i tre nätter hahaha. Efter jag hade landat liksom efter 1-2 dagar så börja jag bråka med personal och ungdomar larma och hamnade i isoleringen. Wla jag tror jag slog rekord på BVC och isoleringar på kortast tid. På två veckor så hade jag mellan 20-30 stycken. Det fortsatte så i månader tills jag flyttade till den avdelning där jag är nu. Jag fortsatte att larma och bråka. Jag har varit här i några månader men jag ska var inlåst skit länge till. Vänta tills dagen jag kommer ut ska fortsätta med allt hahaha är en demon.

Men texten handlar om en viktig person i mitt liv, nämligen min mamma. För trots det jag har gjort har hon alltid stöttat mig och varit på min sida trots att hon har haft det svårt. Förlåt mamma. Jag önskar att jag kunde ta din SMÄRTA! Men tack för du har läst denna texten Habib you wla. Vill ni ha kontakt med mig så får ni hitta mig vi ses mina bröder och systrar ta hand om er om ni gör skit med en hjärna.....

Fuck Cancer Mannen

Jag kom ihåg alla bra minnen med dig pappa. När vi va ute och fiskade tillsammans. När du gjorde en tråkapp till mig och farmor som vi skulle ha på vintern, när vi gick i skogen så vi kunde känna om det var stenar. Och när vi var ute på vattnet och gick över isen. När vi fiskade och fisken va så tung så att jag ramlade i vattnet. När vi fiskade från båten och jag tappade min hatt från båten, när vi åkte och du åkte tillbaka bara för att hämta min hatt. Sen blev du tyvärr bara sjukare och sjukare i din hjärntumör. Jag minns när jag skulle hälsa på dig med farmor på sjukhuset, hur rädd jag va att du skulle gå bort. Du hade tappat allt ditt hår och kunde knappt prata. Och sen kom den dagen vi aldrig ville skulle komma men vi visste att den dagen tyvärr skulle någon gång. Min fina pappa som var den av mina föräldrar som kunde stötta mig på ett helt annat sätt en va min mamma kunde. Vi som skulle åka till iväg tillsammans och hälsa på farfar. Mamma köpte en fin klänning som jag skulle ha på din begravning. Alla var så nedstämda och ledsna, jag lämnade blommor vid din Una. Jag älskar dig pappa och jag hoppas du har det bra. Vila i fred.//

En viktig person för mig har alltid varit min mamma

Hon har alltid varit vid min sida både när bra och dåliga saker har hänt hon har alltid varit där för mig. Hon lärde mig att de var okej att göra misstag och att allt inte alltid kommer vara perfekt utan de e så livet är inget kommer levererat till dig. Men det var också hon som lärde mig att cykla utan stödhjul, varje gång jag ramla av cykeln var hon där för att lyfta upp mig och sätta mig på cykeln igen och igen det spelade ingen roll hur många gånger jag försökte ge upp hon lät mig aldrig. Hon brukade alltid säga att mina blåmärken från alla gånger jag ramla var medaljer på min kropp som visa hur modig jag var för att jag aldrig gav upp. De förklarar lite om hur min mamma är som person. Många i min omgivning tyckte att saker jag gjorde var dåliga, såklart gjorde hon också de men de fick aldrig henne att kolla snett på mig utan hon brukade alltid påminna mig att jag kan göra vad som helst så länge jag har viljan till de. Hon tyckte alltid de var viktigt för mig att jag skulle veta att hon alltid kommer finnas där för mig redan från tidig ålder kommer jag ihåg hur hon brukade ropa på mig tre till fyra gånger bara för åsen säga

"jag älskar dig" ja minns så mycket jag brukade skratta åt det. En sak som jag verkligen aldrig kommer glömma är alla sena nätter hon har varit vaken för o be för min skull nästan varje natt såg jag henne göra de. Men idag kan jag verkligen prata med henne om allt de kan vara från killproblem till

"ja har gjort något dåligt" de var verkligen som att hon hade svar till allt. Ja kommer även ihåg hur många gånger hon har tagit de dåliga för mig och gett mig de bra, min största dröm är

verkligen att kunna ge allt tillbaka till henne och mycket mer för det är de hon förtjänar.

Men som sagt hon är verkligen min bästa vän, och mitt allt.

15 år pojke

let me tell you my story I was born in xx

I'm just a stranger in the city my dream was to play football
and suddenly

It all switch to music my dad I'm sorry you didn't like this

Just like a joke I started singing God is good I met Mr X he
supported me although

There were some people who said I'm not talented others
haters said I got EGO

Who's gonna like like him, I got myself faith that

Someday I'm gonna make it cause God is the provider now I
make my paper and

Bless my family, sorry to all those who laughed at me when I
was a nobody so

Never give up don't give up cause god is watching you. Don't
give up hustle

everyhow, I remember mama told me my boy humans have no
good in them

they'll laugh with you at your face when you turn around, they
start talking shit

about you never hold a grudge in your heart pay bad deeds
with good deeds

pretend you don't see them and you can't even remember it's
what scriptures

say, I put God first with, prayer then suddenly I met my sister
from another mother

thank you my friend for you love me and you support me I love
you too

Shout outs to my wa mipango, jabulanti and chopa I got love
for you

I know life is journey and I'm not there yet long way to go but
at least I find it

better I have a place to sleep and got food unlike before. I used
to work kwa

with my lamp summer to

winter the sun and rains all on me now I make my paper and
bless my family that

is all I got. Jag gömmer aldrig vart jag kommer ifrån hela livet
har varit fattig dom

stratade om mina kläder jag kunde bära allt jag ägde. that is
short story about my

Life

SOC vill se en förändring

Jag var 13 första gången jag blev placerad i HVB. En vanlig dag efter skolan satt jag i en studio och skrev en låt när jag får ett samtal från soc som säger: 'Kom hem, vi är där, vi vill prata med dig.' Jag går hem och träffar dem. De säger till mig att jag ska bli placerad i HVB och att det inte är någon mening att springa, för polisen väntar. När de kommer tar de mig till deras bil och vi åker till HVB. Vi kommer fram, jag är hungrig, jag får mat, sen gick och sov. Jag var där i två veckor, sen fick jag flytta hem igen. Sen, efter två månader, började jag göra tåliga saker, så de lade LVU igen. Då rymde jag, jag var efterlyst i flera dagar. Sen jag lämna in mig själv för jag orkade inte leva det där livet och ville träffa mamma. Jag ringer soc och säger vart jag är, jag säger till dem att komma. Då tog de mig till ett HVB igen. De var jättesnälla där, men jag saknade min mamma. Jag hade bra rum, chefen var jätte snäll och personalen lagade jätte god mat. Jag flydde till mamma och sa att jag ville se en förändring. Jag ville bara träffa mamma men saknade mitt boende, det var ett bra ställe. Sen efter några veckor igen frågar soc när ska jag få låta dem se den förändring jag skötte mig. Jag lyssnade på allt soc och personalen sa: 'Gå i skolan.' Och allt. Sen på en lördag sitter jag i sängen i mitt rum i HVB, från ingenstans fyra poliser kommer in i mitt rum och säger: 'Ge oss mobilen!' Jag ger den. De frågar om lösenordet, jag gav det. De sa att jag försökte dölja något. De kollade överallt i rummet, de hittade en joint. De tog mig på ett förhör. Jag satt där i flera timmar. Jag fick inga svar på när jag ska få gå från polisstationen. Jag fick inte ens ringa mamma. Efter flera timmar kom en tjej som skulle ta förhöret med mig. Efter förhöret sa socialjouren att de vill att jag ska bli placerad i SIS. Sen fick jag vara i polisstationen i 26 timmar. Sen körde polisen mig till en SIS som var många timmar bort från mitt HVB. Natten efter kunde

jag inte sova. Doktorn i SIS hjälpte mig. Jag sov bättre, men ändå var det jättetufft. Jag saknade mamma varje gång. Jag frågade om jag får träffa henne. På två månader mådde jag jättedåligt. Första veckan tänkte jag: 'Kommer det här hjälpa om jag ringer soc varje dag och gnäller och gråter?' Men ingen kunde hjälpa. Men något sa till mig: 'Tänk inte som jag är här, jag ska använda den för saker som hjälper mig.' Jag började gymma hårt i stället för att slösa tiden. Jag vet inte vad som händer i framtiden men jag försöker göra bra saker. Om någon från SIS eller någon som hjälper mig i framtiden läser det här: använd tiden för något smart. Jag vet att det är tufft. Men försök vara stark, en dag kommer ni att komma ut.

Den enda som kan fatta eller styra besluten du väljer att ta är du SJÄLV

Mmm... Vart ska man börja? En person som spelat roll under min tid ca 2 år inlåst på LSU skulle jag säga är mig själv. Såklart har man haft den obeskrivliga supporten från föräldrar och familj men fortfarande är man ensam i slutändan. Därmed tänker jag att du själv är den viktiga personen i ditt liv. Arresten – häkte – sis, på egen hand så har jag åstadkommit att gå igenom skiten själv tänker jag. Den enda som kan fatta eller styra besluten du väljer att ta är du SJÄLV. Du kör ditt eget race, skit i vad andra tycker! När jag blev gripen visste jag inte ett skit om vad som kommer hända näst i livet. Idag har jag suttit två år, tagit 10–11 gymnasiebetyg, utvecklats socialt, tagit med mig en del erfarenhet, blivit behörig för en yrkesutbildning osv. Även om det har varit en helvetesresa så har det givit mig kunskap jag aldrig hade besuttit tidigare. Många tror jag har samma uppfattning, men vi alla har våra egna hinder våra egna utmaningar och egna strider att ta. Oavsett vad ligger din framtid i dina händer, gör inte misstaget att slösa bort tiden. Ta istället itu med livet medan du kan och greppa alla möjligheter du kan för en framtid. Ingenting är omöjligt och låt ingenting bryta ner dig. Fokus på nuet och det som har hänt har hänt. Historia är historia. Glöm inte det tålmod du besitter genom att sitta inlåst 1,2,3,4 år. Framtiden väntar för dig också!

Till alla som orkade läsa denna text, respekt...

// "Suffering is a test, that's all it is. Suffering is the true test of life." - David Goggins.

Den som bar mig.

Den viktiga personen i mitt liv är min mamma <3. Jag och min mamma har gått genom mycket, när jag säger mycket då är det mycket. Hon har aldrig lämnat min sida även när hennes systerson våldtog mig, hon var med mig. När jag började med droger lämnade hon inte min sida, hon visste att jag kommer inse själv och sluta med det. När min mamma hade ekonomiska problem var jag alltid med henne och stötte henne. När hennes man misshandla henne och gjorde slut jag var vid hennes sida. När det var mordförsök på henne jag var med henne och ringe för hjälp direkt innan det skedde. Både jag och hon har upplevt samma saker och vi båda kan stötta varandra i samma sak och blir inte förvirrade. När jag greps så blev det som om en del av mig försvann. Efter nån vecka släpptes jag till sis och fick höra henne. Vi träffades och blev hela igen. Wla det var äckligt det polisen gjorde, de grep min mamma i samband med mig och gjorde henne kapabel till mitt brott wtf. Även om det har hänt älskar jag min mamma och hon älskar mig wla gud älskar henne. Om jag inte hade henne vet jag inte var jag hade varit just nu.

//....

Det är aldrig för sent för förändring

Sho grabb på 16 år,

Jag kommer från X

Har inte mycket att skriva men du som läser detta,

det är aldrig sent för förändring//

En viktig person i mitt liv:

min mamma

Jag har haft en dålig uppväxt men bättre än någon annans kanske. Hon har misshandlat mig, torterat mig psykiskt & fysiskt men i slutet av dagen är hon min mamma. Hon blev påverkad av min pappa. Heder var de viktigaste i vårt hem. Han utsatte henne för hemska saker och isolerade henne sen vi kom till Sverige, jag var ett litet barn då. Allt slutade när jag var i tonåren. Han lämnade hemmet och dom skiljdes och han sitter inne. En vuxen man. Han tappade sin heder den dagen han la handen på min mamma men ändå var heder viktigt för honom. Han stäshade hemma men religionen var de viktigaste för honom. Han satte en hotbild mot hela familjen. På ett sätt tror jag att han ville vårt bästa, men han var uppväxt med en annan mentalitet och ville lägga mat på bordet. Jag blev häktad när jag var tonåring och kommer ut flera år senare. Dagen han lämnade kunde min mamma andas. Jag såg hur hon ändrades och inte var rädd längre. Men jag var inte hemma då. Jag fick inte uppleva den positiva förändringen hemma men jag var glad att mina syskon inte längre behövde leva destruktivt. Min mamma skaffade jobb och försörjde familjen själv. Hon kunde ha på sig vad hon ville och hon behövde inte längre vara våldsam. Hon blev självständig. Hon var högt uppsatt inom en myndighet i hemlandet och var med i krig när hon hade mig i magen. Hon flydde från sin familj på grund av hedersrelaterat och när jag var yngre önskade jag att hon skulle dö, idag inser jag att hon mådde dåligt och att hon bara försökte överleva. Jag är tacksam över min mamma och jag förlåter henne för allt hon har gjort mot mig. Min uppväxt var inte de bästa men jag vet att min framtid kommer att bli stabilt. Hon har lärt mig att aldrig påverkas negativt långsiktigt just för en negativ period

utan att alltid se de positiva i allt för att det ska gynna mig.
Hon är den starkaste människan i mitt liv och den viktigaste
personen i mitt liv.

Min vän

Han var en viktig vän för mig innan han dog. Jag mötte min vän på ett familjehem. Vi båda hade gemensamma problem. Skillnaden mellan oss var att vi var från olika städer. Vi höll kontakt.

Efter att jag hamnade på ett hvb-hem så träffade jag honom igen där. Han var också placerad där för ett narkotikabrott. Vi blev väldigt nära vänner innan jag flyttade till ett SiS för jag inte skötte mig och blev misstänkt för ett brott.

När jag kom till SiS-hem så började jag få permissioner. Där fick jag reda på, på min första permis när jag fick min lur igen att min vän hade överdoserat i sin stad. Han var ren i 10 månader. Inshallah, han har det bra nu.

Må du leva i frid. Du som läser det här måste veta att droger inte är ett skämt, det tar liv. /

Familjehemssyster

Jag ligger i sängen och halvsover på SiS. Personalen knackar på och säger: "Transport är här om 30". Direkt kände jag hur hjärtat frös till is. Jag tänkte jag hade precis blivit bekväm här. Transporten kom och körde mig till ett annat SiS.

De första dagarna var jag bara inne på mitt rum. Sen efter en vecka gick jag ut och all ångest försvann. Dagarna gick och en dag var jag inne på mitt rum. Plötsligt knackade personalen på och sa: "Din familjehemssyster vill prata". Tveksamt sa jag ja. När jag hörde hennes röst kände jag en känsla som jag inte känt på länge, och det var glädje. Efter tre dagar ringde min familjehemsmamma och jag vet inte vad som hände, men jag kände bara ilska. Jag började säga till henne att hon och familjehemspappa hade förstört mitt liv. Men de ville ju mig bara väl.

När jag är på SiS tänker jag på tiderna på HvB:et jag bodde på. Och plötsligt minns jag när min syster och mamma var på besök. Dagen var bra och allt gick bra. Men på kvällen blev jag arg från ingenstans och gick ut från hotellet och skrek på dem. När de skulle ut från hotellet för att prata med mig så rev jag upp blommorna utanför hotellet och försökte kasta på dem. Jag har alltid varit arg, men under den här tiden var jag ovanligt arg och mådde skit.

Jag kan inte skylla ifrån mig, men jag tror det var på grund av drogerna. Jag mådde dubbelt så värre efter det. Jag stod på taket på mitt HvB och personalen kom och drog mig in genom fönstret och kastade in mig på rummet. Jag svarade inte på samtal från dem på två veckor. Efter två veckor pratade jag med min familjehemssyster. Och jag sa förlåt direkt och de var

inte arga på mig, men jag kunde inte förlåta mig själv. De hade rest för att träffa mig. Men min syster förstod mig och har alltid gjort.

Hon fanns alltid där när jag var arg, ledsen, irriterad och mådde skit. Hon blev jätteledsen efter att hon fick reda på att jag hade hamnat på SiS och jag kände skam i mig. Att jag sprang runt påverkad varenda dag på HvB hjälpte inget. Det gjorde bara allt värre eftersom jag är på SiS. Jag saknar min syster för hon är bäst. Jag har haft min syster sen jag var 2 år. Hon betyder jättemycket. Det gör hela mitt familjehem.

Shout out till mitt familjehem, min bästa vän från HvB:et och mina vänner.

//

Hej, jag är en 16-årig grabb

Jo men jag har alltid haft svårt att lita på folk men när jag kom till SiS Ungdomshem träffade jag vuxna personal som jag klickade med sen träffa jag ungdomar som också bodde där.

Många var riktigt jobbiga och dryga, det blev larm ofta men personalen var skön. Jag fick en kontaktperson som hjälpte mig med att skaffa tillit till dom som faktiskt ville mig väl och det har hjälpt mig mycket!

Jag saknar mina KP

Hej

Jag bor på SiS och har bott här flera veckor. Min kartläggning börja nyss, så långsamma alla är.

Jag är egentligen från men min soc skicka mig 7 timmar bort när jag skulle till HVB. Min soc har autism (jag med). Jag prata med min soc för 2 dagar sen och hon sa att när kartläggningen är slut så vill hon familjehem men jag bor redan i ett familjehem. Har bott i ett familjehem i 13 år så jag blev lite rädd, tänk om jag kommer till en ny stad, känner ingen och skit och jag kommer säkert ut till sommaren och då kommer jag vara inlåst på rummet hela sommaren, jag vill till en annan stad.

Okej så jag bodde på familjehem och blev vårdnadsöverflyttad några år. För några månader sen började allt. En tjej spred rykten om mig så jag slutade gå till skolan, började va på stan hela dagarna. Jag började med droger och jag var ute varenda natt o dag. Jag bråkade väldigt mycket med familjehemmet.

Sen soc börja kontakta mig igen, jag ba okej, och jag blev kallad till möte och jag vet inte men om nån säger nåt jag blir minsta lilla arg på så låser sig min hjärna och jag kan vara arg i dagar. Jag slutar äta, går inte till skolan osv.

Men i alla fall blev jag arg på mötet och jag börja skrika på henne och då jag gick från mötet. Sen säkerhetsvakten började prata med mig men var inte på humör så jag tog ett glas vatten och kastade på henne. Sen jag kastade använda snus på henne. Sen jag gick ut från Soc-huset och jag såg en mugg med kaffe

och jag tog den o kastade på henne. Sen jag var borta i en vecka utan att höra av mig.

I a f sen en vecka senare min soc säger HVB och jag ba ok (orkade inte bry mig). Sen jag flyttade till en stad flera fkn timmar bort. Och där blev inget bättre, jag var nästan alltid positiv på pisse när jag inte fuskade då.

Jag brukade alltid vara ute i den andra staden på natten och springa runt helt drogad med mina vänner. Sen efter 3 månader min soc ringer och säger SiS. Sen blev jag tagen av polisen och de kör mig till en annan stad.

Jag saknar mina KP:s även fast jag inte bodde där så länge. Sen efter typ 3 veckor ringer min soc och säger du ska flytta om en vecka och jag sa jag vill inte. Men hon lyssnade inte så jag trodde jag skulle flytta om en vecka. Dagen efter väcks jag av "Transport är här om 30 minuter" så jag blev skitarg.

Nu är jag på SiS och har varit här i några veckor. Min kartläggning kommer aldrig att bli klar. //

Ljuset i mörkret

Tidigt i mitt liv fick jag lära mig vad svek betyder. En efter en, och tillslut bar jag på ett löfte till mig själv som ingen kunde bryta. Lita aldrig på någon. Aldrig.

Du fick mig att bryta mitt löfte.

När du kom in i mitt liv under min placering på sis så såg jag bara mörker, men ville inte erkänna för mig själv eller någon annan hur dåligt jag mådde. Ingen såg det, förutom du. Du såg mig på ett sätt som ingen annan i mitt liv har gjort. Det spelade ingen roll hur mycket jag stötte bort dig du gav aldrig upp på mig. Du har alltid stått kvar och alltid påmint mig om att jag är bra precis så som jag är, och hade aldrig velat att jag skulle ändra på mig själv. Och det är dom människorna man ska hålla hårt i, för det är dom som är dom äkta. Du har lärt mig så mycket saker om livet och även om mig själv, du har gjort det lättare för mig att sätta ord på mina känslor och våga visa mig svag, och att det inte är något dåligt med det. Just därför blev du mitt ljus i mörkret.

Det jag kommer sakna är våra promenader, våra samtal om livet, vår vibe tillsammans, och kommer nog sakna alla våra hetsiga dagar också. Allt du har lärt mig kanske jag kommer föra vidare en dag, vem vet. Men oavsett hur framtiden kommer att se ut och vart jag hamnar i livet så ska jag göra dig stolt, jag lovar. Varför?

För att du är min viktiga person.

// <3

Mina räddare i nöden!

I alla svåra och jobbiga stunder har ni alltid funnits där

Ni har alltid älskat mig för just den jag är

Och kommer aldrig ta er för givet

Ni har hjälpt mig så bra ni kan

Trodde aldrig sån vänskap kunde va sann

Ni släckte alla mina bränder som brann

Och därför kommer vi klara vad som helst bara vi har varann

I alla lägen har ni backat mig oavsett vad

Om jag skulle skriva en hel bok skulle ni vart med på vartenda
blad

//

Musik

Det är skönt att höra.

Man blir motiverad.

Man kan göra grejer till musik.

Man ska inte lyssna på tjejer som gör musik, det går inte.

Musik har fått mig att glömma saker. Den är som en ängel på din axel som motiverar dig att göra bra saker.

Det är en vardag, musik har blivit en tinnitus för mig.

Det är motiverande. Man blir stark.

När min lillasyster föddes

Dagen min lillasyster föddes, jag tror att hon var räddningen för våran familj. Hon betyder verkligen allt för mig, under de nio åren så levde vi i misär när vi levde med min "pappa", jag trodde nog aldrig att vi faktiskt skulle ta oss ur den skiten men de som fick mig att faktiskt ha hopp och fortsätta kämpa och inte ge upp var min lillasyster, hon gjorde allt så mycket lättare av att bara existera. Jag e så tacksam för att jag har henne. Jag hoppas dock att hon inte kommer ihåg någonting från tiden vi bodde med XX för det är bara hemskt. Jag vet inte va ja skulle gjort utan henne helt ärligt. Jag tror nog att mamma också mådde lite bättre tack vare att vi hade henne. Kommer inte ihåg exakt vilken månad, så flyttade vi äntligen till en lägenhet med min mamma.

Dagen jag flyttade från mamma till familjehem så kändes det helt tomt utan mamma och min syster och de kändes som att jag lämnade henne kvar i skiten eftersom vi alla mådde skit även fast att vi blev fria från det vardagliga våldet och hoten o allt från XX, på grund av vad han gjorde mot min mamma tidigare så blev hon sjukskriven i flera år och hon var ganska djupt inne i en depression och det är såklart helt förståeligt efter allt, men det slutade i alkoholmissbruk och stökig miljö. Min mamma försökte verkligen sitt bästa för att klara av vardagen och ta hand om sig själv och oss men tillslut de blev knas för så grovt traumatiserade vi var och så sjukt dåligt vi mådde då e de inte lätt att klara av vardagen vilket slutade i kaos. Jag flyttade till familjehem och bodde där i ca 2 år men kvar var ju min lillasyster och mamma i skiten, jag försökte hjälpa så mycket jag kunde men det gick inte tillslut sen för mig så blev d fucked hos mitt familjehem så de slutade me att ja fick akut LVU och hamna i jourhem, fick inte träffa någon

och jag mådde skit de slutade me att jag hamna på sis för något år sedan satt akut AVD i många veckor, det var då, ja träffade mamma och min lillasyster. Sen jag kom ut t en HVB flera timmar hemifrån och jag bodde där i många månader och jag fick it träffa min mamma eller min lillasyster. Saker hände och blev min lillasyster placerad med LVU... kanske de var nått bra med de eftersom hon fortfarande e liten, men iaf sen från att jag o min syster prata facetime varje dag blev till inga samtal alls. Efter några månader så fick vi prata 1 gång i veckan på telefon i ca 10 min. nu vi får prata åtminstone på Skype 1 gång i veckan, de ju bra men saknaden e grov. Hon har verkligen en speciell plats i mitt hjärta. Ska ja va ärlig så hade jag nog it levt idag om de it vore för henne. Sedan hamna ja på sis igen satt där 12 dagar typ sen ja skulle på behandling på i sis-hemmet där jag är nu. Det var under tiden jag bodde här som jag äntligen efter 10 månaders tid fick träffa min älskade syster.

Dagen då allt föll i bitar. Jag var på so lektion och en personal säger från ingenstans att vi MÅSTE gå tillbaka till avdelningen för att min mamma har ringt och sagt att det är något extremt viktigt hon måste säga till mig, tankarna bara snurrade om vad hon skulle säga eftersom man inte får ringa till sina föräldrar före 16.00 så något var ju fel. Jag hade panik och då när vi e tbx på avd. så sätter jag mig med två personal och jag hör på min mammas röst att hon är helt förstörd. Sen hör jag orden jag absolut inte hade kunnat tänka mig att jag skulle höra. "XX lever inte längre..." jag blev i chock och kändes som att allt bara stannade. Jag sa till henne "du ljuger, han lever", eftersom bara nån dag innan detta beskedet hade jag mamma på besök och då hade hon sagt att han väldigt gärna ville prata med mig så då jag ringde upp honom på Messenger från min mammas mobil och pratade med han i 5 minuter. I det samtalet så berättade han att han och en tjej var förlovade och skulle gifta

sig och att de väntar barn och man såg på honom att han mådde mycket bättre än för några månader sen. och man såg hur glad han blev när han berättade det. Men sen dagen efter det samtalet var han helt plötsligt borta. det gör så fucking ont att de inte ens går att sätta ord på det. Jag kan inte tro på att det är så eftersom det känns så extremt överkligt. Min älskade bror... han skulle fyllt 24 år. Han blev bara 23 år. han hade nyss blivit underläkare också. Jag saknar honom så mycket. Min älskade storebror. Jag älskar dig XX. du betyder allt för mig och du kommer alltid ha en stor plats i mitt hjärta. Jag e så extremt stolt över dig – din lillasyster.

SiS väggar

Hej, jag bor på SiS.

Jag vill berätta lite om min bakgrund, jag hade en tuff uppväxt. Jag blev placerad på ett familjehem när jag var 2 år. Min mamma var alkoholist och jag bodde hos hon när jag blev placerad. Pappa hade ingen möjlighet att ta hand om mig, han hade inget jobb. Jag bodde på familjehemmet tills jag blev 5 år sen flytta jag hem till pappa med en tjej han hade träffat och min storebror och min stora syster. Jag bodde där i några år sen flytta jag till mamma en vecka sen pappa en vecka, jag bodde hos dom varannan vecka.

När jag börja skolan så kunde jag inte sitta stilla så skolan ville att pappa skulle gå med mig till Bup. Jag har ADHD sa dom. Jag började med medicin för ADHD den hjälpte men när jag gick i 6åk så skulle dom höja dosen men dom höjde och bytte medicin som inte hjälpte. Sen flytta pappa till en lägenhet i ett sämre område i stan så då började jag med narkotika och sämre umgänge och när jag var 13 gjorde jag mitt riktiga brott. Jag och mina kompisar gjorde inbrott i en livsmedelsbutik. Jag tänkte att jag har fått deras respekt och jag gillade adrenalinet. Pappa märkte att jag fick dåligt umgänge så vi flyttade ut på landet men jag gick i skola i stan. Jag träffade dom äldre kompisarna var dag, jag såg upp till dom, jag ville va som dom dom köpte skar till mig.

Men dem ville ha tjänster i utbyte men gjorde jag inte som dom sa så slog dom mig och massa annat.

Sedan kom polisen och socialtjänsten till min skola och hämta mig jag skulle till ett jourhem. Jag bodde där i ett halvår, sen

flytta jag till ett familjehem. Där träffa jag en kille som sålde narkotika så jag började sälja med han. Jag tänkte bara på pengarna, tänkte inte på min familj. Jag kunde köpa nya saker och ny telefon. Sen så rymde jag från familjehemmet efter ett år. Jag var efterlyst i 2 veckor sen blev jag placerad på ett nytt jourhem. Jag rymde första natten, jag klättrade ut från mitt fönster och träffa två kompisar och dom gav mig hasch och jag kom dit en tidig morgon igen. Så klättra jag in från fönstret. Sen nån vecka efter så rymde jag och var efterlyst i en månad typ.

Sen tog polisen mig och körde mig till mitt första jourhem. Jag var där i 3 veckor, sen skulle soc hämta mig och köra mig till ett Hvb i en annan ort. Sen sa jag att jag var hungrig så dom stannade i en ort på en restaurang och den ena från soc stanna i bilen och vi beställde mat och när hon skulle betala så sprang jag när hon vände ryggen om. Jag sprang till bussarna och hoppa på en buss till en stad och åkte till en annan stad till en vän.

Jag var där i 4 veckor sen kom polisen ditt och körde mig till Hvbt. Jag var där en natt sen rymde jag på morgonen och åkte buss till en ort, sen tåg till en stad. Sen var jag borta i 3 månader, jag hade kul men stressen kom till mig, så skulle jag hämta sprit i en stad då två civilpoliser hoppa på mig. Dom fråga mig vad jag gör här och massa annat sen körde dom mig in till stationen och va där i två timmar. Sen knacka nån på dörren och sa du ska till SiS. Sen vänta jag i arresten i 4 timmar till kriminalvården hämta mig sen körde de mig till SiS det tog 2 och en halv timme och när jag kommer ut hoppas jag att jag aldrig ser insidan av SiS vägar igen.

Älskade mamma

Älskade mamma

du har alltid varit densamma

alltid har du följt ditt hjärta och låtit det avgöra vart du näst ska
hamna

ditt hjärta är din kompass så använd den väl

men var rädd om den för det är den som gör dig så stark som
bara du är

du bröt min tystnad

du har fått mig att sluta undra om jag hade pratat vem hade
lyssnat?

Du vattnade min blomma som vissnat

Temat för SiS unga berättar 2025 är En viktig person i mitt liv. Boken innehåller texter skrivna av ungdomar, som när de skrev dem var placerade på ungdomshem som drivs av Statens institutionsstyrelse, SiS. Berättelserna handlar om hur det har varit, om det som gör ont, men också om viljan till förändring och tron på framtiden. I årets bok handlar de också om den eller de personer som har varit eller är extra viktiga för skribenten.

Berättelserna har skrivits inom SiS skolverksamhet, och det har varit frivilligt att delta. Lärarna har funnits med som stöd under skrivarprocessen.

Den här boken är ungdomarnas plattform, där de kan sätta ord på tankar, känslor och erfarenheter. Vi har aktivt valt att inte redigera grammatik, form eller ord.

Boken är gratis och kan beställas eller laddas ner på www.stat-inst.se.

Boken får inte säljas i vinstdrivande syfte.